Bir Odadan Bir Odaya

Anı

Elif Güney Pütün

DK

Bir Odadan Bir Odaya

BİR ODADAN BİR ODAYA

Orijinal adı: D'Une Pièce à l'Autre
Yazan: Elif Güney Pütün
Fransızca aslından çeviren: Nükhet İzet

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Ocak 2012 / ISBN 978-605-09-0494-9
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Görsel Dizayn Ofset Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.
Atatürk Bulvarı Deposite İş Merkezi A5 Blok Kat: 4 No: 405
İkitelli Organize Sanayi Bölgesi, Başakşehir - İSTANBUL
Tel: (212) 671 91 00
Sertifika no: 16269

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bir Odadan Bir Odaya

Elif Güney Pütün

Çeviren: Nükhet İzet

DK DOĞAN KİTAP

Çocuklarıma...
Hayat arkadaşım,
dostum Vedat'a...
Çocukluğumun koruyucu meleğine...

Hakikat bir aldanıştır, aslolan yaşanmışlıktır...

Yazarın notu

Bazıları geçmişlerini unutmayı seçerler, bazıları da geçmişlerindeki kişiler ve görüntülerle, hayaletleriyle yaşamayı başarırlar.
Bir tür kadercilik mi, yoksa yerleşik iç huzurun göstergesi mi?
Benim durumum hiç öyle olmadı.
Geçmişime hapsolmuş, saplanıp kalmıştım. Acı çekmiştim ve kendimi o geçmişi anlamaya adamıştım.
Geleceğimi, uçurumlar ve vadiler arasında, hiç yılmadan, çatlakları birleştirebilme ve gediklerin içini doldurabilme çabasıyla kurdum.
İnatla bir anlam vermeye çalıştım, hiç de anlamı olmayana.
Bütünlüğün bozulmasına hep direndim.
Neye yaradı bu kadar fırtına?
Kendimi böylesine çıplak ortaya koymam gerekli miydi?
Artık bu sorunun cevabı bende değil.
Cevabı evrende.
Sadece birkaç günlük ömrü olan kelebekte.
Cevabı, acı çeken çocukların bakışlarında,
çocuklarından yoksun kalan annelerin, babaların kalbinde.
Bir çocuğun, annesiz babasız geçen her bir günü, aynı zamanda bir anneyle babanın çocuksuz geçen bir günü.
Yokluğun özlemi, karşılıklı.

Bugünün yetişkinleri olan dünün çocukları,
içinizdeki ışığı özenle koruyun, asla sönmesin!

Önsöz

Bu kitabı gerçek adımla yayımlama konusunda uzun süre çekimser kaldım.
Kitapta sözü geçen kişilerin ve yerlerin adlarını olduğu gibi verip vermeme konusunda da hemen bir karara varamadım.
Elbet onları koruma isteğiyle, ama biraz da utanma duygusuyla.
Babam için düşündüklerimden utanıyordum.

Baba meselesi zordur, ünlü baba meselesi ise daha da zordur.
Halkın, kahraman olarak gördüğü bir babaydı o.
Halkının kahramanı!
Benim Babam.

Acaba benim, onun kızı olarak, onu yargılamaya hakkım var mı? Ona bir kahraman olarak değil de, bir insan olarak bakmaya hakkım var mı?

Bir siyasi kişilik, bir sinemacı ve bir de baba vardı.
Nasıl baba olunur, kendi babasının oğlu olunamamışsa?
Nasıl baba olunabilir, dünyayı değiştirme tutkusuyla dolu olunca?
Ne zaman yeter ne de iyi niyet, her şeyin hakkını vermeye.
Babam bir seçim yapmıştı ama ben çok geç kavradım.

Anlamam çok zamanımı aldı.
Uzun süre boyunca kendimi ikiye böldüm: Bir yanda baba vardı, öte yanda ünlü kişi.
Halkının "kusursuz kahraman" imgesine saygı gereği, baba yargılanamazdı.
Takdire değer bir şizofren bakış edindim, varlığımı yok etmeye vardıracak kadar kendimi böldüm.
"Ne derler?" korkusundan, o binlerce kişinin bakışından dolayı, "ben" olmayı, bir başıma düşünmeyi kendime yasakladım.
Ona, herkes gibi bakmak için kendimi zorladım. Tıpkı hayranları gibi bakmaya mecbur hissettim.
Gideli 27 yıl oluyor. Sürekli aynı etki altındayım, aynı sorgulamalar içindeyim.
Efsaneyi bozmadan, onu zedelemeden, ona zarar verme kaygısına kapılmadan, içimden geçenleri hissetmeye hakkım var mı acaba?
Belki de onun bana bıraktığı miras, pusulam olabilir.
Başkalarının yargılamasına aldırmadan, kendi görüşlerimin sorumluluğunu taşıyarak ve onları savunma cesaretini göstererek sürdürebilirim yolumu.
İnanarak, savunarak, göze alarak ve bedelini ödeyerek.
Düşünme,
Özgürce düşünme.
Yaşama,
Özgürce yaşama.
Onun bana bıraktığı miras, bu.

Biliyorum. Olmamı istediği gibi biri değilim.
Benim için öngördüğü yolu da takip etmedim.
Kendi yolumdan yürüdüm, pek çok çocuk gibi.

Şu an onu sadece bir insan olarak görmek, hissetmek ve

öyle anlatabilmek istiyorum...
Güzel ve çirkin, güçlü ve zayıf...
Onun cesaretini kendime örnek alarak anlatmaya çalışacağım onu.
Babamı düşündüğümde bir ayna geliyor aklıma.
Sırsız ayna, yansıtmaz.
Babam her şeyden önce bir sanatçıydı. Hayatı yansıtan bir sanatçı...
Daha ilk yıllarında halk onu sevmişti, çünkü onda kendini bulmuştu.
Kısır bir ortamda, farklı bir bakış getirmişti.
Kendini "çirkin" olarak nitelerken, dönemin "yakışıklı erkek" kıstaslarına uymazken, halkının, o sihirli aynada, sinemada, kendi kendine bakmasını sağlamıştı.
O yoksuldu, ezilendi, kurtarıcıydı, babaydı.
"Beyazperdede" izleyenler onda kendini buluyordu.
O "herhangi birine" benziyordu.
Aynı zamanda "herkes gibi"leri birleştiriyordu.
İnsanın zayıflıklarını gösteriyordu.
Özellikle de zayıflıklarını, zaaflarını kabullenemeyen insanlara...
Bir ruh sağaltıcısı gibiydi.
Dünyayı yansıtıyordu ama kendini de yansıtmaktan kaçınmıyordu.
Görmeyi bilene tabii!
İşte babam böyle bir aynaydı.
Önden parlak, arkadan sırlıydı.
Herkes gibi... Her insan gibi...
Aşkın, eksiği gediği olmaz.
Aşk, diğerini, olduğu gibi kabul etmektir.
Aydınlığını ve karanlığını...

Karanlığı görmeyi kendime yasaklayarak büyüdüm.
Çevremdekiler onu gizledikçe, karanlık daha da çok yayıldı.
Aşktan koparıldım.
Sessizlik yasası, karanlığı anmayı, onu göstermeyi imkânsız kılan, üstü örtülü bir uzlaşmaydı.
Böylece hepimiz onu hem ruhumuzda hem de kendi ruhunda hapse mahkûm ettik.
İnsan, tüm yönleriyle bir bütün olduğu zaman güzel, gerçek ve parıltılı olabiliyor.
Babam sadece bir put değil, sadece bir poster değil, sadece bir görüntü değil.
O, mücadele.
O, öfke.
O, bağışlama.
O, aşk.
Hepimiz gibi o etten kemikten bir insan.

Hikâyemi birkaç adı değiştirerek sunuyorum.
Kabuklarımdan sıyrılacağım.
Teşhir için değil.
Sadece hissettiğim halimle, kendi gerçeğimle kalabilmek için.
Belki bazı kişiler rahatsız olacak.
Belki "sırası mıydı şimdi?" diyecekler.
Özellikle ailem. Ve babamın hayranları...
Hatta onun deyişiyle "düşmanlarının" keyif almaları da mümkün.
Pek önemi yok.
Ben, her şeyi kabulleniyorum.
Kabulleniyor ve sahip çıkıyorum: Adım, çelişkilerim, coşkularım, acılarım... Artık hepsini taşıyabiliyorum.
Ve herkesin kendi kendisiyle barışma yolunu bulabilmesini diliyorum.

Yargılamak, mahkûm etmek kolay. Ama kendi derinliklerine inmek, kendi ruhuna değmek, dokunmak, anlamak, affetmek ve sevmek ne kadar zor!
İnsan ismine indirgenmemeli.
İsim, bir aidiyet, insanın kendini inşa ettiği bir temel.
İnsan gönlüyle, ruhuyla var, adıyla değil.

Eylül 2011, Paris

Giriş

Hikâye, annemin ve babamın yoksulluğuyla başlıyor.
Annem, beş çocuklu bir ailenin kızı. Hikâyesi uzun süre kapalı bir kutu oldu benim için. Hayatı boyunca kendinden bahsetmeyi reddetti.
Sırlarla, gizlerle büyüdüm.
Sonra da vazgeçtim bilmecelerin peşinden koşmaktan.

Tek bildiğim, on altı yaşındayken ailesinden ayrıldığı ve babamla yirmi bir yaşındayken, Konya'da bir pavyonda şarkıcıyken tanıştığı.
Uzun süre boyunca bana gerçeği söyleme cesaretini gösteremedi, utancıyla yüzleşme gücünü bulamadı. Onu reddetmemden korkuyordu, onu "artık sevmeyeceğim"den korkuyordu.
Ben hep onun ailesinin kaybolup gittiğine inandım ve ancak 1999 yılında, anneannem ile dayımın hayatta olduklarını öğrendim.
Onları aramaya cesaret edemedim.
Annem, onların varlığından beni haberdar etmeyi gerekli bulmamıştı.
"Onlar benim için ölü sayılır" diye açıklamıştı.

Babam Adana'da doğmuş. Annesiyle babası, pamuk işçile-

ri. Babaannem daha önceden evlenmiş ve bu birlikteliğinden iki çocuğu olmuş. Günün birinde eski kocası, çok genç bir kadını eve kuma getirmiş. O dönemde Muş'ta yaşıyorlarmış.
Bütün aile Adana'ya göç ettiğinde, babaannem, kocası Koçali'den ayrılmış, çocuklarını da ona bırakmış. Dedemle bir pamuk tarlasında tanışmış ve iki çocukları olmuş.
Ama daha sonraki yaşamında da kötü talih, babaannemin peşini bırakmamış, dedem komşu kadına âşık olmuş.
Ve o kadını evlerine kuma getirmiş.
Babaannem, bu duruma tahammül edemeyip çocuklarını, yani babamı ve halamı alıp şehre gitmiş, ayakta kalabilmek için orada burada çeşitli işlerde çalışmış.
Babam çok genç yaşta sinemaya ilgi duymuş. Önce sinema salonlarında gazoz satmaya başlamış, sonra bisikletle bir kasabadan diğerine mekik dokuyarak film makaralarını taşımış. Bütün hayatı boyunca, büyülendiği sinemaya bağlı kalmış.
Edebiyatla da çok yakından ilgilenmiş ve çeşitli dergilerde yayımlanan hikâyeler yazmaya başlamış.
Hikâyelerinden biri, on sekiz aylık hapis cezasına ve Konya'ya zorunlu sürgüne mal olmuş.
İşte benim hikâyem de burada başlıyor.
Annem bir pavyonda şarkıcı.
Karşılaşıyorlar ve birbirlerini sevdiklerine inanmak istiyorum.
Babam sürgün cezasını bitiriyor, annemi, Adana'daki kız kardeşinin yanına bırakıyor ve tek başına İstanbul'a dönüyor.
Daha sonra gelip annemi alıyor, beraber beş parasız İstanbul'a gidiyorlar.
Babam çalışmaya başlıyor. Asistan, oyuncu ve hatta senarist olarak birbiri ardına filmlerde çalışıyor.

Başarıya giden merdivenleri hızla tırmanıyor ve ünlü Yılmaz Güney oluyor.

Annem, hamile ama bebeğini düşürüyor. Bir erkek bebek. Kısa bir süre sonra başka bir çocuk beklemeye başlıyor. Bu seferki ben olacağım.

Ağustos ayının bir günü.
Sabahın çok erken saatine karşın rutubetli bir sıcak var.
Hava ağır, etraf tozlu.
Bir kadın, kaldırıma iki büklüm yığılıp kalıyor.
Korkunç sancısı yetmezmiş gibi bir de o bunaltıcı sıcağa dayanmalı.
Beklemek daha da zorlaşıyor.
Acı içinde, tırnaklarını kaldırım taşlarına geçiriyor.
Dudaklarını şiddetle ısırıyor.

Yoldan geçenler yardıma ihtiyacı olup olmadığını soruyorlar.
Taksi bulmalı.
Acil olarak.
Böyle sokak ortasında, kaldırımda doğuramaz.
Normal doğum yapamayacağını biliyor, sezaryen yapılmalı.

Son zamanlarda yaşadığı bütün o çalkantılı olaylar, ıstırabını daha da artırmış.
Doğuracağı çocuğun babası yanında değil. Gururu, ona haber vermemeyi fısıldıyor kulağına.
Doğacak bebeğiyle kendisini bir başına ortada bırakan, o adam değil mi?
Kendisini terk eden, o değil mi?

En zor zamanları paylaşmışlardı. Birlikte yokluğu yaşamışlardı.
Birbirlerine destek olmuşlardı.
Birbirlerini tutkuyla sevmişlerdi.
Fırtınalar aşmışlardı.
Şimdi bebeklerinin doğacağı günde, o, başkasıyla birlikte.
Haksızlık bu, olacak iş değil.

Tek umut, bir oğlan. Allahım, ne olur oğlan olsun!
Bir erkek bebek her şeyi değiştirebilir...
Taksi geliyor.
Güçlükle ayağa kalkıyor.
Amerikan Hastanesi'ne yol alınıyor.
Yine de talihi varmış.
Bu kadar lüks bir hastanede doğum yapmak herkesin harcı değil!

Hastanenin önünde. Acele etmeli.
Ameliyat ekibi hemen onu ameliyata hazırlıyor.
Asansörde...
Birkaç saat sonra bebeğiyle birlikte olacak. Ve tek başına...

Uyanıyor.
"Oğlan mı?"
"Hayır. KIZ."

Büyük bir yıkım.
Bir kız, onu evde tutamaz, gitmesine asla engel olamaz. Bir kız, onun adını sürdüremez.
Bir kız, onun mirasına sahip çıkamaz.
Gözyaşlarına boğuluyor.
Öfke içinde. Bunu hiç hak etmemişti.

Terk edilmeyi hak etmemişti.
Bir kızın gelip de her şeyi mahvetmesini hak etmemişti.

Keşke, o erkek bebeği kaybetmemiş olsaydı.
Bu kız bebek, yası henüz bitmemiş rahminin sıcaklığından geliyor.
Orada onun yeri yok.
Orada olması gereken, erkek bebekti.
Bütün hayal kırıklığına rağmen ona dünyadaki en güzel adı veriyor.
ELİF...
Arap alfabesinin ilk harfi, BİR, Biricik anlamında...

3 Ağustos 1966'da, bir yaz sıcağında, çarşamba günü, saat 10.30'da doğdu o kız bebek.
Bir aşk bebeği. Yaz bebeği.
Bu fikre bağlanacak.
Aşk bebeği, yaz bebeği.

Yine de öğleden sonra, erkeğine haber veriliyor.
O anda, bir film setinde...
Koşarak bebeği görmeye geliyor.
Kızının annesini, her zamankinden daha da ufak tefek görünen o minik kadını görünce ağlamaya başlıyor, kadın da onun ağlamasına eşlik ediyor.
Ve o anda her şeyin bittiğini anlıyor.
Erkeği çoktan gitmiş bile...
Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.
Onu artık tamamen kaybettiği belli.
Gururu yaralanmış kadın, ona gitmesini söylüyor.
Adam güvence veriyor, ihtiyaçları olan her şeyle, çocukla ve onunla ilgilenecek.

Katiyen hiçbir eksikleri olmayacak. Çocuk için elinden gelen her şeyi yapacak.

Ama bu arada, o, kızına başka bir isim seçiyor.
GÜNEY...
Tıpkı kendisi gibi GÜNEY.
Sinemadaki kimliği gibi.
Bebeğe kendinden bir şey katmak için.

Minik kız, onun köklerini ileriye taşısın, annesiyle babasının, çocuklarını doyurabilmek için iki büklüm çalıştıkları o pamuk tarlalarını geleceğe aktarsın, geldiği yeri hiç unutmasın diye...

Beni Adana'ya götüren otobüsteyim. Adana nerede bilmiyorum.
Halama gidiyorum. Niçin gittiğimi bilmiyorum.
Ali Abi'yleyim. Onun da kim olduğunu bilmiyorum.
Kimse bana hiçbir zaman, hiçbir şey açıklamıyor.
Nereye gittiğimi önceden hiç bilmiyorum.
Günün birinde bana "falancanın evine gidiyorsun" diyorlar.
Mavi valizimi alıyorum. Tanımadığım biriyle yola çıkıyorum.
Tanımadığım kişilerin evlerine gidiyorum.
Belki de tanıyorumdur ama onları hiç hatırlamıyorum.
Kişiler tıpkı gölgeler gibi. Sahiden yoklar onlar.
Sahici yüzleri olmayan, bulanık hatlar sadece.
Tıpkı şaşı bakmaca oynadığım zamanlarda olduğu gibi...
Gördüğüm şeyler belirgin değil.

Gölgelerin arasında yaşıyorum.
Gölgelerle konuşuyorum.
Gölgelere bağlanmıyorum.
Bazen içimi acıtan bir kelime veya bir davranış oluyor. O zaman ben de onu saklıyorum, küçük bir kutunun içine kapatıyorum. Bir gün anneme veya babama söyleyeceğim bu kelimeyi, bu davranışı...

Bu acıyı...
Beklerken, nefes almaya devam ediyorum. Ne beklediğimi henüz tam bilmiyorum.
Günün birinde bileceğimi zannediyorum. Daha küçüğüm. Büyüyünce bileceğim, diyorum kendi kendime.

Hangi şehirden yola çıktığımı bile bilmiyorum.
Galiba nereden yola çıktığım ve nereye gittiğim önemli değil. Bana sadece gitmek gerektiği söyleniyor. Söyleyenler kim? Bunu bile bilmiyorum.
Bir gölge bana "Gitmek gerekiyor!" diyor.
Hiç soru sormuyorum.
Böyle şeyleri gölgelere sormamalı.
Sorularımın da gölgelere dönüşmesinden korkuyorum. Ben de onları kendime saklıyorum. Büyüyünce anlatacağım hepsini.

Zaman belirsiz.
Hangi günde olduğumuzu hiç bilmiyorum, hangi yılda olduğumuzu da. Elimde mavi valizimle, bir yerden bir yere gidiyorum, işte o kadar.
Şu anda halama gidiyorum.
Yeni bir evde, yeni gölgelerle karşılaşacağım.
Onlarda ne kadar kalacağımı bilmiyorum.
Gitme vakti gelince öğreneceğim bunu. Daha yılları, ayları saymayı bilmiyorum. Kendime hep ne kadar kaldığımı sorup duruyorum.
Ama zamanın bulanıklığı içinde, kendimi bulmama yardım eden bir şey var, o da okul. Okuma yazma öğrenilen okula gitmeden önce yatılı yuvadaydım.
Sonra anneciğimin yanına gittim, galiba birinci sınıf içindi, beş yaşındaydım.

İkinci sınıftayken Ayten'e gittim, ama okulu hatırlamıyorum.
Herhalde çok fazla gölge vardı orada...
Üçüncü sınıfa, halamın yanında başlayacağım.

Otobüs tıklım tıklım dolu.
Pencere kenarındaki koltuktayım.
Şu anda hiçbir şey görmüyorum, çünkü karanlık.

Otobüsle seyahatten nefret ediyorum.

Hep çok acayip gölgeler oluyor otobüste,
hem de çok kötü kokular var.
Ayak kokusu, ucuz limon kolonyası kokusu, pırt kokusu...
En kötüsü, sigara kokusu.
Gölgeler gece çok sigara içiyorlar.
Sonra da horluyorlar.

Otobüste midem bulanıyor. Kusmak istiyorum.
Bir sürü naylon torba var ama torbalara kusmak midemi daha da çok bulandırıyor. Kusmuk kokusu çok fena.

İşte yine başlıyor!
Galiba bütün gece kusacağım.
Hem de kustuğum zaman çok korkuyorum.
Kalbim ağzımdan çıkacak sanıyorum.
Kötüyüm, çok kötüyüm.

Gölge anneciğim neredesin?
Bütün gecem kusmakla geçti. Yorgunum ama içim rahat...
Kalbim ağzımdan dışarı fırlamadı. Sabahın körü şimdi.
Yakında yedi yaşında olacağım ve hava çok soğuk.

Galiba uyuyakalmışım.
Artık sabah olmuş ve hava sıcak.
Yanımda uyuklayan Ali Abi'ye, gece çok üşüdüğümü söylüyorum.
Dağlardan geçmişiz de ondan böyleymiş.
Şu anda hep tarlalar görüyoruz. Ali Abi'nin kolunu çekiştirip ona inekleri gösteriyorum. İlk defa sahici inek gördüm de ondan.
İyice yaklaştık artık.
Yine midem bulanmaya başladı.
Limon kolonyasıyla karışık sigara kokusu...
Gittikçe daha da sıcak oluyor ama su içmeye korkuyorum.
Kalbim ağzımdan çıkmasın diye gözlerimi kapayıp kendimi uyumaya zorluyorum. Çünkü kusacak hiçbir şey kalmadı midemde.
Ali Abi beni dürtüyor, geldik.

Mavi valizimi bagajdan alıyor. Sonra halama gitmek için taksiye biniyoruz. Daha çok erken. Taksi, bir bahçe kapısının önünde duruyor. Demek, yeni evim burası.
Küçük tahta bir kapısı var, benim boyum kadar.
Bahçeye giriyoruz.
Hava çok sıcak.
Yataklar dışarıda, yan yana dizilmiş... Üstlerinde beyaz tüller... Cibinlik diyorlar onlara. Gölgeler onların içinde uyuyor. Birden kendimi çok kötü hissediyorum. Çok fazla gölge var. İçlerinden biri, bizim seslendiğimizi duyunca yatağından fırlıyor. Uzun boylu ve şişman; bıyığı ve çok siyah saçları var. İyi birine benziyor.
Sonrası... Karanlık.
Güneşin ışığını söndürmüşler.

Galiba beynim uykuya dalmaya karar veriyor.

Gölge hala, gölge babaanne var, gölge halakızı, bir, iki, üç gölge halaoğlu ve bıyıklı gölge var.
Yine karanlık.
Ali Abi'nin gittiğini fark ediyorum.
Evi geziyorum.

Bir odadan bir odaya geçiyorum, tıpkı bir günden bir güne geçeceğim gibi.

Gölge halakızının oyuncakları... Harika! Her şeyin küçücüğünden var... Evcilik oynamak için... Bir masa, sandalyeler, yataklar, koltuklar... Oynamama müsaade var mı bilmiyorum.

Birdenbire ağzımda kavunlu dondurma tadı...
Ne güzel! Ama hava çok fazla sıcak.

Beynim daha da çok uykuya dalıyor sanki. Etrafımda olup biteni hiç anlamıyorum, hep şaşkınım.
Her şey çok çabuk değişiyor. Hep bir uğultu. Her şey bulanık. Bazen gölgeler dudaklarını kıpırdatıyorlar. Ne diyorlar? Ne istiyorlar? Alay mı? Paylama mı?

Gölge halam çok iyi. Hiç durmadan iş yapıyor. Beni hiç azarlamıyor. Bazen gölge halaoğullarına kızdığı oluyor, çünkü benimle alay ediyorlar.
Arada sırada, hatta sık sık, başka gölgeler, komşular geliyor eve. Bana bakışları bir tuhaf.

Odaların birinde, sakallı, sert bakışlı, elinde tüfekle bağdaş

kurup oturmuş bir adamın kocaman bir fotoğrafı var.
Siyah beyaz.
Onun, benim babam olduğunu söylüyorlar. Bundan, babamın önemli bir kişi olduğunu anlıyorum.
Gölge halakızıyla halaoğulları, o beye "dayı", bıyıklı şişman gölgeye ise "baba" diyorlar.
Burada, benim "baba" dediğim hiçbir gölge yok.
Benimbabam, sert bakışlı ve tüfekli o büyük fotoğraf.
Bazen ona bakmaya korkuyorum, biraz da üzülüyorum. Neden bilmiyorum ama o fotoğraf beni üzüyor, ben de ona fazla bakmaktan kaçınıyorum. Çoğu zaman çok üzgünüm ve üzüntüme dayanabilmek için yalnız kalmak istiyorum.
Sabah, azıcık daha yalnız olayım diye, yatakta kalmak istiyorum ama herkes çok erken uyanıyor.
Biraz daha uyuklayabilmek için kıvrılıp yatacak köşeler arıyorum.
Ama mümkün değil.
Gün doğar doğmaz herkes işe koyuluyor.

Bütün bu gölgelerin arasında, bir tek adı aklımda tutabildim.
Benim yaşımdaki halaoğlunun adını.
O, ötekiler gibi sürekli gölge değil, bazen onu sahiden de gördüğüm oluyor.
Çok esmer bir çocuk, çok siyah saçları var, gözleri kömür karası.
Benimle oyun oynuyor, beni güldürmeye uğraşıyor.
Bana bisküviler veriyor, onları çaya nasıl banacağımı öğretiyor.
Acayip güzel bir tat.
Bazen sanki beraber uyuyormuşuz gibi geliyor. Ama beynim uyukladığı için tam emin değilim. Ona, içimden bir

isim taktım: Melek. O, benim koruyucu meleğim.
Tanımadığım bir yerde tanımadığım insanlarlayım.
Ne yapıyorum ben burada?

Bir odadan bir odaya geçiyorum bir günden bir güne geçer gibi.

Kısa bir süre önce bir şey keşfettim.
Kukumu elliyorum, sonra da elimi kokluyorum. Çok hoşuma gidiyor.
Bir gün başka bir kıza koklatmak istedim, ama o iğrendi. Tabii ki ona bunun benim kukumun kokusu olduğunu söylemedim, Sadece parmaklarımı onun burnuna dayayıp "Kokla!" dedim.
"Böööğ" dedi. "Pis kokuyor, iğrenç!" Ben de ondan sonra, başkalarına bir daha parmaklarımı koklatmadım. Bana ne... Ben kendimi bu kokuyla iyi hissediyorum.
Ama geceden, karanlıktan ve kapalı kapılardan korkmamam için yeterli değil bu kokunun iyiliği...

Kızdığı zamanlar, gölge anneciğim beni karanlık tuvalete kilitlerdi.
Çok korkardım.
Tuvalet deliğinden hayvanların, canavarların çıkmasını beklerdim.
Neyse ki hiçbiri gelip de beni yemedi.

Gölge halamın evinde de, tuvaletteyken, karanlıktayken ve kapılar kapalıyken korkuyorum. Sanki kapıların ardında öcüler varmış gibi geliyor hep.
Melek sahiden de çok iyi.

Tuvalete giderken benimle geliyor, azıcık aralık bıraktığım kapının arkasında bekliyor. Bir odaya girmem gerektiğinde de hemen önden gidip kapıyı açıyor.
Melek, benim koruyucu meleğim.

Yakında doğum günüm olacak. Yedi yaşında olacağım. Sonra da okullar açılacak, okula gideceğim.

Beynim uyumaya devam ediyor.
Doğum günüm için üç gölge geldi.
Başında acayip bir bere olan bir kadın ve iki adam.
Bana büyük bir paket getirdiler.
Doğum günümü kutlamak için Benimbabamın yolladığını söylediler.

Onun neden gelmediğini anlamıyorum. Hapiste olduğunu söylüyorlar.
Benim bildiğim, kötü bir şey yapılınca hapse gidilir.
Hapse girmek için Benimbabamın ne yaptığını merak ediyorum.
Belki de o çok kötü biri!
Ama öyle olamaz...
Çünkü herkes onu çok seviyor. Bazen gölgelerin onun hakkında konuştuklarını duyuyorum.
Benimbabamın önemli biri olduğunu anlıyorum ama neden öyle, tam bilmiyorum.

Ben gölge anneciğimin yanındayken bir gün beni sinemaya götürmüştü.
Sinema harika. Büyük bir beyazperdenin üstünde yaşayan insanlar var orada.

Benimbabamı görmüştüm ve o beyazperdenin üstünde nasıl yaşayabildiğini merak etmiştim.
Bir sürü kötü adam da vardı. Kötülük yapmak için onu kovalıyorlardı.
Onu öldürmek bile istiyorlardı.
Çünkü Benimbabam iyi biriydi. Yoksulların hakkını arıyordu.
Hem çok da kuvvetliydi. Tabancaları da vardı.
Beyazperdede onu gülümserken görünce içim pırpır ediyor, kalbim çok hızlı çarpıyordu.
O gün sinemada, kötüler onu öldürdüler.
Ben bağırmaya, ağlamaya başladım. Sonra ışıklar yandı.
Gölge anneciğim, beni mantosunun altına sakladı da öyle çıkardı dışarı.
Birileri, bize doğru geliyordu, gölge anneciğim bizi rahat bıraksınlar diye onlara bağırıyordu, ben ağlamaya devam ediyordum:
"Benimbabam öldü!"

Gölge anneciğim, onun sahicikten ölmediğini anlattı bana, film icabıymış, öyleymiş gibi yapıyormuş.
İnsanlar perdenin üstünde canlandıkları zaman, bu bir film olurmuş. Ama sahiden değil. Mahsustan.
Söylediklerinin hepsini tam anlamadım ama önemli olan, Benimbabamın sahiden ölmemiş olmasıydı.

Demek bugün benim doğum günüm ve Benimbabam yedi yaşımı kutlamak için bana gölgeler yollamış.
Sonunda anladım. Gölge halamın evinde duran o büyük fotoğraftaki Benimbabam ile sinemada yaşayan, aynı kişi.

Benimbabam çok yetenekli biri.

Aynı anda birçok yerde birden yaşayabiliyor: filmlerde, fotoğrafta ve hapiste.
Bereli hanım beni berbere götürdü. Orada bana bukleler yaptılar, saçımın üstüne çiçekler koydular. Bir de prenses elbisem oldu. Gölge komşuları davet ettiler, sonra güzel bir pasta yedik, yaşıtım gölgelerle birlikte çember olup dans ettik.

Çok üzgündüm.
Hiç durmadan ağlamak istiyordum ama böyle bir şey yapmadım.
Gözyaşlarımı içime akıttım, "gülümseme" maskemi taktım.

Beynim uyumaya devam ediyor.
Ağzımda kavunlu dondurmanın tadı.
Karanlık.
Çaya banılan bisküviler hep çok hoşuma gidiyor.
Karanlık.

Bir gülümsemeden bir gülümsemeye geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Okullar açıldı. Melekle aynı okula gidiyoruz. Yeni hayatıma alışmaya çalışıyorum.
Kaybolmuş gibiyim. Gölge anneciğim neredesin?
Karanlık, hep çok koyu.

Daha tam bitmemiş bir eve taşınıldı. Evin kapıları da yok, pencereleri de. Elektriği bile yok.
Bıyıklı gölge, pencereleri naylonla kapladı ve giriş kapısına halılar astı. Suyumuz da yok.
Bu evde daha iyiyim.

Dışarıya çıkıp oyun oynanabiliyor.
Etrafta çok az ev var, bazıları da tıpkı bizimki gibi inşaat halinde.
Evin önündeki tarla sarı çiçeklerle dolu, onlara "osuruk çiçeği" deniyor, çünkü kötü kokuyorlar.
Onların adını söylemek çok komiğime gidiyor.
Ben eskiden "osuruk" demezdim, "pırt" derdim.
Osuruk, ayıp bir söz.
Eskiden ayıp sözleri söylemeyi bilmezdim.
Burada söylemeye izin var. Zaten bıyıklı gölge bir sürü küfür ediyor.
Onları duymak tuhafıma gidiyor. Sıkılıp utanıyorum.
Ama herkes bunu normal karşılıyor. Öyleyse ben de söylerim.

Melek ile birlikte, bir eşekle su getirmeye gidiyoruz.
Eşeğin sırtına boş bidonları yükleyip çeşmeye kadar yürüyoruz. Eşeğe binmiyoruz. Hem zaten benim ödüm kopuyor.
Çok güzel bir eşek. Harika gözleri var. Yakında eve su geleceğini söylediler bize.

Gece, işler daha zorlaşıyor.
Elektriğimiz olmadığı için yatakta çok korkuyorum.
En zoru da tuvalete gitmek.
Zaten bazen o kadar çok korkuyorum ki yatağa yapıyorum çişimi.
Arada sırada, gölge halakızından tuvalete benimle beraber gelmesini istiyorum ama sonra onu rahatsız ettiğimin farkına varıyorum. Ben de sadece çok çaresiz kaldığımda çağırıyorum onu.
Bazı geceler tuvalette olduğumun rüyasını görüyorum, çişimi yapmayı çok istiyorum ama yapamıyorum, sonra birdenbire

oluyor. Rahatça akıyor çişim. Kendimi iyi hissediyorum, tatlı bir sıcaklık kaplıyor etrafımı. Hayat boyu sürsün istiyorum. Ama uyandığımda hiç de öyle değil. Çişten sırılsıklam olmuşum, çok utanıyorum. Hem daha musluk suyumuz bile yok.
Gölge halam iyi davranıyor, hiç azarlamıyor, ama diğerleri benimle alay ediyorlar.
"Sidikli!"
Melek hiç alay etmiyor, o da bazen altına kaçırıyor, onu azarlıyorlar. Peki ama beni neden azarlamıyorlar?
Kendi kendime özel biri olduğumu düşünüyorum.
Benimbabam özel biri, öyleyse onun kızı olunca da özel biri olunuyor.
Neden böyle olduğunu bilmiyorum ama bir gün öğreneceğim. Büyüyünce...

Ara sıra yine karanlık oluyor, buna alışıyorum. Geçmesini bekliyorum.
Yine hiç sevmiyorum okula gitmeyi. Orada hep oturup öğretmeni dinlemek zorundayım. Bazen de yazıları, şiirleri yüksek sesle okumak lazım.
Bir de mürekkeple yazı yazmalı. Bunu hiç yapamıyorum. Mürekkep kalemlerimiz var, uçlarını mürekkebe batırıp bir deftere harfler yazmamız lazım.
Beceremiyorum, sakarım. Defterim hep lekelerle dolu, parmaklarım da.
Parmaklarımdaki lekeleri giysilerime sürtüp siliyorum ama iyi olmuyor, çünkü yıkanınca bile lekeler kumaştan çıkmıyor. Siyah bir önlüğümüz var, neyse ki lekeler gözükmüyor ama pantolon lekelenince iş başka.

Gölge anneciğim bana bir paket kalem ve çok güzel kokulu silgiler yolladı.

Melek ile paylaşmak, bir tanesini bile ona vermek istemiyorum.
Hepsi benim. Onların hepsi, gölge anneciğimden bir parça. Kimsenin almasına izin vermem.
O güzel kokulu silgileri koparıp koparıp yiyorum, gölge anneciğimi içime dolduruyorum. Öyle iyi oluyor ki...

Mevsim değişiyor.
Yağmurlar başladı. Yağmuru hiç sevmiyorum. Dışarıya çıkıp oynayamıyorum, her yanım çamur içinde kalıyor. Bazen çok kuvvetli yağınca yandaki dere yatağı taşıyor. Buna "su baskını" diyorlar. Çamurlar her yana dağılıyor ve çok pislik oluyor. Su baskını yüzünden, okul yolunda büyük bir çukur açıldı. Gittikçe de daha çok büyüyor.
Melek ile ben geçemiyoruz. Daha çok küçüğüz...
Büyük gölge halaoğlu, çizmeleri ve büyük şemsiyesiyle o koca çukurun önünde bekliyor.
Bizi sırayla kucağına alıp oradan geçiriyor.
Melek de, ben de sırılsıklamız, titreşip duruyoruz ama onun kucağında olunca iyiyiz. Büyük gölge halaoğlu çok iyi biri.
Buranın en güzel yanı, çok soğuk olmaması.
Sevmeye başlıyorum bu evi, çünkü burada hiç üşümüyorum.

Ama gölge Ayten'deyken hiç böyle değildi.
Hem gölge Ayten çirkindi. İçimden ona cadı diye ad takmıştım.
Buradaki gölgeler güzel.
Ben o cadının yanındayken üşüyordum ve korkuyordum.
Bazı geceler korkudan nefes alamayacak gibi olduğumda, onun yatağına girip eve gelmesini beklerdim. Çünkü o, geceleri çalışırdı, ben de bekleye bekleye sonunda uyuyakalırdım.

Sık sık bir gölge adamla birlikte gelirdi eve. Yatağa girip birbirlerinin canını acıtırlardı. En çok da gölge adam, gölge Ayten'in canını acıtırdı. Ona bir şey olacak diye çok korkardım, kendimi iyice duvara yapıştırırdım, duvarın içinden geçip gitmeyi isterdim ama olmazdı, duvar çok sertti.
Çaresiz beklerdim. Acayip sesler çıkarırlardı, ben de sonunda yeniden uykuya dalardım.
Sabah onun yüzüne bakardım. İyi görünürdü.
O cadının evinde çok yaşlı bir gölge kadın vardı. Bazen bana o bakardı. Saçları, turuncuyla karışık kırmızıydı, ondan da korkardım.
Bir seferinde çok üşüyünce bir örtü daha istemiştim. O da gidip gölge Ayten'den istemişti.
"Üşüsün de gebersin!" diye cevap vermişti.
Çok üzülmüştüm, çok kızmıştım.
Gölge anneciğimle benim beraber çekilmiş bir fotoğrafımızı aldım ve arkasına bir kurşunkalemle iyice bastırarak yazdım:
"Üşüsün de gebersin..."
Sonra silgiyle sildim.
Gölge anneciğim beni görmeye geldiğinde bunu ona göstereceğim.
Nasıl öğrendiğimi bilemiyorum ama bunu yapmayı biliyorum. Eğer çok bastırarak bir kurşunkalemle yazı yazılır, sonra da silgiyle silinirse kimse bir şeycik göremez. Sonra o yazının yeri, resim boyarmış gibi hafifçe karalanırsa, yazılar sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıkarılabilir.
O Ayten cadısı da bunu okuyamaz.

Bir odadan bir odaya geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Bir gün, öğretmenim bana bir hediye paketi verdi. Eve gi-

dince açmamı söyledi, çok güzel, parlak kâğıda sarılmış bir paketti.
Bütün gün heyecanla bekledim, aklıma bir sürü şey geldi: çikolata, kolye, dolmakalem...
Eve gider gitmez yalnız başıma kalıp hediyemi açtım.
Ne büyük hayal kırıklığı!
Diş macunuyla birlikte bir diş fırçası!
Utanarak onun bana ne demek istediğini anladım. Dişlerim kirliydi. Ondan sonra her gün diş fırçalamak için çok çaba harcadım.

Gölgelerin, gitgide birer insana dönüştüklerini şaşırarak fark ediyorum. Melek, sahici bir çocuk oldu, gölge yok oldu. Onunla mutluyum, eğlenceli biri ve birlikte uyuyoruz hep. Gölge anneciğim bana, içinden güzel çizmeler çıkan ikinci bir hediye paketi gönderdi.
Çizmeler siyah renkli, uzun, kancalı ve bağcıklı. Ama ben bağcıkları bağlamayı bilmiyorum ki. Sabahları o çizmeleri giymeye karar verdiğimde, bağcıklarımı Melek bağlıyor. Bazı sabahlar başka ayakkabı giymem için bana yalvarıp yakarıyor, çünkü ikide bir bağlamaktan bıkmış. Ama ben, onun bunu yapması için "özel" durumumdan faydalanıyorum.

Benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyor. Melek bana hiç hayır demiyor, ben de bunun karşılığında, gece acıktığımızda, gizlice mutfaktan ekmek almaya giderken onun işine yarıyorum. Bana diyor ki:
"Hadi sen git, yakalanırsak annem sana bir şey demez. Ben gidersem çok kızar."

Yatakta ekmek yediğimizde, gölge halam "Allah sizi ceza-

landıracak" diyor. Çünkü ekmek kırıntısının üstüne basmak, kırıntıların üstüne yatmak çok günah. Çarpılacağımızı, suratımızın yamulacağını söylüyor.

Sabahları ilk işimiz, Melek ile birbirimizin suratına bakmak oluyor, bir çarpıklık var mı diye.
Şimdiye kadar başımıza böyle bir şey gelmedi.
Galiba Allah bizi seviyor, bize ceza vermiyor. Bir de galiba benim özel biri olduğumu biliyor, böyle bir babam var diye... Yatağa işediğimizde, hemen gidip bir bez getiriyorum, ıslaklığı gizliyorum ve rahatça uyumaya devam edebiliyoruz. Bazen Meleği dövüyorlar. Ama beni hiç.

Yarıyıl tatilinde gölge halam, Melek ve ben hâlâ hapiste olan Benimbabamı ziyarete gitmek üzere trene bindik. Leş gibi kokuyor bu tren! Onların evinde yaşamaya başladığımdan beri, arada bir küfür etmeye, ayıp sözler söylemeye hakkım var, onun için rahatça leş gibi diyebilirim.
Tren o kadar soğuk ki gölge halam, gazeteleri yakıp donan ayaklarımızı ısıtıyor.
Benimbabamın karısının evine gidiyoruz, orada erkek kardeşimi de göreceğim.

Eve geldik, fakat bir derdim var, ona nasıl sesleneceğimi bilemiyorum. O zaman da beynim tamamen uyumaya başlıyor.
Uyandığında hapisteyiz.

Benimbabam karşımda duruyor, beni kucağına alıyor, bana öpücükler veriyor.
Çok güzel kokuyor ve çok hoş bir gülümsemesi var.

Hayatım boyunca onun kucağında kalmak istiyorum.
O bir daha artık hiç hapiste olmasın.

Ama bütün bunları ona söylemiyorum, büyüyünce söyleyeceğim.
Beni kucağından indirip oradaki gölgelerle konuşmaya başlıyor.
Beynim yine uykuya dalıyor.

Adana'ya, gölge halamın evine dönmüşüz bile ve yine okula gidiyorum.
Okuldan gitgide daha çok nefret ediyorum.
Bir sürü ev ödevi veriyorlar ama ben eve gelmeden önce hepsini silgiyle siliyorum ve ödevim olmadığını söylüyorum.
Gölge halakızı yalanımı yakaladığında beni azarlıyor ama umurumda değil.

İlkbahar geliyor ve karşı tarlalardaki bütün ağaçlar çiçekleniyor. Çok güzel!
Beyazlar içindeki o badem ağaçlarına bakmaya bayılıyorum.

Evin her yanı yapıldı. Musluklardan su akıyor, artık Melek ve eşekle çeşmeye gitmiyoruz. Sıcak suyumuz olsun diye banyoya koca bir soba kondu. Haftada bir yıkanıyoruz, bundan nefret ediyorum. Bazen bizi gölge babaanne yıkıyor. Su kaynar kaynar akıyor, vücudumu yakıyor. Ben yaygarayı basınca, o da koca sabunla kafama kafama vuruyor, Meleğe de aynısını yapıyor.
Gölge babaannenin gözünde galiba ben hiç de özel biri değilim.
Yıkandıktan sonra pancar gibi kızarıyoruz.

Bu, yeni öğrendiğim bir söz, her söyleyişimde çok komiğime gidiyor.

Bir odadan bir odaya geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Bugün evde şenlik var. Benimbabam hapisten çıktı.
Okula büyük bir sevinçle gittim. Sanki herkes Benimbabamı biliyor sanıyorum, ben de kasıla kasıla yürüyorum, kraliçe havaları takınıyorum. O, beni görmeye gelecek, elimden tutup okula götürecek.
Artık ben de herkes gibi olacağım, hatta daha da özel olacağım, çünkü benim çok güçlü bir babam var.
O, bir sinema perdesi üstünde yaşamayı biliyor, hatta fotoğraflarda bile...

Ama olmadı.
Benimbabam beni görmeye gelmedi.
Karısını ve oğlunu görmeye gitti. Ben onları, adına "gazete" denen bir kâğıtta gördüm. Benimbabam çok yakışıklıydı, kucağında kardeşim vardı ve karısı gülüyordu. Mutluydular, ben ise onlarla olmadığım için çok üzgündüm.
Beynim çok derin bir uykuya daldı.

Okul bitti, tatilde Benimbabam ve ailesinin yanına geldim.
Tıpkı filmlerde gördüğüm gibi, denize yakın, çok güzel bir evdeyiz. Gül ağaçlarıyla dolu büyük bir bahçe var. Tek katlı bir ev. Lüks bir ev.
Buraya Benimbabamı görmeye geldim.

Yakında sekiz yaşında olacağım, uzun örgülü siyah saçlarım var.

Bahçede koşmayı çok seviyorum ama hep o kıymetli güllere sürtünmekten korkuyorum. Sık sık burnum akıyor, kolumun tersiyle burnumu silmeye alışmışım, bu da Benimbabamın karısı, gölge cicianneyi sinir ediyor. Bu ailede kendime bir yer aranıyorum ama boşuna. Uzaklardan Demis Roussos'un bir şarkısı yükseliyor. Gölge cicianne, o şarkıcıyı çok seviyor.
Adını biliyorum, çünkü plağın kapağından okudum.

Benimbabam sanki hiç tanımadığım biri gibi.
Gölge halamın evindeki büyük fotoğrafta gördüğüme tam olarak benzemiyor, filmdekine de benzemiyor. Sakalı yok ama bıyığı var.
Ziyaretine gittiğim hapisteki haline de benzemiyor. Ama onu yine çok yakışıklı buluyorum.
İnci gibi parlayan dişleriyle o aydınlık gülümsemesini iyi biliyorum.
Yanına yaklaşmaya korkuyorum. Usulca parmağımı değdirsem, hafifçe dokunsam... Dokunulmaz birine dokunabilir miyim? Ona dokunmak hep yasak gibi, o dokunulamayan biri. Gölge halamın evinin duvarındaki büyük fotoğrafa dokunmama izin yoktu, hele sinemadaki perdeye hiç yoktu. Hapisteyken kokusunu duyuyordum ve küçük bir öpücüğün tadını çıkarıyordum.
Şimdi o bu kadar yakınımdayken ondan çekiniyorum, yaklaşmaya korkuyorum.

Bazen Benimbabam, gölge cicianne ve kardeş, hep birlikte şöminenin önünde oturuyorlar.
Benimbabam, oğlunun sesini bir makineye kaydetmekten çok keyif alıyor.
O zaman ben de usulca onların arasına giriyorum, ben de

o makineye konuşmak istiyorum, sonradan benim de sesim duyulsun.
Benimbabamın hatırasının bir parçası olsam ben de.
O hiç kendiliğinden bana teklif etmiyor. Oğlundan başkasını dinlemiyor, oğlundan başkasını görmüyor. O zaman ben, bazen sözün şurasından burasından girip araya bir laf sıkıştırıyorum.
Defalarca, defalarca deniyorum.
Günler geçtikçe, bütün denemelerin boşuna olduğunu, sanırım çabucak fark ediyorum.
Ne olduğunu bilmediğim bir şey var beni onlardan ayıran.
Sessiz ve görünmez olmamı gerektiren bir şey...

Beynim çok derin uyumayı sürdürüyor.
Benimbabamın varlığıyla azıcık uyanabilirdi belki, ama öyle olmuyor.
O zaman ben de kendi dünyama kapanmaya karar veriyorum.
Gittikçe daha da yabani oluyorum.
Plaj uzakta değil ve akşama doğru oraya gitmeyi çok seviyorum.
Şu sıralar Benimbabam çok çalışıyor. Bir film yapıyor.
Nasıl yaptığını bilmiyorum ama Benimbabam çok yetenekli.
Onların sık sık evden gitmesinden faydalanıp tek başıma yüzüyorum.
Deniz, sığınağım oluyor.
Yüzmeyi çok seviyorum, özellikle de akşamüzeri.
Suyun sıcaklığı günün diğer saatlerine göre çok farklı.
Bütün vücudumu sıcacık, yumuşacık sarıyor.
Ve denizdeki o binlerce yıldız!
Sanki üstüme yapışıyorlar.
Parıldıyorum, daha doğrusu parıltılar saçıyorum!

Küçük bir güneş ışını oluyorum, etrafı aydınlatan bir peri kızı...
Plajdaki çocukları seyrediyorum ve onlara benzemeyi hayal ediyorum.
Hepsi çok havalı.
Hareketlerinden, üstlerinden başlarından zenginlik akıyor.
O zaman da peri yok oluyor.
Onların yanında kendimi çirkin hissediyorum.
Ben konuşmayı bilmeyen, çirkin, sümüklünün tekiyim.
Gölge cicianne bana böyle ad taktı.
"Sümüklü" diyor, çünkü hep burnum akıyor.

Onlara ömrüm boyunca benzeyemem hiç.
Onlarla aramda hep bir uçurum olacak.
Ben hep çirkin kız, sümüklü kız, pis kız olacağım.
Bunu biliyorum.
Koskoca hayatın içinde küçücük bir kızım.
Etrafımda olup bitenleri çoğu zaman anlamıyorum.
Uyuyan beynimden de hiç fayda yok bana.
Küçük bir gölge kardeşim var.
Benimbabam hapisten çıktı.
Gölge ciciannenin elleri Lux sabunu kokuyor.
İkide bir banyoya girip ellerimi o sabuna sürtüyorum, bende de aynı güzel koku olsun diye.
Ellerim hiç onunkiler gibi kokmuyor.
Ben hiç onlar gibi olamayacağım.
Benimbabam da onlardan değil. Bunu biliyorum, çünkü Benimbabam fakirleri korumak için bir sürü insanla boğuşuyor. Filmde gördüm onu!

Bir gün Benimbabamla ben, birlikte yaşayacağız.

Aynı anda birçok yerde birden nasıl olunabileceğini öğretecek bana.
Fotoğrafların ve filmlerin üstünde, ben de onunla birlikte, onun yanında yaşayacağım.

Bugün güzel bir gün. Güller de her zamanki gibi çok güzel.
Bahçede koşup oynuyorum. Benimbabam masada oturmuş, kitap okuyor.
Bana sesleniyor, yanına gidiyorum.
Elinde makas var.
Yanına yaklaşmamı söylüyor, örgülerimi eline alıyor, ben daha ne olduğunu anlayamadan ikisini de peş peşe kesiveriyor.
Örgülerimi çok severdim, onları kendime yakıştırırdım...
En güzel yanımın saçlarım olduğunu düşünürdüm.
Benimbabam saçlarımı yok etti!
Beynim çok derin bir uykuya dalıyor.

Sekiz yaşında olacağım. Benimbabam örgülerimi kesti.
Galiba beni beğenmiyor.
Öyleyse ben de HİÇ olurum daha iyi.

Bir gözyaşından bir gözyaşına geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Gölge halam burada.
Beynim yüzünden, onun ne zaman geldiğini hiç bilmiyorum.
Sadece bir sabah fark ettim.

Şimdi bir bisikletim var. Yemyeşil, çok güzel ve bana göre çok büyük.

Üstüne bindiğim zaman ayaklarım yere değmiyor.
Nasıl binileceğini bile bilmiyorum, bana öğretecek kimse de yok.
Çok zorlanıyorum, binmeye çalıştığım zaman sanki herkes benimle alay ediyor.
Ben de boş veriyorum. Artık bisiklete binmiyorum.
Benimbabam kızıyor, onun hediyesini kullanmıyorum diye.
Gölge halam giderken, bisikleti onunla yollayacağını, tatilden sonra orada binebileceğimi söylüyor.

Dönüşümde bisikletimi buluyorum.
Artık o kadar parlak yeşil değil. Çok eskimiş ve çirkinleşmiş.
Ben yokken Melek ve arkadaşları binmiş.
İçim cız ediyor.
Benimbabamın hediyesi artık benim değil.
Çok üzgünüm. Karar veriyorum, bundan sonra bir daha asla bisikletim olmayacak.

Bir üzüntüden bir üzüntüye geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Gölge halamın evinde "küçük oda" denen bir oda var.
Dışarıya değil de yan odaya bakan tek pencereli, çok karanlık bir oda. Orada Melek ile ben sık sık öğle uykusu uyuyoruz. Aslında uyumak yerine gevezelik edip gülüşüyoruz. Uyanma saati geldiğinde de gözlerimizi ovuşturuyoruz, sanki yeni uyanmış gibi olalım diye... Çoğu zaman işe yarıyor ve bizi rahat bırakıyorlar.

Bazen o odada yalnız uyumaya gidiyorum, ama hiç uyuyamıyorum.

Çok kuvvetle parmağımı emip sessizce ağlıyorum.
Gölge anneciğimi çok özlüyorum.
Gölge anneciğim nerdesin?
Hiç kimseye bir şey belli etmemeye gayret ediyorum, özlemimi sadece parmağımla konuşuyorum.

Gölge halam "it canlı" olduğumu söylüyor.
Artık etimde hiçbir acı duymuyorum.
Uyuşan beynim sanki vücudumu da uyuşturuyor.
Eskiden bir yere çarpınca ya da düşünce canım yanardı.
Bir gün bir raptiyenin üstüne bastım, gölge halam yağ ısıttı, yaranın üstüne bastı, mikrop kapmasın diye. Yağın sıcaklığını hissettim, o kadar.
Gölge halam, benim erkeklerden daha cesur olduğumu söyledi.
Göğsüm kabardı.
Erkeklerden daha cesur olmanın iyi bir şey olduğunu anladım ve hayatım boyunca öyle kalmaya karar verdim.
Erkeklerden daha kuvvetli olacağım!
Kadınlar durmadan ev işi yapmak zorunda.
Temizlik, yemek, örgü dikiş...
Erkekler, bunların hiçbirini yapmıyor. Sadece okula gidiyorlar o kadar.
Eğer erkek olsaydım, Benimbabam beni daha çok severdi. Eminim bundan.

Hem Benimbabam erkek ve o çok farklı yerlerde yaşamayı biliyor.
Büyüyünce ben de Benimbabam gibi olacağım.

Bir gün Melek bana bir sır veriyor:

Eğer gökkuşağının altından geçebilirsem erkek olurmuşum. O günden sonra, gökkuşağı görebilmek için hep gökyüzüne bakıp duruyorum ve her seferinde altından geçebilmek için koşup duruyorum ama şimdiye kadar hiç olmadı.
Yine de umudumu kaybetmiyorum.
Günün birinde geçebileceğim ve Benimbabam benimle gurur duyacak, gölge anneciğim beni yanına alacak.
Gökkuşağının altından geçebilmek...
Bütün derdim altından geçebilmek.

Zamanla, gölge anneciğimin kaybolduğunu ve Anneciğim haline geldiğini fark ediyorum.
Onu rüyalarımda görüyorum.
O kadar güzel ki!
Onun burada olup beni kucaklamasını istiyorum, kokusunu duymak istiyorum, burnumu koltukaltına dayamak, yapışıp kalmak istiyorum hep ona.
Durmadan ağlamak geliyor içimden.

Beni ona geri yollasınlar diye çeşitli hayaller kuruyorum.
Evdeki bütün tabak çanağı kırmayı planlıyorum veya misafir geldiğinde, kaçmama yardım etsinler diye burada esir olduğumu avaz avaz bağırmak geçiyor aklımdan.
Tabii ki bunların hiçbirini yapmıyorum. Zamanın geçmesini bekliyorum.
Gökkuşağı gözetliyorum.
Mutlaka becermeliyim, altından geçmeliyim.
Hâlâ öğrenemedim, ama bir yolu olmalı...
Günler geçiyor.
Gökkuşağı gitgide geçilmez oluyor...
Ben de çekilmez, tatsız, suratsız oluyorum.

Kötü kalpli, katı, duyarsız biri olduğumu söylediklerini duyuyorum.
Duyarsız ne demek bilmiyorum.
Büyüyünce öğreneceğim.

Kendimi gitgide daha da kötü hissediyorum. O kadar yalnızım ki.
Benimbabam beni sevmiyor. Bana kendisiyle ilgili haber göndermiyor hiç, halimi hatırımı sormuyor. Örgülerimi keseli beri ona çok kızgınım. Belki de erkeğe benzeyeyim diye kesti örgülerimi?
Zaten o yeniden hapse girdi, bana ayıracak zamanı yok.
Yine neden hapiste olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Önemli birini öldürdüğünü söylüyorlar. Bir de, öldürenin o değil de, yeğeni olduğunu söylüyorlar. Sağdan soldan duyduklarımla anlamaya çalışıyorum. Uykulu bir beyinle hiç de kolay olmuyor. Hem zaten kimse bana bir şey açıklamıyor.

Anneciğim uzakta.
Ondan haber almayalı çok oldu.
İyi ki Melek var.
Yakında tatil başlayacak, Anneciğimin yanına gidebileceğimi söylediler. Sabırsızlanıyorum. Günleri sayıyorum.
Anneciğime bir daha beni hiç bırakmamasını, yanından hiç ayırmamasını söyleyeceğim. Gökkuşağının altından geçemediğim için özür dileyeceğim.
Artık burada kalmak istemiyorum.
Anneciğimin yokluğuna dayanamıyorum.
Beceremiyorum. Gökkuşağının altından geçemiyorum. Erkek olamıyorum.

Kendimden nefret ediyorum, herkesten nefret ediyorum, ölmek istiyorum.

Bir çığlıktan bir çığlığa geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Anneciğimin yanına geldim. Kim bilir kiminle geldim.
Kiminle geldiğim mühim değil. Şu an onunlayım ya.
Mavi valizim de yanımda, içim rahat.
Anneciğim, tatile gideceğimizi söyledi.
Gece çalışacakmış, gündüz birlikte olacağız.
Anneciğim şarkıcı. Yazın açık hava gazinolarında çalışıyor, kışın da şehir gazinolarında ve düğünlerde.
Anneciğim evini taşıdı ve artık bir kocası var. Çok iyi bir adam.
Beni çok seviyor, Anneciğimle uyumama izin veriyor.
Ben de bu sayede burnumu Anneciğimin koltukaltına dayıyorum, kokusunu içime çekiyorum. Çok güzel kokuyor.
Koltukaltına sığındığım zamanlarda havada uçar gibi hissediyorum kendimi. Güvendeyim, artık başıma hiçbir şey gelmez.
Zaman duruyor, gece sonsuz oluyor!
"Sonsuz" kelimesini yeni öğrendim.
Sonsuz, "hiç bitmeyen" demek.
Bence önemli bir kelime.
Anneciğimle geçen zaman sonsuz olsun istiyorum.

Üçümüz birlikte deniz kenarında bir şehre gidiyoruz.
Adına pansiyon denen bir eve yerleşiyoruz.
Daha ilk günden, Anneciğim gece beni yalnız bırakıp gidiyor, çünkü o şarkı söyleyecek, kocası da gitar çalacak.
Bütün gece, bahçede ayak sesleri duyuyorum. Saatlerce ağ-

lıyorum çığlık çığlığa. Anneciğim geldiğinde ona ne kadar çok korktuğumu anlatıyorum.
Bahçede hiç kimsenin olmadığını, boşuna korktuğumu söyleyip gülüyor. Birlikte uyuyoruz.
Ertesi gün, pansiyon sorumlusu beni şikâyet ediyor, çığlıklarım yüzünden müşteriler gece boyunca hiç uyuyamamış.
O akşamdan itibaren Anneciğim beni yanında götürüyor, onun sesini, şarkılarını dinleye dinleye masada uyuyorum.
Çok mutluyum!

Eve döndüğümüzde Anneciğime, artık gölge halamlara gitmek istemediğimi söylüyorum.
Gökkuşağını anlatıyorum. Erkek olamadığım için özür diliyorum.
Gülüyor.
Anlamıyor.

Şimdilik beni yanına alamayacağını söylüyor, ama belki ilkokuldan sonra alabilirmiş...
Belki...
Büyük bir üzüntü kaplıyor içimi.

Tatil bitti.
Gölge halama dönüyorum.
Günler uzun, geceler zor. Anneciğimi çok özlüyorum. Herkese kin duyuyorum. Gittikçe daha çekilmez oluyorum, daha az ders çalışıyorum. Beynim daha çok uyuyor ama içimin yanması hiç durmuyor.
Bazen acım o kadar dayanılmaz hale geliyor ki keşke yok olsam diyorum. Artık gökyüzüne bakmıyorum. Gökkuşağı görmek istemiyorum.

Son günlerde çok eğlenceli yeni bir oyun keşfettim.
Böcekleri yakalıyorum, kibrit çöplerine geçirip şiş yapıp kızartıyorum.
Ama ateşten korkuyorum. Kibritleri çakmak için çok fazla uğraşmam gerekiyor. Böcekler çıtırdadığında kendimi çok iyi hissediyorum.
Bu oyunu oynayamadığım zaman elimi ısırıyorum, o zaman da iyi oluyor.

Bazen etrafımdakilerin, benim için tuhaf huylu, kötü kalpli, şeytanın teki dediklerini duyuyorum.
Ama neden böyle dediklerini bilmiyorum.
Şeytanın boynuzları, kuyruğu ve kırmızı gözleri olur. Bu sözleri duyduğumdan beri aynaya bakmaktan kaçınıyorum.
Aynada şeytanı görmekten korkuyorum.
Düzenli olarak popomu kontrol ediyorum, kuyruğum çıkmış mı diye.
Bir gün arkamı elledığimde bir çıkıntı fark ettim, o günden sonra hep acaba kesik bir kuyruğum mu var diye merak ettim.
Bunu kimseye söylemedim.
Çok fena korktum!

Bir korkudan bir korkuya geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Okulda bize bir koro kurulduğunu haber verdiler.
Şarkı söylemeyi çok seviyorum, koroya katılmaya karar verdim. Anneciğimin yanına gittiğimde ikimiz beraber şarkı söyleyebiliriz.
Gölge halam, koroya katılacağımı öğrenince çok kızıyor.
"Anan gibi mi olacaksın?" diyor.

Korodan ayrılıyorum. Şarkı söylemenin nesi kötü anlamıyorum.
Onlar da aşk şarkıları söyleyen kadın şarkıcıları dinliyorlar!
Ama anladığım bir şey var: Anneciğim şarkı söylediği için gölge halam onu pek sevmiyor. Demek ki anneler şarkı söylememeli. Madem öyle, ben de bir karar veriyorum.
Hiç çocuğum olmayacak!
Aslında üç karar veriyorum:
Hayatım boyunca yalnız yaşayacağım, gençken öleceğim ve hiç çocuğum olmayacak.
Yalnız yaşayacağım, çünkü böylece, kimseyi özlemeyeceğim.
Genç öleceğim, çünkü ihtiyarlar çirkinleşiyor ve her yanları ağrıyor.
Çocuğum olmayacak, çünkü çocuğum olmazsa istediğim her şeyi yapabilirim.
Günün birinde büyüyeceğimi ve istediğim her şeyi yapacağımı biliyorum.
Şarkı söyleyeceğim, uzun örgülerim olacak, fotoğrafların üstünde, filmlerin içinde yaşayabileceğim.
Sadece zamanın geçmesini beklemem ve nefes almayı sürdürmem gerekiyor.

Gölgeler yavaş yavaş dağılıyor. Belirli biçimlere bürünüyor, bedenler haline geliyorlar. Bıyıklı gölge, benim eniştem. İriyarı biri, durmadan küfür ediyor ama çok iyi kalpli. Halam tombul ve yıpranmış, sürekli iş yapmaktan hep yorgun, bezgin ama beni çok sevdiğini hissediyorum. Halakızım kısa boylu, esmer ve çok güzel. İki büyük halaoğlum var.
Birisi sakin, yumuşak, iyilik dolu. Benimbabama benzeyen bir gülümsemesi var. Ötekini sevmiyorum.

On bir yaşıma bastığım yaz, Anneciğimin yanında kalmaya

karar veriyorum. Oraya gider gitmez ona kararımı açıklıyorum. Bir daha halamın evine dönmeyeceğim! Anneciğim, halama haber vermek üzere bir mektup yazmamı söylüyor. Bu kararın sadece bana ait olduğunu belirtmemi istiyor. Bu karar bana ait, Anneciğime değil! Beni yanına almaya karşı değil ama böyle bir kararı o veremez. Bundan sonra olacaklardan artık tamamen ben sorumluyum. Mektubu yazıyorum. Onu koruyabilmek için bütün gerekli açıklamaları veriyorum. Artık beni fikrimden caydırmaya kimsenin gücü yetmez. Anneciğimin bile.
İkimiz birlikte, ortaokul birinci sınıfa kaydımı yapıyoruz ve yeni hayatım başlıyor.

Anneciğim gece çalışıyor, kocası da. İkisi aynı yerde çalışmıyorlar, Anneciğim ondan daha erken dönüyor. Sabah beşe doğru evde.
Her gece, saat ondan itibaren evde tek başıma kalıyorum. Çok korkuyorum ama hiç şikâyetçi değilim! Anneciğimin yanındayım ve asıl önemli olan da bu. Anneciğim bazen bana çok sert davranıyor. Arada bir dövdüğü de oluyor.
Kapıcı çok iyi biri, çocuklarıyla da aram iyi.
Anneciğim çok kötü dövdüğünde ben de onlara kaçıyorum, yardım istiyorum ve kanepenin arkasına saklanıyorum.
Anneciğim her seferinde beni bulup saçımdan çeke çeke eve sürüklüyor. Dışarı çıkmamı yasaklıyor, ben de yine zamanın geçmesini bekliyorum.

Gıkımı bile çıkarmıyorum. Beni başka bir yere göndermesinden ödüm kopuyor.
Attığı dayaklar umurumda değil, hatta onları hiç hissetmiyorum bile.

Asıl zor olan, yalnız geçen geceler.
Her ne olursa olsun, dayanacağıma kendime söz veriyorum.

Arada sırada bir paket geliyor. İçinden ya Benimbabamın yazdığı bir kitap çıkıyor ya da onun adıyla yayımlanan bir dergi.
Bir mektup var mı diye paketin her yanına iyice bakıyorum ama her zamanki gibi hiçbir şey bulamıyorum.
Okuma alışkanlığım yok, kitapları odamda bir köşeye koyuyorum, belki bir gün okurum. Tek okuduğum, ders kitapları ve Anneciğimin bana aldığı aylık bir dergi. O dergide çok sevdiğim bir çizgi roman var.
"Mor Kolye."
Bir genç kızın hikâyesi. Başına bir sürü felaket geliyor ama mor kolyesi onu koruyor.
En büyük zevkim, dışarıda oyun oynamak. Bir arkadaş grubum var, aralarındaki tek kız benim ve hep birlikte geziyoruz.
Bir gün bir sokak kavgası sırasında karşı gruptan birileri, beni dövüyor. Eve öfke içinde, ağlaya ağlaya gidiyorum.
Anneciğim kızıyor.
Bundan sonra eğer bir kavgaya karışırsam herkesten daha güçlü olmalıyım.
Şu bu vurdu diye eve ağlayarak gelmek yok. Yoksa Anneciğimden temiz bir dayak yiyeceğim! Ayrıca bana şöyle diyor:
"Koru kendini! Sana vuran olursa, sen daha sert vur! İstersе annesi babası şikâyete gelsin! Ben arkandayım senin!"
O günden sonra artık hiç kimse beni ağlatamıyor.
Anneciğim sözünde duruyor.
Dövdüğüm oğlanların ailesinden şikâyete gelen olduğunda beni savunuyor, benim tarafımı tutuyor.

Bir kavgadan bir kavgaya geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Anneciğimin evinde keyifli bir hayatımız var. Okulda çok fazla ders çalışmıyorum ama ortalamayı tutturuyorum. Karneler dağıtıldığında Benimbabam da görsün diye notlarımı özenle bir kâğıda kopya çekerek yolluyorum. Yanına da haber soran, hatırını soran bir mektup iliştiriyorum.
Cevap niyetine başka bir dergi veya kitap yolluyor bana.
Küçük bir not, kısa birkaç söz gelmesini çok istiyorum, çok bekliyorum ama hiç gelmiyor.
Herhalde hapiste mektup yazmak yasak.
Bir gün, gazetenin birinde Benimbabamın bir fotoğrafı çıkıyor karşıma.
Ardındaki duvarda, gölge erkek kardeşin bir fotoğrafı asılı.
Onların fotoğrafı, ikisi birlikte!
Oralarda bir yerde, benim de bir fotoğrafım var mıdır diye merak ediyorum.

Benimbabamdan yeni bir haber yok. Beklemeye devam ediyorum.

Cicibabam çok iyi. Anneciğimle birlikte uyumama izin veriyor. Çok korktuğum gecelerde onların yatağına gidip bekliyorum.
Sonunda yorgunluktan uyuyakalıyorum, Anneciğim de işten döndüğünde beni yanında tutuyor.
Burnumu koltukaltına dayadığım anda bütün üzüntüler, bütün korkular yok oluyor.
Bir gün, Anneciğim onunla birlikte uyumak istediğimde, önceden haber vermemi istedi. Ben hep onunla uyumak istiyorum. Ama bu mümkün değil.
Onun bir kocası var ve ikisi birlikte uyumalılar.
Bazı akşamlar, onlar çalışmaya gitmeden önce izin istiyo-

rum ve o zaman Anneciğimin yatağına gidebiliyorum.
Bazen sabahları, masanın üstünde küçük bir hediye buluyorum. Çok seviniyorum. Cicibabam bana hediyeler veriyor ama Benimbabam vermiyor.

Bir gün yolda bir kız bana "katil kızı" dedi.
Ona o kadar sert vurdum ki, ondan sonra bir daha kimse bana böyle demeye cesaret edemedi, kendi işimi kendim hallediyorum.
Anneciğime bu olaydan söz etmedim bile.

Çok tuhaf!
Anneciğim gerçek oldukça Benimbabam uzaklaşarak bir gölgeye dönüşüyor.
Burada, duvarlarda afişler yok. Burada kimse Benimbabam hakkında konuşmuyor benimle.
Ama bir gün okuldan çıkarken birkaç kişi benimle görüşmeye geliyor. Anneciğim vermiş olmalı okulun adresini.
Benimbabam hakkında sorular sormak istiyorlar. İsteklerini yerine getiriyorum, cevaplar veriyorum, birkaç fotoğraf çekip gidiyorlar. Akşam bunu Anneciğime anlattığımda çok kızıyor.
Neden kızdığını anlamıyorum.
O kişiler gazeteciymiş, Benimbabam çok sinirlenecekmiş.
Ben kötü bir şey yapmadım ki, Benimbabamın sinirlenmesini gerektirecek hiçbir şey yapmadım...
Birkaç gün sonra Anneciğim bana gazeteyi gösteriyor.
Fotoğrafım var ve söylediklerimi çarpıtmışlar.
Benimbabam, bana mektup yazmıyor diye ben onu hiç suçlamamıştım ki... Sadece ondan haber alamadığımı söylemiştim. O kadar.
O gün, bir daha gazetecilerle hiç konuşmamak gerektiğini öğrendim.

Bir odadan bir odaya geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Geceleri hep korkuyorum. Bütün ışıkları yakıyorum. Bazen elektrikler kesiliyor. O anlarda çıldıracak gibi oluyorum. Işıklar yeniden yansın diye bütün gücümle Allah'a yalvarıyorum.
Bir daha hiç yaramazlık yapmayacağım. Bütün gücümle haykırıyorum.
"Yalvarırım Allahım..."

Işıklar her seferinde geliyor ama kolay kolay sakinleşemiyorum. Sonunda bitkinlikten uyuyakalıyorum.
Çok korktuğum bir gece, komşulara gitmeye karar veriyorum. Belki de onların bir mor kolyesi vardır.
Bana verirlerse, daha az korkarım.
Tıpkı çizgi romanımdaki o kahraman kız gibi...
Onlara sığınmak, korunmak istiyorum. Ama çok geç, komşular kapıyı açmıyorlar.
Ertesi gün Anneciğime şikâyete geliyorlar. Çok gürültü oluyormuş.
Çok yüksek sesle ağlıyormuşum, bağırıyormuşum.
Anneciğim başka çaresi olmadığını söylüyor, çalışmak zorunda.
Kendime sahip çıkmalıyım, başımın çaresine bakmalıyım.
Sesimi çıkarmıyorum, onlardan özür diliyorum. Gece olduğunda yeniden ağlamaya başlıyorum ama bu sefer sesimin duyulmaması için ağzıma yastık bastırıyorum.

Gündüz iyiyim, mutluyum. Anneciğim geç uyanıyor, ben de tamamen özgürüm.

Okula gidiyorum, sonra da sokakta oynuyorum.
Hafta sonu ise sabah çıkıp ancak akşam eve dönüyorum.
Hayat güzel.
Üstelik Anneciğimin evinde beynim daha az uyuyor.

Halamın gelişine kadar hayat güzel.
O, bir akşamüzeri Anneciğimle konuşmaya geliyor. Daha doğrusu Anneciğimi tehdit ediyor.
Yakında on iki yaşında olacakmışım, bir cicibabam varmış, dikkatli olmak gerekirmiş.
Konuşmalarını dinlerken ödüm patlıyor.
Halamın evine dönmek istemiyorum. Onun ne demek istediğini anlamıyorum. Dikkatli olunması gereken neymiş?
Halam kapıdan çıkar çıkmaz "Gidecek miyim?" diye soruyorum Anneciğime.
"Hayır!"
Çok şükür Allahım!
Kalıyorum.

Günlerim güzel geçmeye devam edecek. Anneciğimle kalacağım. Ondan ayrılmak istemiyorum. Bütün ömrümü onunla geçirmek istiyorum, burnumu koltuğunun altına dayamak, kokusunu doyasıya içime çekmek, onunla dolmak istiyorum.
Dayaklar, çekilen saçlarım, gece korkularım hiç umurumda değil.

Bir odadan bir odaya geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Anneciğimin hali hiç de iyi değil. Kederli.

Bakışlarından belli.
Bir gün kocasının cebinde sinema biletleri buluyor.
Bir başka sefer, kocası eve gelmiyor. Anneciğim çok telaşlanıp merak ediyor.
Bir gün yine, her zamanki gibi dışarıda arkadaşlarımla oyun oynarken, sokağın köşesinden büyük halaoğlumun geldiğini görüyorum.
Korkuyla koşarak eve giriyorum, bu sefer beni almaya geldiğini tahmin ediyorum.
Anneciğime haber veriyorum. Kapı çalıyor. İçim titriyor. Midem bulanıyor.
Tuvalete koşuyorum.

Dışarı çıktığımda büyük halaoğlum salonda oturuyor ve bana neden kaçtığımı soruyor. Acil bir ihtiyacım olduğunu bahane ediyorum.
Bana inanmadığına eminim ama ziyanı yok. Gitme korkumdan söz etmemeliyim.
Gölge Benimbabamın beni görmek istediğini söylüyor. İçim rahatlıyor.
Nihayet beni düşünmüş, demek aklına gelmişim.
Halaoğlum beni ona götürmek için gelmiş.
Anneciğimle birlikte mavi valizimi hazırlıyoruz.
Gölge Benimbabamı göreceğim! Acaba beni tanıyabilecek mi? Birbirimizi son gördüğümüzden beri çok büyüdüm.
Sonunda veda akşamı geliyor. Büyük halaoğlumla gece otobüsüne bineceğiz. Mide bulantılarım yüzünden yolculuktan çekiniyorum.
Üstesinden geleceğim.
Neyse ki gece çok kötü geçmiyor.
Kusmamak için hiçbir şey yiyip içmiyorum.

Yine de midem fena bulanıyor.
Uyumaya zorluyorum kendimi ama uyku tutturamayacak kadar heyecanlıyım.
Otobüs her zamanki gibi çok kötü kokuyor, sigara kokusu dayanılır gibi değil.
Üstelik şu kolonya ikramı iyi geleceğine daha da kötü ediyor.
Sabaha karşı geliyoruz. Gölge Benimbabamı hapiste göreceğiz. Ne olduğunu tam anlayamıyorum ama beynim yine uyuşuyor, ağırlaşıyor. Halaoğlumla birlikte onunla bir odada buluşuyoruz. Galiba, gölge cicianne de orada. Gölge Benimbabam, selam sabah faslı bittikten sonra artık Anneciğimin evinde kalamayacağımı söylüyor.
Oradan gitmem gerek.
Falan filan!
Yer, ayaklarımın altından kayıyor.
Söylediklerini anlamakta zorlanıyorum.

Beynim bana oyun oynuyor.
Bana şaka yapıyor.
Felç olmuş gibiyim.
HAYIR! Gidemem. OLMAZ! Mümkün değil.

Gölge Benimbabam, bana Anneciğimin kötü bir hayatı olduğunu açıklıyor. Benim yaşımda bir genç kızın, onunla birlikte kalması uygun değil. Hem sonra bir cicibabam var. Ne olacağı bilinmez. Anneciğimden daha genç bir adam, bana karşı ahlaksız niyetleri olabilir.
Ne diyor bana?
Ben ona sadece, cicibabamın çok iyi biri olduğunu söylüyorum. Beni çok sevdiğini, hep iyi davrandığını, hiçbir kötülük yapmayacağını...

Ama o, çoktan kararını vermiş bile.
Bundan sonra artık Anneciğimde kalmayacağım, işte o kadar!

Beceriksizliğimin bedelini ödüyorum. Bugün cicibaba "tehlikeli" ilan edildi. Aslında kız doğduğum için tehlikeyi yaratan benim. Tehdit dışarıda değil içeride, bazen çok içeride, bazen ta içeride...

Nereye gideceğim?
Gölge ciciannenin evine.

Gölge cicianneyi pek tanımıyorum. Benimbabamı ziyarete gittiğimizde onun evinde kalmıştık. Sonra Benimbabam örgülerimi kestiğinde, saçlarıma çekidüzen vermişti. Onu belli belirsiz hatırlıyorum, gölge kardeşle birlikte halamlarda birkaç gün geçirmeye geldiği zamanlardan... Gelişi, bütün evi allak bullak ederdi. Herkes büyük bir telaşa kapılırdı. Halam ona güzel bir oda hazırlardı, tuvalet kâğıdı ve güzel kokulu sabun alırdı. Sonraki günlerde de mutfağa kapanıp çok emek gerektiren yemekleri pişirmekle geçirirdi bütün zamanını.
Kendimi yine tanımadığım bir şehirde bulacağım, o kadınla ve oğluyla birlikte oturacağım. Anneciğimden ayrılacağım, arkadaşlarımdan, okulumdan ayrılacağım, hem de ne kadar süreliğine hiç bilmiyorum.
Kendimi o kadar mutsuz hissediyorum ki...
Gölge Benimbabam bana hiç seçim hakkı tanımıyor.
Belki erkek olsaydım seçim hakkım olurdu.
Beceremedim.
Gökkuşağının altından geçemedim...

Bir kederden bir kedere geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Anneciğime geri geldiğimde, onun kollarına atılıyorum. Gitmeme izin vermesin diye yalvarıyorum. Cicibabam da orada. Ona da yalvarıyorum.
"Yalvarırım bırakmayın beni! Buradan gitmeyeyim."

Gözyaşlarım sel gibi akıyor.
Zamanı durdurmak isterdim, o ziyarete hiç gitmemiş olmayı isterdim. Gölge Benimbabam benim fikrimi hiç sormadı bile. Bana kendi haberlerini göndermiyor, benimle hiç ilgilenmiyor. Sonra da bana sormadan benim yerime kararlar veriyor. Kendini ne sanıyor!
Ondan nefret ediyorum.

Cicibabam yeminler ediyor, beni bırakmayacak.
İçim bir umut ışığıyla doluyor.
Bana diyor ki:
"Cesedimi çiğnemeden seni buradan alamazlar."
Ona minnettarım.

Dışarı çıkmaya ihtiyacım var. Biraz hava almalıyım. Arkadaşlarımı göreceğim.
Eve döndüğümde Anneciğim benimle konuşmak istiyor.
Birlikte odama gidiyoruz, yatağıma oturuyoruz.
Bana gitmemi söylüyor.
Gitmem gerek.
Yoksa...
Yoksa Benimbabam onu öldürtür.
Onun ölmesini istemem, öyle değil mi?
Onun hatırı için, onun hayatta kalması için benim gitmem gerek. Başka çarem yok.
Gölge cicianneye gideceğim. Mavi valizimi alıyorum.

Valiz hazır, ben de hazırım.
Oraya gitmeme biraz daha zaman var. Ama yazın sonunu Anneciğimin evinde geçiremem.
Bu süreyi halamın evinde geçirmem kararlaştırılmış.
Her şeyi kabulleniyorum.
Başka çarem var mı?

Ölmek istiyorum.
Bu hayattan ayrılmak için dua ediyorum.

Bir duadan bir duaya geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Halamın evinde tatildeyim. Mavi valizimden, o ayrılmaz parçamdan başka bir şeyi görmüyorum. Zaman geçiyor, boğucu bir sıcak var.
Çok üzgünüm ama her zamanki gibi belli etmiyorum.

Bir gün halam, saçlarımın arasında parlak beyaz benekler fark ediyor. Anneciğimin yanındayken bir kere bitlenmiştim, ölü bit sirkeleri o dönemden kalma.
Halam benim bu halde, gölge ciciannenin evine gidemeyeceğimi düşünüyor.
Sirkeleri teker teker ayıklamak mümkün değil.
Saçlarımın kesilmesi gerek.

Kendimi her yerden koparılmış, her şeyden kesilmiş hissediyorum.
Hayattan bile.
İsterlerse saçımı tıraşlasınlar, kel bıraksınlar umurumda değil.

Bir komşu gelip saçımı kesiyor. Kısacık.
Hazırım!
Nereye gerekiyorsa oraya gidebilirim.
Tatilin sonunda vedalaşmak üzere Anneciğime dönüyorum. Bu son günler kâbus gibi geçiyor. Anneciğimin aklı kocasında. Ceketinin cebinde kadın adı yazılı bir kolye bulmuş. Anneciğimle kocasının sık sık kavga ettiklerini duyuyorum. Anneciğimin gözleri ağlamaktan sabahları hep şiş. Bir gün sabaha karşı zil çalıyor. Gidip kapıya bakıyorum.

Boğuk bir kadın sesi kapıyı açmamı söylüyor. Şaşkına dönüyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Kadın ısrar ediyor. Sonunda açıyorum.
Bana geri çekilmemi söyleyip doğruca yatak odasına gidiyor. Sessizce onun ardından gidiyorum.
Annemle kocası uyanıyorlar.
Kadın, cicibabama hemen kalkıp kendisiyle birlikte gelmesini söylüyor.
"Haydi giyin. Gidiyoruz!"

Cicibabam giyinip o kadınla birlikte gidiyor.
Anneciğimin çığlığı odada yankılanıyor.
Onlara küfürler, beddualar ettiğini duyuyorum.
Çığlıkları dayanılır gibi değil.
Anneciğimin yanına uzanıyorum, gözyaşları ile hıçkırıkları birbirine karışıyor, sıkı sıkı elini tutuyorum.
Sonunda uyuyakalıyor, ben de dışarı çıkmak üzere kalkıyorum.
Sokaktan tanıdığım ve çok sevdiğim bir kız arkadaşım var. Onun evine gidiyorum. Kimseye hayatımla ilgili hiçbir şey anlatmadığım için, biraz önce olanları da anlatmıyorum. Sabahın erken saatine rağmen beni iyi karşılıyor.

Ona sadece, artık buradan gideceğimi söylüyorum ve birlikte bir fotoğraf çektirmeyi kararlaştırıyoruz, birbirimizi unutmayalım diye...
Sokakta dolaşıyorum. Bakkalı, berberi, arkadaşlarımın evini, en sevdiğim ağacı son defa görmeye gidiyorum.
Hayatımın bir bölümünün sona erdiğinden eminim, kesimhaneye giden bir hayvan gibiyim.
Sonunda o fotoğrafları çektiriyoruz. Bir tane onun, bir tane benim olacak.
Birbirimize yazacağımıza söz veriyoruz.
Eve dönüyorum.
Anneciğim hâlâ yatağında.
Odama gidiyorum, yatağa uzanıyorum, beynim uykuya dalıyor.

Bir acıdan bir acıya geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Büyük halaoğlumla birlikte otobüse biniyorum, sadık mavi valizim yanımda. İstikametimiz: Gölge cicianne.
Kederim en üst düzeyde, iç kargaşam sınırsız.

Anneciğime her gün mektup yazacağım.
Çok kararlıyım.

Gölge cicianneye sabah çok erken geliyoruz. Doğduğum şehri hiç hatırlamıyorum.
Doğduğum bu şehirde, beni hayata bağlayan hiçbir şey yok.

Bana odamı gösteriyor.
Çalışma odası ya da misafir odası gibi bir yer.

Doğru dürüst bir yatak bile yok. Yatak olarak turuncu bir kanepeyi kullanacağım. Bir kitaplık ve küçücük iki kumaş dolap var.
Gölge Babanın büyük ve güzel bir fotoğrafı, kanepe tarafındaki duvara asılmış. Yatağın başucunda, sokağa bakan bir pencere var.
Gölge Babanın fotoğrafının önünde uzun süre duruyorum. Kalabalığın ortasında, omuzlarda taşınırken, eli havada halkı selamlayan, gülümseyen o güzel fotoğrafına bakıyorum.

Ondan nefret ediyorum.
Onun yüzünden buradayım şimdi!
Benimbabam yerini Babaya, o yabancıya bırakıyor.

Ne işim var benim burada?
Bu tanımadığım insanların arasında?
Her şeyin iyi gitmesi için çaba harcayacağım.
Ne zamana kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.
Gölge cicianneye nasıl hitap edeceğimi bile bilmiyorum.
Bir de şu şımarık, yaramaz kardeş...
Zor olacağını iyi biliyorum!
Halaoğlum gidiyor.
Valizimi boşaltıyorum, elimden geldiğince toparlanmaya çalışıyorum.
Çok derli toplu olmayı bilen biri değilim.
Dikkat etmek gerekecek.
Beynim hep uykuda ve bu durum başıma gittikçe daha fazla dert açıyor. Bana söylenenlerin yarısını anlamıyorum.
Etrafta bir hayalet gibi dolaşıyorum.
Gözlerine hoş görünebilmek için ev işleri yapıyorum.
Zorlanmadan, seve seve yapıyorum.

Gölge kardeşin doğum gününü kutluyorlar, yanlarında kendimi iyi hissetmiyorum, gidip sessizce mutfakta yiyorum. Bu onları hiç şaşırtmıyor.

Yakında okul başlayacak. Yeni bir formam olacak.
Bir kız lisesinde okuyacağım.
Anladığım kadarıyla gölge ciciannenin okuduğu lise burası. Babayla, orada okurken tanışmışlar.

Burada da geceleri korkuyorum. Kendimi korumak için örtüyü kafama kadar çekip iyice sarınmaya alıştım. Uykuya dalmakta zorlanıyorum, çok uzun süre geçiyor, iyice örtünüp örtünmediğimi anlamak için uykumdan defalarca uyanıyorum. Yaz gecelerinde bile örtüsüz kalamıyorum, sıcaktan boğuluyorum.
Cehennem gibi!

Bir sabah gölge kardeş yavaşça kapımı itiyor.
Uyanığım ama uyur gibi yapıyorum.
Diyor ki:
"Kim bu kız?
Bizim evimizde ne işi var?
Gitsin buradan!"

Ben de gitmeyi çok istiyorum buradan ama mümkün değil. Hepsi Baba yüzünden. Sözde benim iyiliğim için... Ama o, benim için iyi olanı nereden bilecek ki...
Beni tanımıyor bile!

Bir gün evde kitaplarından birini buluyorum. Cezaevindeyken yazdığı mektuplar, karısına yolladığı. Demek ki mek-

tup yazmaya izni vardı. Peki ama neden ben hiç mektup almadım? Adımı aranarak kitabı baştan sona hızla okuyorum. Bir yerlerde beni düşünmüş mü acaba? Bir kızı olduğu aklına gelmiş mi hiç?
Bir iki mektupta şu cümleyi görüyorum:
"Kızıma selam söyle."

Bu mektuplar gölge ciciannenin, halama geldiği günlere denk düşüyor.
Doğum günümün tarihine bakıyorum. Benimle ilgili hiçbir şey yok.
İşte bu kadar açık!
Küçük bir anımsatma, bir ima bile yok. Kafamın içinden bir ses duyuyorum:
"Ne bekliyordun zavallım? Bunlar karısına yazdığı mektuplar. Karısına mektup yazarken, kızının doğum gününü mü kutlayacaktı yani! Çok şapşalsın sen!"

Bir günden bir güne geçiyorum, bir odadan bir odaya kaybolur gibi.

Yeni okula başlıyorum.
Anlaşabildiğim, arkadaş olduğum tatlı kızlar var. Öğretmenler ise her yerdeki öğretmenler gibi. Çok sıkılıyorum, bunalıyorum! Hiçbir şeye ilgi duymuyorum. Aklımda hep Anneciğim.
Hep onu düşünüyorum, ama kimseye bir şey demiyorum.

Burada öğrencilerin birer numarası var.
Büyük bir rastlantı. Gölge cicianneyle numaram aynı.
Kader bana oyun oynuyor.

Bazen Babayı cezaevinde görmeye gidiyorum. O kadar üzgünüm ki... Bir süredir onunla, sizli bizli konuşuyorum. Artık ona "sen" diyemiyorum.
O, bir yabancı.
Ruh halimin farkına varmış olmalı ki, bir gün gölge cicianneye "Bu kız bizi sevmiyor" diyor.

EVET, sizi sevmiyorum deme cesaretim yok.
Siz sevgiden ne anlarsınız ki?
İnsanların, öyle "seviyorum" demekle, sevilebileceğini mi sanıyorsunuz?
Sevginin öyle, birdenbire gökten düştüğünü mü sanıyorsunuz?
BABA olmak, insanın kendini sevdirebilmesine yeter mi?
Peki ya siz, siz beni seviyor musunuz?

Bütün bu cümleler içimde kaldı.
Anlaşılan, aptal bir halim var, ben de öyleymişim gibi davranıyorum.

"Niye böyle diyorsunuz Baba? Tabii ki sizi seviyorum."

Hadi be sen de, ikiyüzlü!
İşte sonunda, dünyada en nefret ettiğim şeye dönüştüm.
Riyakâr biri oldum.
Düşüncelerini savunma cesareti bile olmayan ödleğin teki.
Kendisi gibi olamayan biri.
Kendimden nefret ediyorum!

Bu aralar tuhaf bir halim var. Yemeğe takılmış durumdayım. Elime ne geçerse yiyorum. Muazzam miktarlarda yiyip yutuyorum. Ne olduğunun da hiç önemi yok. Yemem gereki-

yor o kadar. Gözle görülecek derecede şişmanlıyorum ve bu halim gölge cicianneyi rahatsız ediyor.
Anneciğimi fena halde özlüyorum.
Gelecek sefer, kokusunun sindiği elbiselerinden birini isteyeceğim ondan. Bu parlak fikir beni rahatlatıyor. Zamanın geçmesini beklerken ne bulursam ağzıma tıkmalıyım.

Anneciğimin yanındayken istediğim gibi giyinmeye, saçımı istediğim gibi yapmaya hakkım vardı. Bazen Anneciğim kâküllerime bigudi sararak saçımı tarardı.
Benimle ilgilendiği o anlar çok hoşuma giderdi. Burada ise gölge ciciannenin istediği gibi giyinmek zorundayım. Saçımı da istediğim gibi taramama izin yok.
Hapisteymişim gibi sanki.

Aile olarak tam kıvamındayız yani.
Baba hapiste, kızı da öyle.

İstediğim gibi dışarı çıkmama da izin yok, buralarda hoş karşılanmazmış. Arada sırada gölge kardeşle birlikte Lego oynuyoruz. Birlikte evler yapıyoruz, hikâyeler uyduruyoruz. Bir gün gölge cicianne bana kızıyor. Oğlunu korkutan şiddetli, vahşi hikâyeler uyduruyormuşum.
Zavallı bir çocuk şu gölge kardeş... Dışarıda oyun oynamanın ne demek olduğunu bile bilmiyor. Arkadaşı yok. Hep annesinin eteğinin dibinde.
Üstelik evde hiçbir şey yapmıyor. Tabağını masadan kaldırmıyor, yatağını toplamıyor. Şımarığın teki. Oyuncaklardan boğulmak üzere ama durmadan yenisini istiyor. Yazık çocuğa, babacığı hapiste ya, onun boşluğunu oyuncaklarla doldurmak lazımmış.

Saçmalık!
Hem zaten buradaki her şey çok saçma.

Bir odadan bir odaya kaybolmaya devam ediyorum, bir günden bir güne kaybolur gibi.

Gölge cicianneye, artık "anne" diyorum. Hiç hoşuma gitmese başka çarem yok. Kendimi buna mecbur hissediyorum.
Anneciğime karşı çok mahcubum, ona ihanet ediyormuş gibiyim.
Çok üzgünüm.
Aşk mektupları yazıyorum ona, yakında beraber olacağımızı, hiç merak etmemesini, onu çok çok sevdiğimi söylüyorum. Hiç cevap almıyorum. Telefonumuz yok. Sesini bile duyamıyorum.
Onu özlüyorum... Fena halde özlüyorum.
Gittikçe daha fazla yiyorum, gizli gizli yiyorum. İçimi doldurmaya ihtiyacım var.
Bana tek iyi gelen şey yemek yemek.
Şubat tatilinde ona gidebileceğim.
Zamanın geçmesini bekliyorum, sevincimi belli etmiyorum, nazar değmesin diye.
Anneciğime gitmemi engelleyecek kötü bir şey olmasından öyle korkuyorum ki.
Ona haber verip vermediklerini bile bilmiyorum.

Gitme günü geliyor.
Kiminle birlikte gittiğimi bilmiyorum. Uyuşan beynim, zamanın hızlı geçmesini ve etrafımdaki gölgelere tahammül edebilmemi sağlıyor.

Anneciğimin evinin önündeyim.

Saat daha çok erken.
Basamakları hızla çıkıyorum, binanın içindeki koridordan geçiyorum, eve giden merdivenleri koşa koşa iniyorum.
Nefesimi tutup kapıyı çalıyorum.
Kalbim göğsümden fırlayacak kadar hızlı çarpıyor.
Anneciğimin uykulu sesini duyuyorum:
"Kim o?"
"Benim Anneciğim."
"Benim de kim?"

Gözlerim yaşlarla doluyor.
Bir tane ben varım.
Ona Anneciğim diyen sadece benim!
Üzüntüden kısılan sesimle adımı söylüyorum, sonunda kapıyı açıyor.
"Efendim, kimi arıyorsunuz?"

Dünya başıma çöküyor.
Yıkılıyorum.
Anneciğim beni tanımıyor.
Birbirimizden ayrılalı henüz altı ay oldu ama o beni tanımıyor!

"Anneciğim, benim ben! Elif."

Anlaşılan çok değişmişim. Tanınmaz hale gelmişim. O kadar şişmanladım ki!

Bir hafta kalıyorum.
Hiçbir şey eskisi gibi değil. Artık Anneciğimi kaybettim.
Yanında uyumamı istemiyor, ona sarılamıyorum, kokusunu içime çekemiyorum.

İki yabancı gibiyiz, birbirimize karşı mesafeliyiz. Hayatım hakkında bana tek bir soru bile sormuyor.

Ama yine de beni giysi dükkânlarına, butiklere götürüyor ve bu çok hoşuma gidiyor.
Çünkü gölge anne bana pek fazla giysi almıyor, aldıkları da benim zevkime uymuyor, istediğimi seçme hakkım yok.
Annemden, kendi seçtiğim son moda giysileri almasını istiyorum.
Kabul ediyor.
Aldıklarımdan çok memnunum, modaya uygunum, artık kendimi mahalledeki iyi giyimli diğer kızlardan farklı hissetmeyeceğim.
Hafta çok hızlı geçiyor. Gitme vakti geldi bile.
Yine keder.
Genelde içimi deşen bu duyguyu bir haftadır unutmuştum.
Hatta yemek yemeyi bile unutmuştum.
Annemle birlikte olmak bana yetmişti.

Bir tattan bir tada geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Mutsuzum.
Geri döndüğümden beri her şey çok kötü.
Dönüşte çok hastalanıyorum. Ateşim yüksek, duvarda gezinen karıncalar görüyorum. Eve bir doktor geliyor, bir sürü ilaç veriyor. Yatakta ne kadar yattığımı bilmiyorum bile. Çok ağlıyorum, hep aksiyim. Gölge annenin çok canı sıkılıyor bu duruma, bir daha Anneme gitmemi yasaklıyor. Üzüntüden hastalandığım söyleniyor. Öyleyse yine hastalanmamak için en iyisi, bir daha oraya hiç gitmemem.
Bu kararı duyunca tam yıkılıyorum.

Hasta olduğum için ve derdimi belli ettiğim için kendime çok kızıyorum.
Nasıl değiştirebilirim bu hayatı?
Anneme mektup yazmaya devam ediyorum, ama göndermiyorum.
Onları özenle çekmeceme saklıyorum.
Büyük bir keder içindeyim...
Tek başıma konuşuyorum karla, güneşle, yağmurla.
Yağmur damlalarının, beni Anneme taşımasını istiyorum, bir güneş ışını olup onun yüreğini ısıtmak istiyorum.
Annem...
Bir tek o önemli.
Ne direncim kaldı ne de yaşama isteğim...
Alnım cama dayalı, ağzımda bir şarkı:
"Unutma beni!"

Her gece yatmadan önce, sabah uyanmayayım diye dua ediyorum.
Her sabah aynı hayal kırıklığı yüreğimi paramparça ediyor.
Hayattayım.
Hâlâ!

Kış soğuğunda, açık pencerenin önünde yarı çıplak duruyorum, ağır bir hastalığa yakalanayım diye. Nezle bile olamıyorum.
Hayat üstüme üstüme geliyor.

Artık okulda da hiçbir şey yapmıyorum, tek bir kitabın, defterin kapağını açtığım yok.
Bütün zamanım ağlayarak geçiyor, arkadaşlarım kaygılı.
Onlara derdimi açma cesareti gösteriyorum. Beni anlıyorlar, acımı paylaşıyorlar.

Daha ne olsun ki?

Bir gün okulda yabancı dil hocası beni azarlıyor.
Adıma ihanet ediyormuşum!
Bu kadar büyük bir adamın kızının başarılı olması şartmış.
Ne kadar kötü bir kızmışım ben.
Yazıklar olsunmuş!

Bu sözlere aldırmıyorum, üstümden akıp gidiyorlar ama öfkem kabarıyor.
Hocanın suratına haykırmak istiyorum.
Benim yaşadıklarımı biliyor mu acaba, Babanın nasıl biri olduğunu biliyor mu? Çektiğim acıdan hiç haberi var mı? Sinemada, gazetelerde gördüklerinden başka bir şey bildiği yok. Babanın gözünde bir hiç olduğumu, onun beni hiç umursamadığını biliyor mu?
Var olmayan bir babanın kızı nasıl olunurmuş söylesin bakalım!
Ne bir söz, ne bir mektup.
Hiçbir şey yok ondan bana gelen.
Hepsinin canı cehenneme!

Bir odadan bir odaya geçiyorum ve öfkemi sessizliğe haykırıyorum.

Bir gece... garip bir duygu...
Bir huzur duygusu...
İçimden gelen bir ses...
"Her şey iyi olacak, sabret yeter."
Gözlerimi kapıyorum.
Derinliklerimde küçük bir ışık.

Sanki bir mumun titrek alevi...

Ölüm arzularımın hepsi yok oluyor.
Yaşamam gerek.
İçimdeki minik ses fısıldıyor.
Yaşamak gerek!
Yarınlar güzel olacak.
Sabır!
Özgürüm.
Kimse özgürlüğümü elimden alamaz.

Rüyalarımda özgürüm, düşüncelerimde özgürüm.

Hayata daha farklı bakıyorum. Sınıfta dersleri daha iyi dinliyorum.
Sertliğine, zorluğuna rağmen anneyle hayat daha iyi geçiyor.
Gölge kayboldu.
Ama Annem konusunda hâlâ katı.
Ben de bu konuyu açmıyorum.
Bana verilenle yetinmeye gayret ediyorum.
Bir cezaevi ziyaretinde, Baba benim bir kitabı okumamı istiyor. Karl Marx adında birinin *Komünist Manifesto*'su. Çok uğraşmama rağmen tek kelimesini anlayamıyorum.
Çinceden beter.
Kitabı ezberlemeliyim, bundan sonraki ziyarette sınava çekileceğim.
Düşündükçe içime sıkıntı basıyor.
Aslında en ufak bir soruya bile cevap veremeyecek haldeyim.

Babanın gözünde hayal kırıklığı ifadesini görüyorum.
Bir daha! Bir daha!

Kendimi eğitmem ve okulda derslerime çok çalışmam gerektiğini söylüyor.
Söz konusu olan onun adı.
Çevremdekiler beni yargılarken aslında ONU yargılıyorlar.
Neden bahsettiğini tam anlayamıyorum. .
Bana, düşmanlarımız olduğunu, benim başarısızlıklarımın onları çok sevindireceğini söylüyor.

Ama ben düşman falan görmüyorum ortalıkta ve zaten hiçbiri de umurumda değil!

Babanın cezaevini değiştiriyorlar. Yarıaçık bir cezaevi. İmralı'da.
Adaya vapurla gidiyoruz, motorlu büyük bir tekneyle karaya yanaşıyoruz. Ziyaret günü, cuma. Okulum olduğundan, ben her hafta gitmiyorum.
O günler en sevdiğim günler.
Okuldan sonra, evde yalnız oluyorum ve canım ne isterse yapabiliyorum.
Kız arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum, tabii ki anne gelmeden önce eve dönmem şart.
Bazen Baba izne çıkıyor. İzin günlerini evde ya da Annanede geçiriyor.
Annenin annesine de "Annane" diyorum artık. O izin günlerini pek sevmiyorum.
Kendimi onun yanında iyi hissetmiyorum, ona diyecek bir şeyim yok.
Her şeyi ters, yanlış yapıyormuşum gibi geliyor, onun sorduğu şu soruya cevap veremiyorum.
"Sosyalizm nedir?"
Sosyalizmden bana ne?

Benim herhangi birinin kızı olmadığımı, günün birinde, halkımızın benden hesap soracağını söylüyor.
Zırvalık!
Halkımız kim? Bize ne karışıyor?
Ben kimseden bir şey için hesap soruyor muyum?
Doğrusu onun ne demek istediğini tam anlamıyorum, anlamaya da hevesli değilim.

Bir odadan bir odaya geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Sınıfı zorbela geçtim.
Bütün kız arkadaşlarım tatile gidiyorlar, biz de Boğaz kıyısındaki aile evine.
Su çivi gibi. Akıntılar da çok güçlü.
Burada yüzmeye bayılıyorum.
Annenin ailesinin yanında kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Nerede duracağımı bilemiyorum, yer kaplamaktan çekiniyorum, mümkün olduğu kadar ölçülü, sessiz olmaya gayret ediyorum.
Şehirdeyken, bazı günler yakındaki plaja gidiyoruz. Bazen de anne ile kardeşim özel bir kulübe gidiyorlar, ama bensiz.

Doğum günüm, ziyaret gününe denk düşüyor. Heyecanlı ve kaygılıyım. Galiba üç yaşımdan beri ilk defa doğum günümü Babayla birlikte geçireceğim.
Acaba hatırlayacak mı?

Adaya geldiğimizde bizi karşılamaya gelenler arasında değil. Ziyaretçi bahçesinde oturup onu bekliyoruz. Gözlerimle dört bir yanda onu arıyorum.

İşte, orada.
Onu uzaktan, o heybetli yürüyüşünden fark ediyorum.
İnci gibi parlayan gülümsemesiyle bize doğru ilerliyor.
Elinde bir demet kır çiçeği!
Acaba benim için mi?
Beni düşündü mü? O kadar çok istiyorum ki öyle olmasını.
İşte orada. Tam karşımızda.
Herkesle merhabalaşıyor. Sıramı bekliyorum.
Güneşte bal gibi parıldayan gözleriyle bana bakıyor ve çiçek demetini uzatıyor. EVET!
Unutmamış! Beni düşünmüş!
Büyük bir sevinçle doluyorum, içim içime sığmıyor.

Bir yandan da içim daralıyor. Her yıl aynı günde içime saplanan o acıyı yeniden duyuyorum.
Acaba o bunu fark ediyor mu?
Kim bilir?

Bir odadan bir odaya zıplıyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Yaz tatilinin bir bölümünü halamda geçiriyorum.
Bu tatil sırasında, daha önceden tanıdığım bir çocuk yeniden ortaya çıkıyor. Meleğin bir arkadaşı. Halamda kalırken aynı sınıfta okuyorduk.
Ben küçükken, bir gün Melek bana o çocuğun beni sevdiğini söylemişti.
Ben de okulun giriş kapısında herkesin önünde onu tokatlamıştım, söyledikleri çok büyük bir hakaretmiş gibi.

Aşk, bildiğim bir his. Anneciğimin evindeyken, bir çocuğa âşıktım.

Anneciğim bundan haberdardı, bu yüzden çok büyük bir kavga koparmıştı. Benim yaşımda âşık olunamazdı. Oysa o çocuk öyle terbiyeli, öyle iyi biriydi ki. Dışarı çıkmam yasak olduğunda, bütün gününü penceremin önünde benimle konuşarak geçirirdi. Zaten bundan başka da bir şey yapmazdık. Konuşurduk, birlikte oyun oynardık ve birbirimizin gözlerine çok derinden bakardık.

Bugün on dört yaşındayım ve bir çocuk bana ilgi duyuyor. Bu mümkün değil, çünkü şişmanım, çirkinim ve uzakta oturuyorum.

Bir gün, bana ödünç bir kitap veriyor. Maxime Gorki'nin *Ana*'sı.
O kitabı çok önemsiyor.
Sayfaların arasına bir kâğıt iliştirmiş. Kâğıtta, adresi ve kısa bir not var.
Eğer ona mektup yollarsam çok memnun olacağını, çocukluktaki duygularının kaybolmadığını, attığım tokadı ise unuttuğunu yazıyor.
Kitabı bir çırpıda okuyorum, iade ederken ben de adresimi veriyorum ve ona yazacağımı söylüyorum.
Her gün geliyor.
Fazla konuşmuyoruz. Yaşına göre çok bilgili, kültürlü olduğunu fark ediyorum, onunla bir sohbete giremiyorum.
Söyleyecek hiçbir şeyim yok.
Hiç kitap okumuyorum, sinemaya gitmiyorum, okulda da çok zayıfım. Bir anda kendimi çok aptal hissediyorum.
Ama bütün bunlar, onu hiç rahatsız etmiyor gibi. Sadece var olmam ona yetiyor.
Garip bir his!

Eve dönünce, Meleğin arkadaşına bir mektup yazıyorum.
Duygularım konusunda ketum kalıyorum, bu konuları konuşmak zoruma gidiyor.
Ona buradaki hayatımı, liseyi, kız arkadaşlarımı, Anneme olan özlemimi anlatıyorum.
Hemen cevaplıyor mektuplarımı, bana gelecekteki hedeflerini, özellikle de benim onun için önemli olduğumu yazıyor.
Aşkından söz ediyor, beni ne kadar özlediğini söylüyor.
Biri beni seviyor diye o kadar mutluyum ki!
Arkadaşlarımın hepsinin erkek arkadaşı var, ben annenin yanına geleli beri hiçbir çocuk benimle ilgilenmedi.
Kuşku yaratmamak için gelen mektupları herkesten önce ele geçirmeye çalışıyorum. Bu benim sırrım. Annenin bana gelen mektupları okumasından korkuyorum.
Bir gün liseden dönüşte başıma bir talihsizlik geliyor.
İzinde olan Baba beni kapıda karşılıyor.
Suratı asık, bir terslik olduğunu hemen anlıyorum.
Yanına oturmamı istiyor ve bir mektup uzatıyor.
Arkadaşımdan gelen mektup!
Okumamı istiyor.

Aşk sözleriyle dolu.
Mektuba "sevgili" diyerek başlamış.
Tıpkı Babanın anneye yazdığı mektuplardaki gibi.
Bana "siyah lalem" diye seslenmiş. Siyah lale ender bulunur.
Okumayı bitirdiğimde Baba, bütün bunların ne kadar gülünç olduğunu söylüyor bana.
Bu çocuğun hiç kişiliği yok, benimle sadece onun kızı olduğum için ilgileniyor.

Ve bir söylev başlıyor.
Bir kulağımdan girip öteki kulağımdan çıkıyor.

Benimle kimse ilgilenemez.
Ben, birinin dikkatini sadece ismimden dolayı çekebilirim, kendi halimle değil.
Hem zaten kimim ki ben?
Filancanın kızıysan hareketlerine dikkat etmelisin!

Bundan sonra artık o çocukla yazışmaya son vermemi istiyor.
Sonra odama kapanıp bir özeleştiri yapmam gerek.
Yıkılıyorum.
Özeleştirinin, aslında ona karşı çıkmamak anlamına geldiğini, işlenen suçun önemini anlayıp kabullenmiş gibi yapmak olduğunu çok çabuk kavrıyorum.
Ondan o kadar çok korkuyorum ki. Karşı gelemem.
Fena halde kızgınım. Bildiğim bütün küfürleri tek tek sıralıyorum içimden.
Çok da üzgünüm.
Kimsenin benimle sırf ben olduğum için ilgilenmeyeceği doğru.
Şişman, aptal ve çirkinim.
Hayatımı zehir eden bir isimden başka neyim var benim?
Hiç.
Ben bir hiçim.
Baba bütün bunları görüyor. İçimi okuyor. Bomboşum. Hiçbir özel yanım yok.
Özeleştirimi dinlemek üzere odama geldiğinde uysalca sözünü dinliyorum.
O haklı. Her şeyi bitirmek için o çocuğa son olarak bir mektup yazacağım.
Bana güvenebilir. Mektubumu yazıp postalıyorum. Artık hiç erkek arkadaşım olmayacak.
Böylesi daha iyi.

Bu olay Baba, anne ve benim aramdaki uçurumu daha da derinleştiriyor.

Bir odadan bir odaya koşuyorum, bir günden bir güne koşar gibi.

Bir gün, nasıl cüret edebildiysem anneye saygısızca davranıyorum.
Kardeşimin odasını toplamamı istiyor, ben de "Hayır!" diyorum.
"Onun toplaması gerekir. Ablası olarak elbet odasını toplarım ben. Ama bir çocuk böyle yetiştirilmez ki."
Bu sözlerim bana müthiş bir tokada mal oluyor.
Kendimi ne sanıyorum ki ben!
Çocuk yaşımda ona ders vermek bana düşmez.

Yatmadan önce içimdeki küçük ışığın yanmayı sürdürdüğünden emin olmak istiyorum.
Bir dua gibi tekrar ediyorum: Güzel günler beni bekliyor.
Yarın başka bir gün olacak.
Özgürüm, kimse de özgürlüğümü elimden alamaz.

Rüyalarımda özgürüm, düşüncelerimde özgürüm.

Yediğim o tokat bana çok yardımcı oluyor.
Artık ileride ne yapacağımı biliyorum.
Pedagog olacağım.
Çocuklarla ilgileneceğim. Kararım kesin.
Hayatta yapmak istediğim tek iş bu: Çocuklarla çalışacağım.
Çocukken hissedilenleri hiç unutmayacağım. Sözüm söz.

Bir ziyaret sırasında Baba bana zaman ayırıyor.
Böyle anlar o kadar ender ki...
İkimiz birlikte yürüyüşe çıkıyoruz.
Büyünce ne olacağımı soruyor bana.
Cevabım hazır: "Pedagog."
Bana "Lenin'i okumalısın!" diye karşılık veriyor.

Onun Lenin'inden de, Marx'ından da bıktım.
Hayatta tek önemsediği o ikisi sadece...
Benim ise tek bildiğim şey, Marx'ın Alman, Lenin'in Rus olduğu.
Lenin, Rusya'da devrim yapmış. Baba da aynı şeyi kendi ülkesinde yapma hayalini kuruyor. "Devrim" kelimesinin ne demek olduğunu tam bilmiyorum. Değişimle ilgili bir konu galiba.
Babanın sık sık kapitalizmden, faşizmden, komünizmden, sosyalizmden söz ettiğini duyuyorum.
Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum, hem zaten pek de umurumda değil.
Galiba Baba büyük hayal kırıklığına uğruyor, hatta kızıyor bütün bunlarla ilgilenmediğim için, ama böyle işte.
Ben şişman ve aptalım.
Bana hep "şişko kızım" veya "aptal kızım" diyor.

Kendimi sadece "tıkınırken" iyi hissediyorsam bu benim kabahatim değil ki.
Bilerek "tıkınmak" diyorum, çünkü yiyecekleri yutma şeklimin normal olmadığını hissediyorum.
Anneciğimin evindeyken, yemek yemem için uğraşırlardı.
Burada ise tam tersi.
Tek yaptığım bu: Elime ne geçerse "tıkınmak".

Geceleri odama yiyecek saklıyorum, gündüzleri de yakalanmamaya gayret ediyorum.
Bir keresinde Baba beni yakalıyor, gizli gizli yemek yediğim için azarlıyor:
"Bok bulsan onu da yiyeceksin."
Kendimi durdurmak için aşırı gayret gösteriyorum ama mümkün değil.

Bir odadan bir odaya kayıyorum, bir günden bir güne kayar gibi.

Baba izinli olarak geliyor.
Bu anlar benim için her zaman çok zor.
Gerçek bir aile olduğumuza inandırabilmek istiyorum kendimi.
Ama olmuyor, yapamıyorum.

Hayatımda yabancı biri olarak kalıyor, beni hiç durmadan eleştiriyor.
Bakışlarındaki hayal kırıklığını fark ediyorum.
Tek gördüğüm bu.
O başka bir kız hayal ediyor, ben de başka bir Baba!

Belki de bütün ailelerde böyledir.
Kız arkadaşlarım da ailelerinden dert yanıyorlar. Özellikle de babalarından...
Ama belki de, biz gerçek bir aile olmadığımızdan böyleyiz.

Bu izin sırasında Annaneye gidiyoruz.
Evi, bizimkinden uzakta değil. O ev daha güzel. Pencereden deniz görülüyor.

Hazırlık yapıyoruz, gece gelecek. Annanenin evine tekneyle yanaşması daha kolay.
Akşama doğru, unuttuğum bir şeyi almak için annenin evine gitmek zorunda kalıyorum.
Her zamanki yoldan geçmemeye, yolu uzatıp biraz gezinmeye karar veriyorum.
Yürürken bir patlama sesi geliyor ama pek aldırmıyorum.
Aynı yoldan oyalanarak geri dönüyorum.
Annanenin evine yaklaşırken, annenin benim adımı haykırdığını duyuyorum.
Ne olduğunu merak ederek korku içinde ona doğru koşuyorum.
Bir bomba patlamış.
Patlama, ben yolu değiştirmeseymişim geçeceğim sokakta olmuş.
Bu küçük yol değişikliği belki de hayatımı kurtarıyor.
İçimiz rahatlamış bir halde eve dönüyoruz.
Bir kerelik olsun istemeden iyi bir şey yapmış oluyorum.

Baba gece geliyor.
Kavuşmamız, her zamanki gibi "gölgeli".
Çekingen bir sevecenlik ile aşılması zor bir mesafe karışımı.
İçim umutla dolu.
Ve hayal kırıklığına hazır.

Bu izin sırasında, ilk kez hep birlikte annenin bir akrabasına gidiyoruz. Kendimizi belli etmemek için yola gece çıkıyoruz.
Sabah kalktığımda, Boğaz manzaralı harika evi keşfediyorum.
Babanın hoşuna gitsin diye, sırf bugüne özel olarak firuze

renkli elbisemi giyiyorum. Baba, benim hep kötü giyindiğimi düşündüğü için, onu bugün memnun etmek istiyorum. Firuze rengi, esmer tenime çok yakışıyor. Üstelik Annem gönderdi bu elbiseyi.
Annemin bana hediye ettiği bir giysiyi giymek, bana her zaman çok büyük bir zevk veriyor.
Böylece onu birazcık olsun yanımda hissediyorum.

Nerede duracağımı bilemeden evin içinde geziniyorum.
Çamların ardındaki deniz manzarasına açılan balkona çıkıyorum.
Denize doğru uzanan boşluk baş döndürücü. Müthiş bir manzara.
İlk defa doğanın güzelliğini bu kadar derinden hissediyorum.
Havalarda uçuyor, denizlerde yüzüyormuşum gibi duygular kaplıyor içimi.
Balkonun parmaklıklarına yaslanıp yüzümü okşayan hafif rüzgârın tadını çıkarıyorum.

İçeriden bir müzik yükseliyor.
Keman.
Evi, balkonu, yeri, göğü, denizi dolduruyor.
Kalbim tanımadığım bir duyguyla çarpıyor.
Çamlar, keman sesinin ahengiyle salınıyor.
Ufkun içine çekilmiş gibiyim.
Aynı müzik sesi, üst üste.
Bir daha bir daha.
Arkamı dönüyorum ve kapının önünde Babayı görüyorum.
Hiçbir şey demeden ilerliyor.
Bakışlarımız birbirine değiyor.
Ona doğru gidiyorum ve birbirimize sarılıyoruz...

Sessizce.
Müziği iyice içimde hissediyorum, yeniden ve yeniden.
O kadar özlemle beklediğim bu yakınlığı iyice hissediyorum.
Kokusunu içime çekiyorum.
BENİMBABAM.
Bedenlerimiz çözülüyor.
Herkes kendi yoluna gidiyor.
Bana bir ömür boyuymuş gibi gelen o bir saniyenin içinde,
BENİMBABAMA yeniden kavuşuyorum.
Ve aynı anda kaybediyorum.
Bende kalan onun izi, Çaykovski ve Boğaz...

Bir müzikten bir müziğe geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

12 Eylül 1980

Bugün, coğrafyadan bütünleme sınavına girmem gerekiyor.
Yeterince hazır değilim.
Azıcık üstünden geçebilmek için çok erken uyandım. Ama hiç canım istemiyor.
Güneş, yaz sonu ılıklığıyla vuruyor pencereye, hava çok güzel olacak gibi.
Penceremi açıp dışarı sarkıyorum.
Sokaklar şaşırtıcı derecede boş. Bakkal, dükkânını açmamış.
Radyodan marşlar yükseliyor.

Şehrin olağan seslerinin hiçbiri yok: Ne çocuk ne kadın ne de araba sesi...
Sanki hayat durmuş. Bando sesi kesiliyor.

Bir ses, "Türk Silahlı Kuvvetleri ülke yönetimine el koydu" diyor.

Ne demek oluyor bu?
"Türk Silahlı Kuvvetleri ülke yönetimine el koydu..."

Komşum, pencereden kafasını uzatıyor. Selamlaşıyoruz, ne var ne yok diye soruyor. Gireceğim sınavdan söz ediyorum. Bana bu durumda sınav olamayacağını söylüyor. Askeri darbe olduğunu ve dışarı çıkmanın yasaklandığını söylüyor. Askeri darbenin ne demek olduğunu bilmiyorum, ona sormaya da çekiniyorum. Hatta şu cümlenin de ne anlama geldiğini ona sormuyorum:
"Türk Silahlı Kuvvetleri ülke yönetimine el koydu."

Bu dışarı çıkma yasağından ben gayet memnunum.
Beni ilgilendiren tek şey, sınavın iptal olması.

Ne büyük bir şans!
Tam zamanında yetişti şu darbe!
Pencereyi kapıyorum, odamda sevinçle dönüp duruyorum.
Mutfağa gidip bir şeyler atıştırmalı.
Annenin odasının önünden geçerken, beni çağırdığını duyup yanına gidiyorum.
Keyifle gülümseyerek ona iyi haberi veriyorum:
"Sınava giremeyeceğim, askeri darbe olmuş!"
Dehşet içinde yatağından fırlıyor.
"Mahvolduk! Mahvolduk!" diye bağırıyor.
Gülümsemem donuyor, gerçekten de hiçbir şey, ama hiçbir şey anlamıyorum.
"Neden mahvolduk?"

Bütün bunların Baba için çok kötü olacağını söylüyor.
Anasını "belleyeceklerini" söylüyor.
Kim onlar? Silahlı Kuvvetler mi?
Artık başka soru sormaya çekiniyorum. Tek anladığım, Babanın hayatının daha da zorlaşacağı ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı.

Cezaevindeki görüş günleri yasaklanıyor.
Sokağa çıkma yasağı geliyor.
Artık okulda, müzik kasetlerimizi değiş tokuş yapamıyoruz. Çünkü hemen el konuyor, özellikle de benimkilere.
Askerler her yerde.

Ama hayat akışını sürdürüyor.

Kısa bir süre sonra, Babanın başka bir cezaevine nakledildiğini öğreniyoruz.
Onu Isparta'ya yolluyorlar. İzinler durduruluyor
Bunun bir anlamı da, artık bizim onu eskisi gibi sık sık göremeyeceğimiz.
Anne, Isparta'da bir ev kiralamaya gidiyor. Onu ziyarete gittiğimizde kalabileceğimiz üç odalı küçük bir daire. Halaoğlumla eşi, Babayla daha yakından ilgilenebilmek, onu mümkün olduğu kadar sık ziyaret edebilmek için o eve yerleşiyorlar.
Bütün aile nöbetleşe Babanın yanına gidiyor. Biz çocuklar da bayram günleri ve okul tatili sırasında gidiyoruz.

Birkaç ay sonra izin hakkı yeniden veriliyor. Bir milli bayramda, izin sırasında, dördümüz birlikte tatile çıkıyoruz.
İlk kez, bir tatilde hep birlikteyiz.
Pamukkale'de çok güzel bir otele gidiyoruz. Dışarıda ısıtmalı havuzu var.

Harika bir yer!
Ama ne yazık ki benim için çok kısa bir süre.
Derslerim nedeniyle, anneden ve kardeşimden daha önce dönmem gerek.
Baba, hiç tanımadığım genç bir adamın bana eşlik etmesini sağlıyor. Yalnız başıma seyahat edemeyecek kadar gencim, özellikle de gece. İstemeye istemeye otobüse biniyorum, tek tesellim, en öndeki koltukta oturuyor olmam, böylece midem pek fazla bulanmayacak.

Babadan, bir arkadaşım için kitaplarından birini imzalamasını istedim, arkadaşım çok sevinecek.
Gece, yolun ortasında askerler otobüsü durdurup kimlik kontrolü ve bagaj araması yapıyorlar.
Eyvah! Kimliğim yanımda değil.
Askerlerden biri bana yaşımı soruyor, on dört yaşında olduğuma inanmıyor.
On sekiz gibi gösteriyormuşum.
Karakolda kontrol için otobüsten inmemi istiyor.
Bana eşlik eden gençle konuşmaya zaman bulamıyorum.
Öyle atılıp Babanın kim olduğunu söylememeli kesinlikle.
Benim göbek adımdan faydalanmalı, kimseyi kuşkulandırmamalı...
Ne yazık ki bütün bunları o gence söylemeye fırsat bulamıyorum.

Ve korktuğum başıma geliyor.
Karakola girdiğimiz anda genç adam "Siz onun kim olduğunu biliyor musunuz?" diye efeleniyor.

Allahım, ne salak şey! Bu kadar da salaklık olmaz!

Ben bile, böyle yapılmayacağını biliyorum.
"Onun babası..."

İşte felaket.
Komiser, anında valizimin indirilmesini ve otobüsün yoluna devam etmesini emrediyor.
Benim gitmeme izin veremezlermiş, kimlik araştırması yapmaları gerekiyormuş. Gece olduğu için sabahı beklemek, cumartesi olduğu için pazartesiyi beklemek gerekiyormuş.
Muşmuş da muşmuş...
Beynim uyuşuyor, orada kalakalıyorum, genç adama ne yaptıklarını bilmiyorum...
Hafta sonumu karakolda, askerlerin arasında geçireceğim.
Hoyratça valizimi açıp bakıyorlar.
Külotlarım, mahrem eşyalarım herkesin gözü önünde.
Çok utanıyorum.

Arkadaşımın kitabına el koyuyorlar.
Her tür ikramı reddederek bir iskemlede oturup duruyorum.
Askerlerden biri kulağıma fısıldıyor:
"Bacım, neden bunu bana otobüsteyken söylemedin?"

Neyi söyleyecektim?
Babamın kim olduğunu mu söyleyecektim? Hem karşımda kim olduğunu nereden bilecektim ki?
İşte söyledik de ne oldu?
Karakolda bir hafta sonu geçirmeye mal oldu.

Sabah, bir telefon edebiliyorum, anneyi arıyorum, olanları anlatıyorum ve bekliyorum. Zaten bundan başka yapabileceğim bir şey yok.

Yemeyi içmeyi reddediyorum. Bu da benim karşı durma, direnme, gücümü gösterme tarzım.
Bir anda kim olduğumun bilincine varıyorum.
Ben, babamın kızıyım... Güçlü görünmek zorundayım.
Ağlamamalı, yakınmamalı, onlara hiç aldırmamalı.
Başı dik ve onurlu durmalı.
Sonunda anne, tanıdıklarını araya koyuyor ve pazar akşamı yeniden yola çıkıyorum.

Pazartesi sabahı dersi kaçırıyorum.
Yurttaşlık bilgisi sınavım vardı ama neyse, hocaya olanları anlatırım, o da sınavımı başka bir zaman yapar.
Ama hiç de beklediğim gibi olmuyor.
Hoca hiçbir açıklama dinlemek istemiyor, bana sıfırı basıyor.
Mazeretim geçerli değil.
Asıl geçerli olmayanın adım olduğunu anlıyorum.

Baba hâlâ Isparta Cezaevi'nde.
Artık ev ziyaretlerine gelmesi hiç mümkün değil. Hayat devam ediyor, her şey her zamanki gibi geçiyor. Tek bir fark var: Evde bir temizlik, toparlanma havası var. Anne, çalışma odasındaki dosyaları, belgeleri düzenleyip yerleştiriyor, bazılarını ayırıp yırtıyor, atıyor.
Bir gün anne ile kardeşim yurtdışına yolculuğa çıkıyorlar. Okulum nedeniyle ben onlarla gidemiyorum.
Ama zaten derslerim de hiç iyi değil, sınıfta kalma tehlikesi var.
Bu felaketi önleyebilmek için mümkün olduğu kadar çok çalışmaya gayret ediyorum. Elimden geleni yapıyorum ama artık biraz geç.
Yılın sonunda kara haber geliyor. Sınıfta kalıyorum.

Bütünleme sınavına girmem bile mümkün değil.
Bir yılı beklemede geçirmeliyim.
Üzgünüm ama kaygılı değilim.
Nedenini bilmiyorum ama evde geçireceğim bu yılın, olumlu sonuçları olacağını hissediyorum.

Tatilde her zamanki gibi Isparta'ya gidiyoruz.
Eğitim yılı başında, evde boş boş zaman kaybedeceğime, daktilo kursuna yazılıyorum.

Bir sabah anne, bundan sonraki seyahatte onlarla birlikte Avrupa'ya gideceğimi söylüyor.
Pasaportum yok.
Babanın yurttaşlık hakları elinden alındığından, ülkeden çıkışımla ilgili imza veremez. Annemle bağlantı kurmalıyım. Pasaport için resmi izin vermeli. Ona telefon edip konuyu anlatıyorum. Anında reddediyor.
"Mümkün değil! Baban kaçacak. Eğer gidersen, bir daha geri dönmezsin."
Kahkahalarla gülüyorum.
O devam ediyor:
"Dün gece rüyamda gördüm. Senin, beni arayacağını biliyordum. HAYIR diyorum! OLMAZ!"

Telefonu kapatıyor.
O kadar şaşkınım ki, konuştuklarımızı, anneye anlatırken bile gülüyorum. O da gülüyor, yine arayıp ısrar etmemi öğütlüyor.

Birkaç günlüğüne deniz kenarına tatile gidiyoruz. Dönüşte anne, Annemin karşı gelmesine rağmen yine de bana pa-

saport çıkartmak istiyor. Annemin fikrini değiştirebileceği umuduyla, gerekli bütün işlemleri tamamlıyoruz. Zaman geçiyor ve defalarca aramama karşın Annem itiraz ediyor. Benim gitmemi istemiyor. Çok bozuluyorum. Uçak yolculuğu hayalim, Avrupa'yı görme hayalim suya düşüyor...
Neyse, ben de bir daha sefere giderim, tabii eğer Annem saçma sapan rüyalar görmeyi sürdürmezse.

Anne ile kardeşimin gidiş tarihleri belli.
Benimse, ertesi güne bir uçak biletim var.
Anne son dakikaya kadar ısrar etmemi tembihliyor.
Yoksa halama gitmek zorunda kalacağım.
Anneye "Peki" diyorum ama benim başka planlarım var:
Burada kalacağım.
Onların daha önceki seyahatinde evde yalnız kalmıştım.
Çok keyifliydi.
O, on beş günü geçirmeye yetecek kadar param olur nasılsa.
Geri döndüğümde azar işiteceğim kesin.
Ama olsun ben istediğimi yapmış olacağım.

Anne ve kardeşimle son akşamımız.
Yarın gidecekler. Ben de ertesi gün, belki.
Ne olur ne olmaz diye anne, benim için gerekli eşyaları aldığını söylüyor.
Eğer Annem pasaportumu imzalamaya gelmezse gidemeyeceğim.
Aslında o kadar da büyütmeye gerek yok.
On beş gün evde tek başıma kalmak güzel bir hayal...

Gidiyorlar.
Bütün günü, dışarıda arkadaşlarımla gezinerek geçiriyorum. Eve çok geç olmadan dönüyorum.

Telefon çalıyor.
Annem.
"Birazdan otobüse bineceğim. Sabah sekizde sende olurum. Her şeyini hazırlayıp bekle. Pasaportunu imzalayacağım, sen de gideceksin."

İnanamıyorum, o kadar heyecanlıyım ki.
Sonunda gidiyorum.
İlk defa uçağa bineceğim, bir Avrupa şehrini göreceğim, hayalim gerçek olacak!
Arkadaşlarıma hava atabileceğim.

Telefon yine çalıyor. Bu sefer anne arıyor. Sağ salim varmışlar.
Ona, Annemden gelen son haberi veriyorum.
Valiz almamamı tekrar ediyor. Benim için her şeyi önceden hazırlamış.
Nasıl giyineceğimi, saçımı nasıl tarayacağımı söylüyor, özellikle de onun bej yağmurluğunu unutmamamı hatırlatıyor.
Ertesi gün beni havaalanında bekleyecek.

Gidiş heyecanıma, giyim kuşam tembihlerinin öfkesi karışıyor, hızla evden çıkıp arkadaşlarıma haber vermeye gidiyorum.
Avrupa'dan istediklerini getirmem için para hazırlamışlar, siparişlerini yazıyorlar. Vedalaşıyoruz, listeyi alıp eve dönüyorum.
Hazırlanmam gerek.
Duşa giriyorum, sakinleşmeye çalışıyorum ama çok zor.

Ne giyeceğimi düşünüyorum. Tembihler aklıma geliyor:

Kareli gömlek, blucin, babaannemin ördüğü zeytin yeşili hırka ve o korkunç topuklu ayakkabılarım, tabii onlara uygun tabanlıkları da unutmamak gerek.
Falan çanta, filan ceket. Tam bir "kıro" olacağım.
Bu kıyafetler içinde Avrupa'ya gitmek korkunç.
Çarem yok. Dediklerini yapmalıyım.

Annem, dediği gibi, sabah erkenden geliyor.
Pasaportumu alabilmek için hemen pasaport dairesine koşuyoruz.
Uçağım 13.30'da kalkıyor.
Çok fazla zamanımız yok.

Nihayet.
Pasaportum elimde. Artık gidebilirim. Birkaç saat sonra kalkan uçağıma binebilirim.

Aman Allahım!
Annenin yağmurluğunu unuttum. Eve dönüp onu almam gerek. Annem önemli olmadığını söylüyor, zaman kaybedip uçağımı kaçırmamalıyım. Israr ediyorum.
Oraya gittiğimde, annenin bana sinirlenmesini hiç istemiyorum.
Yeniden eve dönüyoruz.
Yağmurluğu alıyorum.
Çabuk! Çabuk olmalı.
Havaalanı şehrin öte yanında.
Şimdi de trafik sıkıştı. Sıkıntı basıyor, daralıyorum.

Havaalanındayız.

Fazla zamanım kalmadı. Annem üzgün, hüzünlü.

Onu teselli etmeye çalışıyorum.
"Söz Annem, on beş gün sonra dönüyorum, sana uzun bir mektup yazıp her şeyi anlatacağım."

Çok sıkı sarılıyoruz birbirimize.
Çabuk olmalı.
Zaman geçiyor.
Pasaport kontrolü için sıraya giriyorum.
Neyse ki verilecek bagajım yok, zaman kazanıyorum.
Anneme, son kez bakarak gülümsüyorum ve işte öteki tarafa geçtim bile.
Ne kadar da büyük burası!
Dükkânlara bakmaya bile vaktim yok.
Gidiş kapısını bulmalıyım.
Swissair Havayolu. Birinci sınıf.
Uçaktayım!

Yolculuk sona eriyor. Uçak iniyor.
İsviçre'deyim.

Gümrük kontrolü için kalabalığın arasına karışıyorum. Tanıdık bir yüz görmek amacıyla etrafıma bakınıp duruyorum. Dudaklarımda gergin bir gülümseme. İçim daralıyor. Kaybolmaktan korkuyorum.
İşte görüyorum. Anneyle buluşuyoruz.
"Yolculuk nasıl geçti?"
"Teşekkür ederim, iyi."
"Baban burada."
"Ne? Onu nasıl bıraktılar?"

Anne o kadar sakin ki. Bunu öylesine tekdüze bir tonda söylüyor ki.

"Baban burada."

Havaalanı çok kalabalık.
Sarılanlar, kucaklaşanlar, öpüşenler, ağlayanlar.
Aydınlatmalar... ışıklı tabelalar...
Her şey çok fazla.

"Onlar bırakmadı... Kendisi geldi. Biz de artık bir daha oraya dönmeyeceğiz."

Mikrofondaki kadın sesi, anlamadığım bir dilde duyurular yapıyor.
İnsanlar etrafımda bir girdap halinde dönüp duruyorlar.
Topuk sesleri kulağımda çın çın. Her şey sanki kafamın içine doluşmuş. Büyük bir uğultu.
Işıklar üstüme üstüme geliyor. Gözlerim kamaşıyor.

"Ülkeni UNUT!"

Yeniden mikrofondaki kadının sesi.
Bir kasırganın içindeyim.

Anne yürümeye başlıyor. Onun ardından gidiyorum.

"... ülkeni unut, ülkeni unut, ülkeni unut..."

Yürüyorum.
Ayak seslerim bütün havaalanında yankılanıyor.
Ne demek ülkeni unut? Şaka mı bu?
Gözlerim kararıyor.
Beynim donuyor.
Bedenimdeki bütün hücrelerime bir soğuk dalgası yayılıyor.

Artık hiç büyümeyeceğim.
Hayatım şu iki kelimeyle duruyor: Ülkeni unut
Yer, ayaklarımın altından kayıyor...

Unutmak.
Nasıl?
Unutmak.
Neyi?
Annem... ANNEM...
Anneciğimi, halamı, bütün sevdiklerimi, nefret ettiklerimi unutmak, ha evet... bir de on beş yaşımı unutmak...
Benimbabamın çiçeklerini unutmak.

Kendimi unutmak.
Özellikle de kendimi...

Şok.
Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor bu.
Artık hiçbir şey yok mu? Ne dönüş ne de umut?
Boşluk.
Öfke.
Valizimi bile toplamadım. Eşyalarımın hepsi orada kaldı.
Beni hayata bağlayan hiçbir şey yok artık.
Hayatıma, BENİM hayatıma!
Hiçbir şey.

Beynim uyuştu bile.
Her şey kilitleniyor.
SESSİZLİK.
Ölüyorum.

Bir unutuştan bir unutuşa geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Hep birlikte mi gidiyoruz? Arabayla mı, yoksa trenle mi?
Orası pek belirgin değil.
Uyuşmuş beyin, anıları toparlamaya yardım etmiyor.
Bana dünyanın öte ucu gibi gelen o Fransız kasabasında buluyoruz kendimizi.
Ahşap bir kapıdan mı geçiyoruz, tam hatırlamıyorum. Büyük bir bahçeden içeri giriyoruz, ortasında iki katlı bir ev.

Güzel ev, temiz sokak, tecrit.
Yaşlı bir hanım bizi kapının önünde karşılıyor, kısa bir koridordan geçiyoruz ve ikinci kata çıkıyoruz. Artık evimiz burası. Mobilyalı bir daire. İki odası, küçük bir salonu, eskice bir banyosu ve düzgün bir mutfağı var.

Evin balkonu bahçe manzaralı.
Odamızın yuvarlak bir penceresi ve eğik tavanı var. Bana Heidi'nin evini hatırlatıyor. Küçükken bayılırdım o çizgi filme. İki yatak. Yastıkların, yumuşacık kuştüyü yorganların, sarı ve turuncu motifli, toprak rengi kılıfları var.

Zorlanacağız burada.
Tek kelime Fransızca bilmiyoruz, kimseyi tanımıyoruz, hiçbir şeyimiz, kimsemiz yok.
Kaçağız! Firardayız!

Ne yapacağız burada?
Halimiz ne olacak?

İlk akşam Baba bizi çevresine topluyor, hepimize yeni isimler veriyor.
Onun adı José Martino Marquez olacak, anne Helena, kar-

deşim Rémy, ben de Gény olacağım.
Gény Marquez.
Gény, tıpkı Marx'ın karısının adı gibi, sadece yazılışı farklı.
Şu Marx yine çıktı karşıma, hayatımı zehir etmeye kararlı.

Hayat hikâyemiz şöyle:
Kolombiyalıyız.
Baba mühendis.
Bu kadarıyla idare etmeliyiz.
Yakında okula kaydolacağız, yeni kimliğimize iyice alışmalı, bütünleşmeliyiz. Kardeşimle aramızda konuşurken, gerçek adlarımızı kullanmamız kesinlikle yasak.

Hayatımız sarsılıyor. Hayatım sarsılıyor.
Başka bir isim, başka bir geçmiş...
Tecrit.
Annemle bağlantı kurma olanağı yok.
Şu sıralar telefonları dinleniyor olmalı, kendine çok dert ediyordur bütün bu olanları.

Ağlıyorum... gece boyunca.
On sekiz yaşına bastığım anda, geldiğim yere geri döneceğime yeminler ediyorum.
On beş yaşındayım... Bu zorluğa, üç yıl daha dayanmalıyım. Koca bir ömürde üç yıl nedir ki? Çok çabuk geçeceğine eminim.

Memleketten çıkalı bir ay oldu bile, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.
Buraya on beş günlüğüne geldiğimi sanırken, şimdi gelecekteki üç yılı saymaya başladım.
Bir kâbusun içindeyim.

Babanın dediği gibi yeni bir hayat başlıyor.
Yabancı bir dil öğrenilecek.
Aile hayatı öğrenilecek.
Çok az tanıdığım bir babayla birlikte yaşayacağız bundan sonra.
Bizi ülkemizden ayıran kilometrelerce yol var.
Bana siparişleri için para veren arkadaşlarıma ne diyeceğim?
Kendimi yorgun, bitkin, bomboş hissediyorum.
Hatta artık bir babayla yaşayacağıma bile inanamıyorum.
Beynim uyuşuyor ve ilk kez bundan memnunum.

Bir hayattan bir hayata akıyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Bugün okula başlayacağız. Arabayla gidiyoruz, çünkü evden çok uzakta. Sonraki günlerde, şehirdeki diğer çocuklarla birlikte okul otobüsüyle gidip geleceğiz. Kayıt işlemleriyle ilgilenen bir aile dostuyla birlikteyiz.

Uçsuz bucaksız bir yer. Büyük bir bahçe, koskoca bir avlu.
Her şey karmakarışık.
Gölgeler geri geliyor.
Nefesim kesiliyor.
Ne işim var burada?
Koşarak kaçmak istiyorum.

Prefabrik bir bölüme giriyoruz.
Sınıfa benzeyen bir yerin kapısının önünde, bizi bir bey karşılıyor.
Kel, keçisakallı, gözlüklü. Deri bir yelek ve fitilli kadife pantolon giymiş.

Ağzında bir de piposu olsa, tam bir çizgi roman kahramanına benzeyecek.
Tedirginim.
Kapı ile koridor arasında kalakalmış titriyorum.
Mösyö Kott, öğretmen.
Yabancı çocuklar için Fransızca öğretmeni.

Kendimizi tanıtıyoruz: Rémy Marquez. Gény Marquez. Kolombiyalıyız.
Yeni kimliğimizle ilk varlık anımız.

Tek kelime İspanyolca bilmiyoruz.
Tek kelime Fransızca bilmiyoruz.
Sadece "Je ne comprends pas le français"[1] demeyi biliyoruz, onu da bizdeki gibi "r" harflerini iyice bastırarak söylüyoruz.
Ancak birkaç kelimelik Almancam var.
Bir çocuk. Çok esmer. Yakışıklı. Çok yakışıklı.
Adeta üstüme atılıyor, yabancı bir dilde, nefes almadan konuşmaya başlıyor.
Vurgulu "r"ler ve dişlerin arasından çıkan "s"lerle dolu bir dil.
Dehşet içinde ona bakıyorum.
Paniğe kapılıyorum. Artık duymuyorum bile onu. Dudaklarının kıpırtısını görüyorum sadece, "r" ler ve "s" ler çınlıyor kulağımda.
Elim cebime gidiyor, acele bir hal çaresi bulmalı.
Kendimi ele vermemeliyim.
Ben Gény Marquez'im. Kolombiyalıyım. Mühendis babanın kızıyım.
Cebimden küçük bir Türkçe-Fransızca sözlük çıkarıyorum.
Kelimeleri arayıp buluyorum.

---

1. Fransızca anlamıyorum.

Doğmak-Kolombiya-Aile-Yaşamak-Türkiye-Konuşmamak-İspanyolca.

Oh!
Çocuk yerine dönüyor.
Rahatlıyorum. Durumu iyi idare ettim sayılır.
Küçük bir sınıftayız.
On kişi var mı? Pek hatırlamıyorum.

Beynim uyuşuk.
Tekrar yeni gölgeler.
Kendi dilimde küfürler duyuyorum.
İki çocuk, bildikleri birkaç kelimeyle dalga geçiyorlar.
Çok eğleniyorlar. Ben de güler gibi yapıyorum.
Kardeşim iyice şaşkın, ne yapacağını bilemiyor.
Mösyö Kott dudaklarını oynatıyor.
Uğultunun içinde sadece gırtlağından çıkan "r" harflerini algılayabiliyorum: "ğığığığı."

Beynim uyuşuk.
Bir zil çalıyor.
Mösyö Kott, saçları saman sarısı, gözleri deniz mavisi bir kıza bir şeyler diyor. Kız beni çağırıyor: "Komm mit mir. Essen."

Yemekhaneye gidiyoruz. Kız, beni ve kardeşimi kapının önünde bırakıp kendi arkadaşlarının yanına gidiyor. İçeri girip güneş alan güzel bir masaya oturuyoruz. Biraz sonra bir sürü çocuk öfkeli bir heyecanla gelip bize bir şeyler söylüyorlar.
Tek yapabildiğim aynı cümleyi tekrarlamak:
"Je ne comprends pas le français."
Bunun üzerine görevli birini getiriyorlar, ona da aynı şeyi tekrarlıyorum.

O, bizi kollarımızdan tutup çekiyor, yerimizden kalkıyoruz, kolumuzu hiç bırakmadan kapının önüne kadar götürüyor, kapıyı açıp bizi dışarı çıkarıyor.
Hiç anlayamıyoruz ne olduğunu.
Karnımız aç.
Kardeşim ağlamaya başlıyor, ben kendimi tutuyorum ama dokunsalar ağlayacak haldeyim.
Bu yeni okulun bahçesinde bir başımıza, yoksun ve çaresiz bir halde ilk yabancılık tecrübemizi yaşıyoruz.
Yabancıların da eğitim gördüğü bir okulda, bizi yemekhaneden kovuyorlar, kapıyı suratımıza kapıyorlar.
Annenin ikindi için bize verdiği peynir torbasını çantamdan çıkarıyorum.
O peynirleri yiyip ders saati geldiğinde sınıfa dönüyoruz.
Öfke içindeyim.
İçimden yeminler ediyorum, bu dili çok çabuk sökeceğim.
Herkese gününü göstereceğim.
Kafamda olağanüstü bir değişim oluyor.
Sanki beynimin bütün hücreleri, tek ve aynı amaç uğruna birleşmiş gibi: Bu dili öğreneceğim.
Daha o ilk öğle üzerinden itibaren, anlatılanların tek bir kırıntısını bile kaçırmıyorum.
Mösyö Kott'un bütün söylediklerini adeta yutuyorum.

Eve döndüğümde yaşadıklarımızı gözyaşları içinde anlatıyorum. Ağlamam Babayı çok sinirlendiriyor. Ağlamamalıyım. Onun kızı olununca ağlanmaz. Kendimi çok güçsüz hissediyorum. Baba bu sıkıntımı paylaşacak durumda değil. Beni teselli edebilmesi mümkün değil.
Odama kapanıp bütün gece dua ederek ağlıyorum.

Allahım, bana güç kuvvet ver. Bu dili çok çabuk öğreneyim.
Ertesi gün, civardaki bütün çocuklarla birlikte otobüse binip gidiyoruz okula.
Sınıfta, bu dilin mantığını çözebilmek için bütün dikkatimle dersi dinliyorum.

Öğlen yine yemekhaneye gidiyoruz ama bu kez ayakta bekliyoruz, bir gün önce bizi neden dışarı çıkardıklarını anlamaya çalışıyoruz. Meğer nedeni çok basitmiş.
Her öğrencinin önceden belirlenmiş belli bir yeri varmış, biz bilmeden başkalarının yerine oturmuşuz.
Ayakta bekleyince, bir yemekhane sorumlusu gelip bizi bir yere oturtuyor, böylece biz de herkesle birlikte yiyebiliyoruz.
Artık bizim de birer yerimiz var.

Bütün dikkatimi öğrenmeye veriyorum.
Bütün zamanımı dili öğrenmeye ayırıyorum.
Bir saplantı halinde...
Sınıfın en iyisi olmalıyım, diğer bütün öğrencileri geçmeliyim.
Etrafımda olup bitenin farkında bile değilim.
Hiç durmadan çalışıyorum, hiç kimse umurumda değil, zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamıyorum.
Kendi kendime durup düşünmüyorum bile. Sadece öğreniyorum o kadar.
Sözlükteki kelimeleri, fiil çekimlerini ezberliyorum, mümkün olduğu kadar çok iletişim kurabilmeme yarayacak her şeyi aklımda tutmaya çalışıyorum.
Kökten bir değişim içindeyim. Okuldan, ders çalışmaktan nefret eden biriyken, çok kısa bir süre içinde sınıfın en iyi öğrencisi oluyorum.
Kendimle gurur duyuyorum, Babanın da duymasını umuyorum.

O, her gün çalışmaya gidiyor.
İki kişiyle birlikte, bir filmin montajını yapıyor.
Film, ülkeyi gizlice terk ettiğinde, kaçış hazırlıklarının bir parçası olmuş.
Çok yorgun oluyor, çoğunlukla da gergin ve sinirli.
Evde çok fazla kavga var. Konunun ne olduğunu öğrenmek istemiyorum, eve girdiğim anda kendimi dünyadan soyutlamak, herkesten kopmak gibi bir yetenek edindim.

Artık beynim uyuşmuyor, tam tersine.
Okulda ya da şehirde, dışarıdan gelen bütün bilgileri kapabilme çabasındayım. Ama aile ortamında kendi kabuğuma çekiliyorum.
Kardeşimle bile gereğinden daha fazla konuşmuyorum.
Aklımda tek bir düşünce var.
Dili öğrenmek ve on sekiz yaşına bastığımda ülkeme dönmek.

Babayla çok az ilişkim var. Onun karşısında elim ayağım dolanıyor.
Bana bir soru sorduğunda aklım başımdan gidiyor.
Soruları hep aynı: Sosyalizm, komünizm, Marx, Lenin, Kürdistan... nedir?
Hiçbirini bilemediğimden, aptal muamelesi görüyorum.
Yaptığım resimlerle, giyim tarzımla alay ediyor.
İyi bir başlangıç sayılmaz hiç!
Birlikte üç yıl daha nasıl yaşayacağız böyle?

Bir gün anneyle Baba çok şiddetli bir kavga ediyorlar.
Kavga nedenlerini bilmiyorum.
Bu kavgadan sonra, anne bizi sinemaya götürüyor.
Onun, bu tür "zehirli" ortamlardan bizi koruyabilme gibi özel bir yeteneği var.

Salonun ışıkları yandığında Baba'yı görüyoruz, elinde bir gülle...
Özür dilemeye gelmiş.
Dönüşte evin önüne park etmiş küçük bir kamyonet görüyoruz. Bir adam, kamyonetin içinden çiçekler çıkarıyor.
Kapıdan geçiyoruz ve...
Harika bir görüntü!

Her yer çiçeklerle dolu.
Merdivenlerin kenarı köşesi bile çiçeklerle kaplı, salonda hiç yer kalmamış ve adam durmadan getirmeye devam ediyor çiçekleri.
Büyüleyici bir sahne.

İşte Baba böyle!
Sevgisi de, şiddeti de eşit güçte!

Hayat, kendi akışını sürdürüyor.
Günler geçiyor ve hep birbirine benziyor.
Kavgalar ve özür sahneleri birbirini izliyor...
Zekâmı gitgide açan bu dili öğrenmeyi aynı hırsla sürdürüyorum.

Başarımdan dolayı artık normal bir sınıfa devam ediyorum. Derslere, misafir öğrenci olarak katılıyorum. Arkadaşlar ediniyorum, kardeşimin durumu da daha iyi. Teneffüslerde yaşıtı çocuklarla oynuyor.
Burada olmak o kadar da kötü değil.
Fakat bir gün, gerçek bir korkuya kapılıyorum.
Biyoloji hocası, bir sonraki ders için bir şey getirmemizi istiyor. Söz konusu "şeyin" ne olduğunu anlayamıyorum. Ya-

nımdaki arkadaşa sorunca, "pipi"[2] getirmemiz gerektiğini söylüyor. Bütün akşam ve gece boyunca, bu konuyu aklımda evirip çeviriyorum.
Kasaba nasıl gitmeli, acaba koyunun mu, sığırın mı, yoksa domuzun mu pipisini almak gerekiyor? Böyle bir şeyi istemeye utanır insan!
Acaba pahalı bir şey midir?
Sonunda pipi getirmeyi unuttuğumu söylemeye karar veriyorum.
Ondan sonraki derste, herkesi içi sarı sıvıyla dolu birer kavanozla görünce, bu unutma fikrimin çok iyi olduğunu düşünüyorum.
Kimseye bir şey söylemiyorum ama içimden çok gülüyorum.
Evdekilerin hiçbiri, ne sıkıntılarımdan ne de başarılarımdan haberdar.

Her birimiz kendi âlemimizde yaşar gibiyiz.
Babanın gün boyunca ne yaptığını bilmiyorum, sormuyorum. Ben de ona hiçbir şey anlatmıyorum. Her birimizin kendi sırları var ve onları kimseyle paylaşmıyoruz.

Sürgün dedikleri bu olsa gerek.
Baba, bizim sürgün olduğumuzu söylüyor.

Aşağı yukarı üç aydır buradayız.
Yılbaşı günü çok kar yağıyor.
Birlikte geçirilen tek mutluluk anları, saatlerce yağan kar sayesinde gerçekleşiyor.
On ikiden sonra hep birlikte karda yürümeye çıkıyoruz, sessizce ilerliyoruz, tek duyulan ses, o taptaze beyazlığın

---

2. Fransızca çocuk argosunda idrar anlamında kullanılır.

üstünde adımlarımızın gıcırtısı...
Yeni bir yıl için iyi bir başlangıç.

Birleşikmiş gibi duran aile görüntüsü, ayaklarımızın altında her an eriyip dağılmaya hazır kar tanecikleri gibi.

Bir mutluluktan bir mutluluğa geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

O kasabada geçen üç aydan sonra Paris'e gidiyoruz.
Baba bizden önce gidiyor.
Tam anlamıyla bir eve yerleşmeden önce, bize ödünç verilen küçük bir evde buluyoruz kendimizi. Kardeşimi bir ilkokula kaydettiriyoruz, ben de okula kaydolmayı beklerken Fransızca dil kurslarına başlıyorum. Yıl ortasında, bir okulda yer bulmak hiç kolay değil. Çok kısa bir süre sonra, artık "bizim evimiz" diyebileceğimiz bir yere taşınıyoruz. Daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir daire. İnsanın, salondayken mutfaktan seslenildiğinde duyamayacağı kadar büyük. Şehrin en şık semtlerinden birindeyiz ama alışveriş yapabileceğimiz dükkânlardan uzağız. Dairede yeterince oda var ama kardeşimle ben aynı odayı paylaşıyoruz. Bir oda, sürekli olarak misafirlere ayrılmış durumda. Her birimiz kendi kafesimizde yaşamaya devam ediyoruz.

Ülkemizi, hapisten kaçmak için terk ettik ama şimdi burada başka bir hapisteyiz. Her birimiz kendi dünyasının tutsağı.

Memlekette kalan akrabalarımızla bağlantı kuramıyoruz, kimliğimizi ele vermemek için çok dikkatli olmalıyız. Baba, sokakta bize sürekli öğütler veriyor: Söylediklerimize dik-

kat etmeliyiz, yüksek sesle konuşmamalıyız, izlenmediğimizden emin olmalıyız.
Hep diken üstündeyiz.

Şehirde bir yerden bir yere gitmeyi, ev için alışveriş yapmayı çok çabuk öğreniyorum. İlk başlarda, aldıklarım evde itirazlara neden oluyor, çünkü bazı yiyecekler bizimkilerden farklı. Mesela salatalıklar... Elimde sözlükle, birçok kişiye sormak zorunda kalıyorum, kolum boyundaki şu koca "şeylerin" salatalık olup olmadığını...
Eve dönüşte Baba, salatalık niyetine getirdiğim bu şeyleri görünce çok sinirleniyor. Yanıldığımı zannediyor.
Kendi gözleriyle görsün diye onunla birlikte dükkâna geri dönüyorum.
Dolmalık biberler, patlıcanlar ve diğerleri için de aynı senaryoyu yaşıyoruz.
Bütün bunlar onu çok mutsuz ediyor.
Sürekli hasret çekiyoruz.
Bu kadar güzellik ve rahatın içine hapsolmuş gibiyiz.

Baba çok sık öfke nöbetlerine tutuluyor. O dönemler "şiddetli" oluyor. Eline geçen, önüne çıkan her şeyi kırıyor, birkaç gün sonra da hemen yerine yenilerini alıyor. Cezaevinde geçirdiği bütün o yıllar, onu bizden, aile hayatından o kadar uzaklaştırmış ki. Sanki ne yapacağını, nasıl davranacağını bilemez bir halde. Bir ailenin gündelik yaşamı nasıl olur?
Galiba, o çok başka şeyler yapmak istiyor. Hem de çok fazla şeyler. Çok çalışması gerek, kaybettiği zamanı yakalaması gerek.

Kavgalar ve barışmalar hayatımızı örüyor.

Mayıs ayında, anne ile Baba Cannes'a gidiyorlar.
Babanın üzerinde çalıştığı film festival için seçilmiş.
Daha önce Cannes hakkında hiçbir şey duymamıştım.
Dış dünyadan kendimi korumak amacıyla kendi kozamın içinde hayatımı sürdürmüştüm.
Cannes Film Festivali, bilmediğim binlerce şeyden biri.
Birden, onun filmi hakkında da hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum.
Filmin ne adını biliyorum ne de konusunu.
Onlarla bir ya da iki kere, bir dublaj çalışmasına gitmiştim.
Baba, seslendirme sırasında fon seslerine katılmamı istemişti ama beni o kadar yeteneksiz bulmuştu ki bir daha bu teklifini yinelememişti.
Ben de bilgi edinmeyi bilememiştim.
Aramızda sanki sessiz bir kural vardı: Onlar hiçbir şey açıklamaz, biz çocuklar da hiçbir şey sormazdık.
Belki de kardeşim bazen soruyordu ama ben bu kurala hep bağlı kaldım.

Baba ile anne Cannes'dalar. Biz evde, bir bakıcıyla kalıyoruz.
Artık Cannes'dan haberdar olduğumdan, televizyondan iyi kötü izlemeye gayret ediyorum.
Bir gün haberlerde Babayı görüyorum.
Heybetli duruşuyla, yumruğu havada, Costa Gavras'la birlikte Altın Palmiye'yi alıyor.

Başardı.
Altın Palmiye onun!

Evin içinde sevinç çığlıkları atarak zıplıyorum. Kardeşim avluda bir komşu çocuğuyla oynuyor, pencereyi açıp ona sesleniyorum:

"Başardı, başardık!"

Bizim bu olayın içinde hiç yerimiz yok, ama ne önemi var ki?
Çok gururluyum, bu başarıdan hepimize pay çıkarıyorum.
Kardeşim hemen yukarı çıkıyor, birbirimize sıkı sıkı sarılıyoruz.
Coşku içinde bağırıp çağırıyoruz, atlayıp zıplıyoruz.
Daha önce böyle büyük bir sevinci, hiç bu kadar coşkulu paylaşmamıştık.

Bu gururun sırrını kendime saklıyorum.
Kardeşimden başka paylaşacak kimsem yok.

Cannes dönüşünde, herkes yine kendi rolüne bürünüyor, kendi hücresine kapanıyor.
Baba çalışma odasında, kardeşim oyunlarında, anne de Babanın eşi rolünde.
Ben de gece geç vakitlere kadar dayanabilmek için fincan fincan kahvelerimle, fiil çekimlerimle baş başayım.

Çok büyük bir değişim yaşamıyoruz.
Haziran başında, bana bir kız koleji bulunuyor. Özel bir Katolik okulu.
Sınavlardan geçiyorum ve beni orta son sınıfa alıyorlar, oysa ülkemde lise ikiyi bitirip sınıfta kalmıştım.
Tatile kadar derslere katılıyorum.
Okul başladığında yine aynı sınıfa gideceğim.

Yaz tatilinde Korsika'ya gidiyoruz.
Denizle dağ arasında, çok güzel bir yer.
Küçük bir ev kiralıyoruz.

Bahçe hintincirleriyle dolu.
Tıpkı Adana'dakiler gibi.
Küçükken ben onlara "hindi inciri" derdim.
Baba sevinçli bir şaşkınlık içinde. Ben de aynı sevinci paylaşıyorum.
Nihayet bizi bağlayan bir şey bulduk.
Hintincirleri.
Kapalı kaldığı yıllar boyunca, incir dikenlerinin ne kadar sinsi olduğunu unutmuş. Hemen bir tane kapıp yarım yamalak soyup, iştahla ısırıyor.
Zevk ile acı arasındaki o kısacık anda, dikenler diline batıyor.
Gülünç bir durum! Kaderin cilvesi.
Bir cımbızla Babanın dilini temizliyorum.
Yıkıcı, kırıcı, acı sözleriyle benim canımı çok yakan dilini dikenlerinden teker teker arındırıyorum.

Tatil boyunca Babayla az zaman geçiriyoruz. Yeni filmi için "yer belirlemek amacıyla" bir tanıdığıyla birlikte adayı gezmeye gidiyor.
Kardeşim ve ben, anneyle kalıyoruz. Aramızda bir yakınlık oluşuyor.
Birlikte spor yapıyoruz, anne bizi sık sık açık hava sinemasına götürüyor. Çok sevdiğim bu seanslar memleket özlemini artırıyor.
Bana, Adana'daki açık hava sinemasında, Babanın filmlerini izlediğimiz anları hatırlatıyor. Bir akrabamızın evinin damından seyrettiğimiz filmler geliyor aklıma. Sesleri duymadığımız için konuşulanları anlamazdık ama çok hoşumuza giderdi.

Güzel bir tatil geçiriyoruz.

Paris'e dönünce gündelik uğraşlar içine giriyoruz.
Eylül başında okula başlıyorum.
Aşağı yukarı bir yıldır ülkeden uzaktayım.
İki yıl daha beklemeliyim.
On sekiz yaşına girdiğim anda buradan gideceğim.

Babanın öfke nöbetleri çok yorucu.
Sürekli "tetikteyiz", her an patlayacak diye kaygılıyız.
Bir gün, gözü dönmüş bir halde annenin eşyalarına zarar verirken, onun bu haline isyan ediyorum. Neden bu kadar öfkeli olduğunu bilmiyorum, bilmeme de gerek yok.

Karşısına dikilip haykırıyorum:
"Yeter! Kes artık!"

Anında duruyor. Kahkahalarla gülmeye başlıyor. Ben de kendi tepkimden şaşkınım.
Böyle bir şeyi nasıl yapabildim? Nasıl bu kadar çok bağırabildim?
İçimdeki şiddetin varlığını ilk kez fark ediyorum.
O şiddetten ürküyorum.
Baba dışarı çıkıyor ve ben büyük bir kaygıyla tepkime bir karşılık bekliyorum.
Şimdiye kadar hiçbirimiz ona böyle karşı koymamıştık.
Ama hiçbir karşılık gelmiyor. Baba sessiz, sakin eve dönüyor.
Sanki hiçbir şey olmamış gibi hayat devam ediyor.

Bir odadan bir odaya geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Baba, midesinden çok şikâyetçi. Doktora gitmeyi kabul et-

meyip sık sık ballı süt istiyor. İşleri yoğun, sağlık sorunlarıyla uğraşmaya niyetli değil. Yeni bir film üzerine çalışıyor. Filmin çekimi Paris dışında gerçekleşecek.

Baba ve anne, çekim süresince orada kalacaklar. Kardeşimle ben evimizde, onların arkadaşı olan evli bir çiftle kalıyoruz. Azizler Yortusu'nda yanlarına, film için cezaevine dönüştürülen bir manastıra gideceğiz.

Aşırı kalabalık bir yer. Oyuncular, film ekibi, tanıdıklar, hayranlar...
Baba çok gergin.
Hiçbir şey istediği gibi olmuyormuş gibi bir izlenime kapılıyorum.
Fazla dert etmiyorum, kendi havamdayım, birçok kişiyle tanışıyorum.
Büyüleyici bir ortamdayım.

Bir cezaevindeki çocuk koğuşunu anlatan bu filmde, genç bir kızın rol alması gereken bir sahne var. Keman çalan müdürün kızı bu ve bütün gençlerin hayallerini süslüyor. Ama bir türlü o role uygun bir kız bulunamadığı için o sahnenin çekiminden vazgeçiliyor.
Babayla sohbet eden biri, bu rolü neden bana oynatmadığını soruyor. Babanın cevabı çok açık:
"Çünkü kız güzel olmalı. Sen, benim kızımı gördün mü?"
Oradan sessizce uzaklaşıyorum. Hakkımda bu tür sözler söylemesine o kadar alışığım ki.

Bir gün, babanın yanından hiç ayrılmayan aksak ayaklı kişinin kim olduğunu sormaya yelteniyorum.

"Korumalardan biri" cevabı üzerine, bütün saflığımla şaşkınlığımı dışa vuruyorum.
"Ama o, bu haliyle koşamaz ki... Babayı hiç de iyi koruyamaz..."
Bu sözlerim Babaya iletiliyor, o da çok fena sinirleniyor.
O kişiden özür dilemeye zorluyor beni.
Kendimi aşağılanmış, çok kötü hissediyorum.
Ben iyi niyetli bir şey söylemiştim, yanlış anlaşıldım.
O kadar çok utanıyorum ki bir an önce eve dönmek istiyorum.

Eve dönmek çok huzur verici. Doğrusu, anne ile Baba evde olmadıklarında, hayat sakin geçiyor. Bu tespit beni üzüyor, çok derin bir yalnızlık duygusuna kapılıyorum.

Bir boşluktan bir boşluğa geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Çekimin sonunda geri dönüyorlar. Baba çok yorgun. Mide ağrıları artmış. Sonunda bir doktora görünmeyi kabul ediyor. Randevu alıp çeviri için onunla birlikte gidiyorum.
Doktor bir dizi tahlil istiyor ve Babayı bir uzmanın görmesini öneriyor. Hastalığının ne olduğunu bana söylemiyor.
Bundan sonraki randevular için başka biri eşlik edecek ona.
Okulum nedeniyle müsait olamadığım için böyle uygun görüldüğünü düşünüyorum.

Hastalığına rağmen Baba aşırı derecede çalışıyor. Benim içime kapanıklığım daha da artıyor.
Kendimi tamamen derslerime veriyorum.
Yıl sonunda bröve sınavımı[3] vermeliyim, gözüm o sınavdan başka hiçbir şey görmüyor.

---

3. Fransız eğitim sisteminde ortaokul bitirme sınavı.

Babanın yeni filmi de Cannes için aday gösteriliyor.
Bu kez, aynı başarıyı elde edemiyor.
Dönüşlerinde, bu olumsuz hava eve de yansıyor.

Filmin sinemalarda gösterimi başlayınca, sınıftan bir kız arkadaşla birlikte gidiyorum. Arkadaşım pek istekli değil ama ısrar ediyorum.
Çıkışta afallamış haldeyiz.
Özellikle de filmi çok sert bulan kız arkadaşım çok sarsılmış.
Ona gerçeği söyleyemem.
Ona bu filmin, Babanın filmi olduğunu söyleyemem.
Ben, Gény Marquez'im. Bütün bunları ona nasıl söyleyebilirim? Elimden geldiğince filmi savunuyorum. Ona, gerçekte yaşananların bundan çok daha ağır olduğunu söylüyorum.
Ama arkadaşım on altı yaşında.
Bütün bunlar onu hiç ilgilendirmiyor.
Eleştiriler acımasız, olumsuz.
Baba "sert" biri olarak değerlendiriliyor. Çocuk oyunculara "kötü muamele" yapıldığı ihbar ediliyor.
Onun asıl iletmek istediklerini algılayamıyorlar.
Onun niyeti, çok yakından tanıdığı cezaevi koşullarını gözler önüne sermek. Ancak filmi çok şiddetli buluyorlar. Asıl şiddetin nerede olduğunu anlamıyorlar.
Bu, onun yıllar sonra yönettiği ilk film, hem de yabancı bir ülkede. Zor koşullarda.
O kadar yalnız ki!
En çok da anlaşılamamak içini kemiriyor.
Bir yandan midesinin ağrısı, bir yandan "başarısızlık" ona hiç de iyi gelmiyor.

Yılın sonunda bröve sınavına girip çok parlak bir sonuç elde

ediyorum. Aldığım yüksek notlar nedeniyle okulda parmakla gösteriliyorum. Bu dili öğreneli sadece bir buçuk yıl olduğu halde sınavı başarıyla geçtim, oysa anadilleri Fransızca olan bazı öğrenciler brövelerini alamadılar. Babanın beni kutlamasını bekliyorum, benimle gurur duyduğunu gösteren küçücük bir şey bekliyorum.

Ama boşuna...
Baba benden çok uzak.

Bu yaz hayatımda büyük bir yenilik var.
Endişeli ve heyecanlıyım.
Tatil kampına gideceğim.
İlk kez ailemden uzakta, kendi başıma bir tatil...
Kampta, yaşıtım gençlerle birlikte üç hafta...
Mükemmel geçiyor.
Anne beni tren istasyonunda karşılamaya geliyor.
Üzerine atılıp sıkıca sarılıyorum, ikimiz de bir an şaşkınlık yaşıyoruz, bu tür bir coşkuya alışık değiliz.
Anlaşılan bizimkileri çok özlemişim.

Takside anne, evden taşındığımızı ve Babanın ameliyat olduğunu söylüyor. Bir kere daha her şey bizden habersiz olup bitmiş.
Ameliyatın Babayı ne kadar yıprattığını anlatıyor.
"Çok zayıfladı" diyor. "Sakın bir şey belli etme. Kendini kontrol et. Ona hiçbir şey çaktırma."
Kaygılanıyorum.
"Peki, ama neyi var?
"Çok önemli değil. Midesinin bir bölümünü aldılar. Şimdi özel bir perhizi var. Daha sonra konuşuruz bütün bunları.

Merak etme sen!"
Yeni evimize geliyoruz.
Çok hareketli bir semtteyiz. Etrafımız çeşitli dükkânlar, lokantalarla dolu. Tipik bir Paris yapısı. Kapıdan girince karşımıza ikinci bir camlı kapı çıkıyor. Bir bahçeden geçiyoruz, yan yana sıralanmış üç müstakil ev. Bizimki, sonuncusu. İki katlı. Sanki şehir dışında, kırlık bir alandaymışız gibi.

Baba bizi salonda ayakta bekliyor, üzerindeki beyaz sabahlık, sapsarı yüzünü daha da ortaya çıkarmış.
Yanakları çökük, sırtı hafifçe eğik, çok kilo vermiş.
Anne bana haber vermekle iyi etmiş. Karşımda bir hayalet var sanki.
Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum, pek beceremiyorum.
Babanın gözünden kaçmıyor.
"Çok değişmişim değil mi?"
"Evet, ama o kadar da değil Baba. Sadece biraz zayıflamışsınız!"
Gülümsüyor.
"Evet, biraz zayıfladım."
Başka ne diyebilirim ki ona?
Üç haftada en az otuz kilo verdiğini, benzinin sapsarı kesildiğini, 80 yaşında bir ihtiyara benzediğini, hatta mezarından fırlamış bir iskelet gibi göründüğünü söyleyemem ki!
Her şey yolundaymış gibi davranmalıyım.
Kardeşim ertesi gün dönüyor, ona da aynı senaryo...
Önemli bir şey olmamış gibi sürdürüyoruz hayatımızı.

Bu evde herkesin kendine ait bir odası var.
Yalnız kalabilirim, kendi kabuğuma çekilebilirim, dış dünyadan kopabilirim.

Gelen giden çok oluyor. Sürekli ağırlanan "yoldaşlar"la ev hiç boş kalmıyor.

Babanın olağanüstü bir gücü var. Ameliyattan sonra çok çabuk toparlanıyor.
Hastalığına rağmen çok hareketli. Sabah erkenden kalkıyor, okuyor, yazıyor, küçük bahçede spor yapıyor.
Onun sık sık kendi kendine "Yeneceğim! Aşacağım!" dediğini duyuyorum.
Hastalığa karşı mücadele ediyor.

Mutfağa yiyeceklerin besin ve kalori değerlerini gösteren büyük bir tablo astık, bu tabloya bakarak yemek yapmak ev halkının başlıca etkinliklerinden biri haline geliyor. Baba sık sık yemek pişiriyor, ben de yanında oluyorum.
Bana verdiği yemek dersleriyle ortak damak zevklerimiz arasında nihayet paylaşacak bir şeyler buluyoruz.

Bu işi çok ciddiye alıyorum. Boş zamanlarımda, yaratıcı olmaya ve hiç denenmemiş karışımlar denemeye çabalıyorum.
Babanın gözünde değer kazanmış gibiyim.
Benim yemek yapma tarzımı beğeniyor, isteklerde bulunuyor: "Senin şu sucuk gibi köftelerden bana yine yapsan!"
En çok da yaratıcılığımı beğendiğini sanıyorum.

Babayla anne arasında çok fazla anlaşmazlık var.
Neyin kavgasını ettiklerini bilmiyoruz, sadece kavga seslerini işitiyoruz.
Kavga nedenlerini hiç anlayamıyoruz. Biz sürekli olarak her şeyden "korunuyoruz".
Gitgide daha fazla kendi dünyama kapanıyorum, kendi acılarımla baş etmeye çalışıyorum. Başka acılara yer yok.

Anlamaya, öğrenmeye uğraşmıyorum.
Tek isteğim yalnızlık.

Baba üzüyor beni. Çok üzüyor.
Sözleri hançer gibi kalbime saplanıyor.
"İşte benim kızım. Aptal ve çirkin. Kusuruna bakmayın."
Konuklara böyle takdim ediliyorum.

Gittikçe daha da çok ders çalışıyorum, uyumamak için sabahlara kadar litrelerce kahve içerek ayakta duruyorum. Daha az uyudukça daha çok yemek yiyorum ve daha çok şişmanlıyorum. Bu durum aramızın düzelmesine pek de yardımcı olmuyor. Akılsızlığıma rağmen başarılı olmak istiyorum. Zaten o da bana şöyle diyor sık sık:
"Azim ve çalışkanlık sayesinde her şey elde edilebilir."

Bana söylediği her şeyi aklımda tutmaya gayret ediyorum ama onu bir türlü memnun edemiyorum. Sadece derslerimi çalışıyorum, onun önemsediği konuları öğrenemiyorum. Olmuyor.
Marx'ı, Engels'i, Lenin'i, klasik eserleri okuyamıyorum.
Onları okumaya ne gücüm var ne de yeteneğim.
Sadece okuldaki başarılarımla gözüne girme hevesindeyim.

Anne sürekli tedirgin, hep "tetikteymiş" gibi bir hali var.
Ağzı sıkı hep. Her şeyi gizli.
Ailemizin özünü gizlilik ve yalnızlık oluşturuyor.
Kimse kimseyle hiçbir şeyi paylaşmıyor.
Aynı mekân içinde birbirine fazla değmeden yuvarlanmaya özen gösteren dört farklı sır yumağı gibiyiz.

Baba, düzenli olarak hastaneye gidip geliyor.

Gözle görülür biçimde zayıflıyor, saçları dökülüyor.
Hastane dönüşlerinde uzun süre yatağından kalkamıyor ve bütün yediklerini kusuyor.
Gittikçe endişeleniyoruz.

Baba istiridyeyi tutku derecesinde seviyor.
Canı çektiği anda gidip karşımızdaki lokantadan alıyorum.
İstiridyenin saati yok.
Gecenin on ikisinde, tam dükkân kapanmadan önce, beni yatağımdan kaldırıp istiridye almaya yollayabiliyor.
Elimde tepsiyle koşarak gidiyorum, satıcı beni tanıyor, istediklerimi söylememe bile gerek yok. Ama o saatte istiridyelerin kabuklarını açmıyor.
Bir düzine istiridyemi alıp eve döndüğümde, o nefret ettiğim hayvanların kabuklarıyla cebelleşmek zorundayım.

Baba her seferinde benim de tatmamı istiyor. Ama olacak iş değil!
O yapış yapış şeyleri ağzıma almam mümkün değil, tıpkı balgam gibi...
Her seferinde aynı şey oluyor, aynı söylevi dinliyorum.
"İnsan dar görüşlü olmamalı, bilmediği şeylerden ürkmemeli. Her gün daha çok öğren, düşmanından daha güçlü ol. Ne kadar bilirsen, o kadar güçlü olursun ve düşmanı yenersin."
Ona aval aval bakıyorum. Bir defa daha söylediklerini anlayamıyorum, o da bunu bal gibi görüyor. Düş kırıklığı ve umutsuzlukla içini çekiyor:
"Bu gidişle sen bir baltaya sap olamazsın!"

Günün birinde, bütün cesaretimi topluyorum, önceden büyük bir bardak su ile bir dilim ekmek hazırlıyorum.

"Bakın Baba, bir istiridye yiyeceğim şimdi."
Önce ekmeği ağzıma atıyorum, sonra da istiridyeyi, hiç çiğnemeden büyük bir bardak suyla birlikte hızla yutuyorum.
"Tadına baktım. Sevmedim."
Dudaklarının ucunda bir tebessüm beliriyor, ikimiz de memnunuz.
Belki, günün birinde bir baltaya sap olabilirim.
Kim bilir?

Zaman geçtikçe evdeki hava gerginleşiyor.
Annenin Babaya en ufak karşı çıkışına, aksi davranışına tahammülüm yok. Hepimizin çaba harcaması gerek. Anlaşmazlık konusunun ne olduğunu bile bilmiyorum, ama Babanın anneye kızdığını hissediyorum ve bunu kabullenemiyorum.
Ne olursa olsun Baba haklı. Asıl çaba harcaması gereken anne. Şu anda Baba hasta, ona anlayış göstermemiz gerek.
Babayla ittifak kuruyorum ve anneye karşı tavır alıyorum.
Bir gece odamda uyumaya çalışırken Baba beni çağırıyor:
"Annenle ayrılacağız. Ne dersin bu işe?"
İçim daralıyor. Biraz geveledikten sonra cevap veriyorum:
"Ben annesiz babasız büyüdüm. Çok zordu. Kardeşim tam da size kavuşmuşken, ona böyle bir acı yaşatmayın."

Her şey daha da kötüye gidiyor. Ve zaman geçiyor.
Bütün bunların, annenin yüzünden olduğuna eminim ve bunu kendisine söylüyorum.

Ona o kadar kızgınım ki.
Durmadan odamı, dolaplarımı karıştırıyor, mahrem alanıma giriyor. Benim yaşımdaki bir genç kızı bekleyen tehli-

keler hakkında sürekli nutuk dinliyorum. Ne tür tehlikeler olduğunu bilmiyorum. Ders saatleri dışında hiç dışarı çıkmıyorum, hiç kimselere gitmiyorum. Dikkatli olmam lazım, çünkü erkekler çok tehlikeli. Zaten İstanbul'da da bir kız lisesine gidiyordum. Doğum günü partilerine gitmeme izin yoktu, çünkü oralarda bana uyuşturucu verip kötülük yapabilirlerdi. Burada ise bir Katolik okulunda okuyorum. Babanın arkadaşlarının dışında erkeklerle hiçbir temasım yok. Hatta onlarlayken bile, kendimi fazla göstermemeye çok dikkat ediyorum.

Küçüklüğümden beri çevremdeki kadınlar bekâretten söz ediyorlar. Bir kız evlenene kadar bekâretini korumalı, burada ailenin namusu söz konusu. Bizde, kızların namusu tuhaf bir yerde duruyor.
Peki erkeklerinki nerede?
Benimse hep farklı bir namus kavramım oldu.
Annem bana sürekli olarak, sakın ha özellikle "oraya" dokunma derdi. Yanlışlıkla bir kaza olabilirdi "kızlığım bozulabilirdi". Peki ne var bunda? İşte o zaman erkeklerin gözünde hiçbir değerim kalmazdı, hayatım tamamen mahvolurdu.
Ansızın bir karar veriyorum.
Gidip bir kutu tampon alıyorum, sonra tuvalete kapanıyorum ve "namusumu" içimden çıkarmaya uğraşıyorum. O sadece bana ait. Onu hiç kimse benden alamayacak. Daracık tuvalette gerçek onurumu özüme akıtıp namusuma sahip çıkıyorum.
Bu benim ilk özgürlük eylemim.

Bir isyandan bir isyana geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Bir gün anne sinirli bir anında, Babadan beni evden göndermesini istiyor.
Babanın artık bir çözüm bulması gerek. Birlikte yaşanması çok zor, çekilmez biri olmuşum.
Bu öfkeli sözlerin ardından Baba beni okuldan almaya geliyor. İlk kez oluyor böyle bir şey!
Anneden bahsediyor. Onun son zamanlarda ne kadar zorlandığını anlatıyor.
Annenin halini anlamalıyım, ona yardımcı olmalıyım.
Babanın sözlerini yarım yamalak dinliyorum.
Şimdiden gözümün önüne geliyor, Baba ve ben küçük bir evde oturuyoruz. Sadece ikimiz. Ona çok iyi bakacağım, yemeklerini yapıp, gömleklerini ütüleyeceğim...
Hayatımız güzel olacak.
Sadece o ve ben.
Tabii ki bunların hiçbiri olmuyor.
Öfkeler diniyor. Hayat her zamanki akışına devam ediyor.
İstiridyeler, mide bulantıları, evde konaklayan "dostlar", "yoldaşlar" ve siyaset konuşmaları.

Anne bir hafta sonu kardeşimle birlikte bir akrabasına gidiyor. Ben babayla kalıyorum. Odasından sesleniyor, yanına gidiyorum.
Yatağının kenarına oturmamı istiyor ve bana sorular sormaya başlıyor.
"Fasulye nedir?"
"Radyatör nedir?"
"Sosyalizm nedir?"
Şaşkınım. Ne diyeceğimi bilemiyorum.
Bir şeyler geveliyorum ama aklım başımdan iyice gidiyor. Kekeliyorum.

"Bilmelisin. Öğrenmelisin. Bir gün halk senden hesap soracak!"

Sessizlik...
Örtüyü alıp başının üstüne kadar çekiyor ve "Günün birinde beni böyle göreceksin. Kendini şimdiden hazırla" diyor.
Onu görmek istemiyorum.
Onu duymak istemiyorum.
Hiç ses çıkarmadan duruyorum.
Örtüyü çekiyor üstünden:
"Haydi, şimdi biraz uyuyayım. Akşam, panjurları kapamayı unutma."

Aşağı iniyorum. Hastalığı nedeniyle böyle evhamlı. Ama iyileşecek.
Onca zorluğu aştı.
Hastalığı da aşacak. Yenecek. Başka türlüsü mümkün değil.
Hafta sonu geçiyor.
Anne geri dönüyor. Ona merak etmemesini söylüyorum.
Her şey gayet iyi geçti.

Yakında yaz gelecek. Kuşlar ötmeye başladı.
Okul bitmek üzere.
Sınıfımı geçiyorum. Babanın istediği gibi, ileride ekonomi okumamı sağlayacak bölüme giriyorum.
Benim seçimim değil, sadece Babanın hoşuna gitmek için bu yönlendirmeyi kabul ediyorum.
Yaz tatili için ailece deniz kenarına gidiyoruz.
Çok hoş, küçük bir ev kiralıyoruz.
Burayı seçme nedenimiz, havanın ılıklığı ve arkadaşlara yakınlığı.

Baba çok güçsüz, zayıflıktan kemikleri sayılıyor.
Deniz, kısa gezintiler ve Babanın çok önemsediği yemek saatlerinden oluşan günlerimiz, yaz ortamının sakinliği içinde geçiyor.

Yemek yemeyi, farklı tatları keşfetmeyi seviyor. Hastalığı, özel bir perhiz gerektiriyor. Ama o, deniz ürünlerine bayılıyor ve bu iştahını şiddetli mide ağrılarıyla çok pahalıya ödüyor.

Kardeşimle aramdaki ilişki hep çok karmaşık. Ortak hiçbir ilgi alanımız yok. Onunla bir bağ kurmam çok zor. Çok farklı iki ayrı dünyadan gelmiş gibiyiz. Çoğu zaman da onu çok kıskanıyorum.
O, Babanın oğlu.
O, Babanın umudu.
Onun adını o sürdürecek.

Ben onun aptal kızıyım. Akıllı olmadığı için çok ders çalışması gereken kızıyım.
Babanın bana şu sözleri söylediği gün üzüntüden kahroluyorum.
"Zaten bu kadar fazla çalışman, senin aptallığının kanıtı. Eğer akıllı olsaydın, bu kadar çalışmak zorunda kalmazdın."

Ama bu sözler beni durdurmuyor. Bu düşüncenin Babanın titizliğinden, yüksek beklentilerinden kaynaklandığını biliyorum, çünkü o hep bir mükemmellik arayışı içinde.
Çok çalışmaya devam ediyorum. Baba benimle gurur duysun diye başarılı olmak istiyorum.
Geleceğimle ilgili kendi isteklerimi bir kenara bırakıyorum. Benim asıl isteğim çocuklarla ilgilenmekti. Onların kalple-

riyle, ruhlarıyla ilgilenmek istiyordum, akıllarıyla değil.

Ama Baba, ekonomi eğitimi almamı, ona işlerinde yardım etmemi istiyor. Peki ama bu aptal halimle nasıl yapabileceğim bütün bu işleri?
Onun sözünü dinliyorum ve elimden geleni yapıyorum.

Siyasi tarih bilgileri bana hep itici geliyor, ciddi bir uzaklık hissediyorum. Kitaplar da öyle. Sadece okul kitaplarını anlayabiliyorum.
Oysa Baba için esaslı biri olmanın yolu bilgiden geçiyor. Hem de belli türde bir bilgi olmalı: Klasikleri, siyasi ve tarihi kitapları okumalı, klasik müzik, ülkenin türkülerini dinlemeli. İnce ve iyi giyimli olmalı, öyle şişman ve spor ayakkabılı, blucinli değil.

Yani bende olmayan ne varsa hepsi.
Yakında on sekiz yaşında olacağım.
Bu yaşımda ancak lise ikiye geçebildim, iyi öğrenciyim ama pek akıllı değilim. Şişmanım, kötü giyiniyorum, sözlerini anlamadığım müzikleri dinliyorum ve hepsinden beteri, cahilim.

Bir odadan bir odaya geçiyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Tatil sırasında Baba kendini iyi hissetmiyor, doktora görünmek için Paris'e geri dönmeleri gerekiyor. Kardeşimle ben orada kalıyoruz. Komşu arkadaşlar bize göz kulak oluyorlar. İyi vakit geçiriyoruz, denize giriyoruz, kardeşim video oyunları oynasın diye şehre gidip eğleniyoruz. Yeni arkadaşlar ediniyorum.

Birkaç gün sonra Baba ile anne geri dönüyorlar.
"Nasılsınız?"
"İyi."
Az ve öz bir açıklama. Ayrıntı yok.

Hastalığının adını bilmiyorum, daha doğrusu sormaya cesaret edemiyorum.
Paris'e dönüşte Baba sık sık hastaneye gidiyor.
Tanımlayamadığım garip bir ortam var evde.

Baba doğum günüm dolayısıyla bir hediye almak istediğini söylüyor. Bu benim için çok önemli, çünkü kır çiçeklerinden beri ilk defa kendi seçtiği, kendi eliyle verdiği bir hediye olacak. Birlikte gidiyoruz hediyemi almaya ve birlikte seçiyoruz. Çok güzel bir saatim oluyor. Çok memnunum. Doğum günümden kısa bir süre sonra, halam ile halamın kızı bizi görmeye geliyorlar. Halamın kızı benden beş yaş daha büyük. Çok güzel, konuşkan, şakacı, etrafına hep neşe saçan biri. Özellikle de siyasi yanı var. Baba ona bayılıyor.

Ağustos ayının ortasına doğru Baba hastaneye yatıyor. Ne kadar kalacağı belli değil. Endişelerimi, artık çok samimi olduğum halamın kızıyla paylaşıyorum. Her gün hastaneye gidiyoruz, halam, halamın kızı ve ben, geceleri nöbetleşe Babanın yanında kalıyoruz.

Baba, yeğeniyle sık sık konuşuyor, onunla ilgili önemli planları var.
O artık bizimle kalacak ve Baba ile birlikte siyasi etkinliklerde çalışacak. Baba ona bir kod adı bile buluyor. Ondan neler beklediğini anlatıyor. Bütün bunlar halamın kızını çok heyecanlandırıyor.

Onların bu yakınlığı, kendimi iyice dışlanmış hissetmeme neden oluyor.
Gelecekle ilgili heyecanlı bir konuşma sırasında Baba ona "Keşke benim kızım sen olsaydın şu aptalın yerine" diyor.
Yıkılıyorum. Hasta haliyle bile bana olan olumsuz bakışını değiştiremiyor.
Yoksa haklı mı? Belki ben gerçekten de aptalım. Onun kızı olmayı hak etmiyorum.

Bir öğleden sonra uykusunda Baba sayıklıyor:
"Battaniye getirin komüncü arkadaşlara. Üşüyorlar."
Hayretler içindeyim. Hasta yatağında bile davası peşinde.

Annenin bir akrabası, bu zor günlerde bize destek olmaya geliyor. Babayı hastanede ziyaret ettikten sonra, beni ve halamın kızını bir kenara çekip bilgi veriyor.
Baba, hastaneden çıkamayacak. Ölmek üzere.
Kanser vücudunun her tarafına yayılmış. Son evresinde.
Artık "günleri" sayılı, bir aylık ömrü bile yok.
Çöküyorum. Bu haberi duymak çok ağır.
Acıyı bile hissedemeyecek haldeyim.
Bütün bunları yaşayan ben değilim sanki.
Başka biri.

Başka bir kızın hayatının seyircisiyim.
Odanın ortasında taş kesilip kalakalmış o kıza bakıyorum.
Babası ölüme mahkûm, birkaç günlük ömrü kalmış.
Açık pencereden içeriye ağustos gecesinin ılık havası yayılıyor.
Halasının kızı ağlayarak sigara içiyor.
Ama o ağlamıyor. Ağlamayı bilmez hiç.

Bir sigara alıyor, yakıyor, derin bir nefes çekiyor, dumanı üflerken çok şiddetli bir öksürüğe tutuluyor, boğulacak gibi.
Öksürüğe rağmen sigaraya sığınıyor.
Hayatta olduğunu hissetmesi lazım: Eğer öksürüyorsa, yaşıyor demektir. Küçük de olsa bir hayat belirtisi.
Bir ruhtan bir ruha geçiyor, bir günden bir güne geçer gibi.

Her gün hastaneye gidiyorum.
Orada öylece oturup onun eriyişini çaresizlik içinde seyrediyorum.
Artık kendi kendine ne yemek yiyebiliyor ne de ayağa kalkıp ihtiyaçlarını giderebiliyor.
İyice küçülen vücuduna göre aşırı büyük görünen yatağına yapışmış gibi.
Ünlü bir profesör ziyarete geliyor, Babaya "Hastaneden çıkınca, ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye soruyor.
Dehşet içinde kalakalıyorum. Ne insanlık dışı bir tavır!
Buradan çıkamayacağını herkes biliyor artık. Ona gelecekten söz etmenin ne anlamı var?

Artık onun hiçbir geleceği yok, tek geleceği toprağın altında küçücük bir yer.
Her şey çok saçma.
Herkes saldırgan, kafasız, acımasız.
Bütün bu gülümseme numaraları gülünç.

Bir gün ikimiz baş başayken Baba elimi tutuyor, sesi zor çıkıyor, sözleri kesik kesik...
"Yakında sizden ayrılacağım."
Dayanılır gibi değil.
"Babacığım neden böyle diyorsunuz?"

Gereksiz cevap. Ben de herkes gibi yaptım işte. Bu saçma yalancılık oyununu ben de oynadım.

Ertesi gün Baba derin bir komaya giriyor.
Bizi duyup duymadığını bilmiyorum. Hem zaten onunla konuşamam ki.
Ben onunla hiç konuşamadım.

Anne, kardeşimi ilk defa hastaneye getiriyor.
Onu korumak için babasını ziyaret etmesine izin vermiyordu.
Ama artık Baba ne oğlunu görebilir ne de onunla konuşabilir.
Kardeşim için tam bir şok. O da acısıyla kendi içine kapanıyor.
Kimse kimseye yardım edemiyor.
Her zamanki gibi, olayları kendi yalnızlığımız içinde yaşıyoruz, her birimiz kendi köşesinde, her birimiz kendi kozasında.

Hastane.
Her gün.
Bütün gün boyunca.
Başka bir şey yapamıyorum, başka hiçbir şey düşünemiyorum.
Orada olmam gerekiyor.
Beklemeliyim.
Doktor, anneye artık gelmemesini söylüyor, çünkü o her seferinde çok zorlanıyor, kötü oluyor.
Söylediğine göre, ben ona göre "daha dayanıklıymışım".
Uyuşturulmuş gibiyim.
Böyle olmanın faydası da bu işte.
Yine de, geceyi yanında geçirmeme izin vermiyorlar.

Ama o hiç yalnız kalmıyor, "yoldaşları" başucunda nöbet tutuyorlar.

Bir sabah anne, artık hastaneye gitmemem gerektiğini söylüyor.
Babayı ölürken görmemi istemiyor. Onunla tartışmanın sırası değil, ona "tamam" diyorum. Bir süre bekliyorum, sonra ekmek alma bahanesiyle evden çıkıp hastaneye kaçıyorum. Ama ne yazık ki anne her şeyi öngörmüş, kapıdaki yoldaşlara beni içeri sokmamalarını tembihlemiş. Bütün yalvarmalarıma karşın Babayı görmem engelleniyor. Kimse izin vermiyor.
Bütün girişimlerim boşuna.

Bir duvardan bir duvara çarpıyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Bir sokak, ıssız... Sis çökmüş.
Pembe iskelet yığını.
Karmakarışık.
Uzaklardan davul sesleri geliyor... belli belirsiz.
Ses gitgide yükseliyor... iyice yaklaşıyor.
İskeletler ayaklanmaya başlıyor robot gibi ağır ağır.
Birbiri ardına kuyruk oluyorlar.
Sıra sıra iskeletler,
boyunlarında davulları.

Dehşet.

Davullara vurarak yavaş yavaş ilerliyorlar.
Pembe iskeletler... davul sesleri...

Allahım! Çok korkuyorum!

Nefes nefese uyanıyorum.
Etrafımda iskeletleri aranıyorum.

Yatağımda, o an her şeyin bittiğini hissediyorum.
Baba gitti!
Merdivenden koşarak iniyorum, salona giriyorum.
Anne, telefonun yanındaki koltuğa oturmuş, gözleri kızarmış. Birbirimize bakıyoruz.
"Bitti mi?"
Başını öne eğiyor.
Dünyam yıkılıyor.
Bitti...
Gitti.

9 Eylül 1984

Ona bir daha hiç sarılamayacağım.
Bir daha hiç soytarılık yaparak bizi güldüremeyecek.
Bir daha hiç mutfakta aşçılık dersi vermeyecek, sosyalizm, komünizm, halk, görevler, ödevler hakkında hiç söylev çekmeyecek.
Bir daha bana hiç aptal demeyecek.

Artık hiç, beni sevdiğini, benimle gurur duyduğunu gösteremeyecek.
Babam olmaya vakti yetmedi, benim de onun kızı olmaya fırsatım olmadı. Bütün farklılıklarımıza rağmen artık bir babam olduğuna tam da inanmaya başladığım anda gitti.
Haksızlık bu!

Kırk yedi yaşında gitmesi ona haksızlık.
Karısına, oğluna, halkına haksızlık.

İçim acıyla doluyor, acımı bastırıp onu güce dönüştürüyorum: Şimdi yıkılma zamanı değil.

Haberi kardeşime anneyle birlikte babanın çalışma odasında veriyoruz.
On üç yaşında bir çocuğun bunu kabullenmesi çok zor.
Babanın koltuğuna oturmuş. Masanın ardında gözünü bir noktaya dikmiş, donup kalmış gibi. Büyük bir keder içinde. Yalnız kalmak istiyor.
Yapılacak bir sürü şey var ama nasıl yapılacağını bilmiyorum.
Beynim yeniden "eskisi gibi" uyuşmaya başlıyor. Sağlam durmaya, bu uyuşmayı durdurmaya çabalıyorum ama olmuyor.
Bocalıyorum. Yalpalıyorum. Bir düşünceden bir düşünceye geçiyorum. Mutfaktayım, sokakta veya odamdayım. Nerede olduğumu tam olarak kestiremiyorum.
Gölgeler geri geliyor, kimin kim olduğunu bilemiyorum artık.
Her şey bulanık. Zaman durdu, yok oldu.

Onunla birlikte değildim. Yanında değildim. Ben yokken gitti. Bensiz gitti.
Uzun uzun konuşmalıydım onunla. Onu sevdiğimi söylemeliydim.
Böyle olduğum için özür dilemeliydim, günün birinde benimle gurur duyacağından emin olmasını söylemeliydim.
Evet, benimle gurur duymasını sağlayacağım. Bir gün. Mutlaka.
Tam onun istediği gibi biri olamayacağım belki. Ama iyi biri olacağım.

Hastaneye gidip yüzünün bir kalıbını çıkarmak gerek.
Aileden birinin olması zorunlu. Artık reşidim, ben gidebilirim. Babanın bir arkadaşı bana eşlik ediyor.
Anne sıkı sıkı tembihlemiş, morga girmem yasak. Kapıda, o arkadaşın bana izin vermesi için çok yalvarıyorum ama nafile. Israr ediyorum ama kesinlikle sözünden dönmüyor.
Yapacak bir şey yok, Babayı son kez göremeyeceğim.

Anne, hepimize tembih etti: Kendimizi tutacağız, ağlamayacağız. Ne kadar güçlü olduğumuzu göstermeliyiz.
İçim katılaşıyor, biriken gözyaşlarımı bastırıyorum, içime atıyorum.

Televizyonda babanın vefatını bildiriyorlar.
Tek anını bile kaçırmıyorum, bütün kanallara bakıyorum, ona duyulan saygıya tanıklık eden yayınları izliyorum.

Aklımdan tuhaf şeyler geçiyor. Onun çalışma odasının önünden geçerken çok korkuyorum. Sanki kapının arkasında duruyor. Geceleri eve geri geldiğinden, biz uyurken gelip bize baktığından, pembe koltukta oturduğundan eminim.
Varlığını çok güçlü hissediyorum. Ölüm beni çok korkutuyor.

Bir odadan bir odaya sürükleniyorum, bir günden bir güne geçer gibi.

Biz çocukların cenazeye katılmamızı anne istemiyor.
İsyan ediyorum.
Gideceğim. Kimse bana engel olamaz.
Odama çıkıyorum.
Halam yere çömelmiş.
Birden başka bir âleme geçiyorum.

Yasemin kokuları arasında, havalarda uçuyorum...
Çizmelerimin bağcıklarını bağlayan Meleğin küçük ellerini görüyorum...
Çocuk Babaya rastlıyorum...
Elinde satacağı gazoz şişeleri...
Dört ayak üstünde atçılık oynuyor, sırtındaki çocukla...
Kızarmış ekmek kokusu yayılıyor... Halam Sana yağı sürmekte ekmeklere...
Baba ve o inci gülüşü...
Baba ve öfkeleri...
Baba ve kavgalardan sonraki şefkati, yumuşaklığı, derin yaraları sarmakta gösterdiği özen...
Halam dikiş makinesinin üzerine abanmış, kızına ve bana karpuz kollu bayramlık elbiseler dikiyor...
Gözlerim ayaklarına kayıyor.

Yeniden odamın kapısı önündeyim.
Halamın elinde bir makas, yere serili beyaz kumaşın üzerine damlayan gözyaşları.
Ve makasın kayıp geçtiği Babanın kefeni.
Çocukluğum boyunca bir beyazlığın üstünde, beyazperdede yaşamıştı.
Şimdi yine bir beyazlığın içinde, beyaz kefende yaşamı son buluyor.

Bir odadan bir odaya yığılıyorum, bir günden bir güne yığılır gibi.

Cenaze günü
13 Eylül 1984...

Yürüyüş için özel izin alındı.

Tabut bir salona götürülecek, sevenleri son bir saygı duruşunda bulunabilsin diye.
Sonra da Père Lachaise Mezarlığı'na kadar yürünecek.

Kardeşim cenazeye gelmiyor. Gelemiyor.
Anne bir kez daha onu koruma uğruna, babası toprağa verilirken oğlunun görmesini istemiyor.
Halam da yeğenini yalnız bırakmamak için evde kalıyor, kefenini elleriyle kestiği, çok sevdiği ağabeyini son yolculuğuna uğurlayamıyor.

Tabutun bulunduğu yerdeyiz.
Çok kalabalık. Çok kişi var, Fransa'dan, Belçika'dan, Almanya'dan... Avrupa'nın dört bir yanından gelmiş birçok kişi...
Tabut salonun ortasında.
Onun, bu kutunun içinde olduğuna inanamıyorum.
Beynim uyuşuyor.
Her yer gölgelerle dolu.

Anne ile ben kenarda, tabuttan uzak olmayan bir köşede duruyoruz.
Gölgeler sırayla ilerliyorlar, onu selamlıyorlar, bizim önümüzde durup elimizi sıkıyorlar.
"Başınız sağ olsun."

Bir girdabın içinde yuvarlanıyorum.
Birden, içimden çılgınca gülmek geliyor. Bastırmaya çalışıyorum ama olmuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve başıma geleceklerin en beterine hazırlıyorum kendimi. Dudaklarımın arasından bir hıçkırık fırlayınca çok şaşıyorum.
Dudaklarımı şiddetle ısırıyorum ama gözyaşlarımı tutamıyorum artık.

Kendime fena halde kızıyorum, kendimi tutamadım. Bugün, böyle bir günde bile, Babayı hayal kırıklığına uğrattım.
İnsan güçlü olunca ağlamaz, insan onun kızı olunca ağlamaz.
Benim gerçekten onun kızı olmam için çok zamana ihtiyacım var.
O anı beklerken, önce kendim olmayı öğrenmeliyim.

Cenaze arabası önde, onu kortej izliyor.
Ardından giden binlerce kişiyiz.
Sessizce...
Bu ortak acı çok sarsıcı.
Halkı burada, sürgünde bile yanında.

Omuzlarda taşınırken halkını selamladığı o fotoğraf gözlerimin önüne geliyor.
Bugün de onu omuzlarında taşıyorlar, son olarak, binlerce yumrukla.
Veda niyetine mücadele yumruklarıyla.

Baba gitti.
Acımla mücadele ediyorum

Birbirimizin yanından geçtik, bir günden bir güne geçer gibi.

Ve sonra...

Kasvetli bir ekim akşamı.
Baba gideli bir ay oldu.
Çılgın gibi annemi aramak istiyorum.
Üç yıldır sesini duyamadım.
Acaba telefon numarası hâlâ aynı mı?
Evde yalnız olduğum bir andan faydalanıyorum.
Sürgün yasağına karşı geliyorum.
Şu ana kadar anneden onu aramamızı hiç istemedim.
Artık Baba gittiğine göre belki şimdi izin verebilir.
Aslında izin almayı hiç denememiştim.
Reddedilme korkusu baskın gelmişti.
Reddedilmeye dayanamazdım.
Gizlice telefon etmeyi tercih ettim.
Annemin telefon numarası aklıma kazılı.

Numarayı çeviriyorum:
"Şu anda hatlar dolu, lütfen daha sonra daha tekrar arayınız..."
Nefesim kesiliyor, ellerim titriyor.
Üç uzun sene bekledim, beş dakika daha beklerim!
Numarayı tekrar çeviriyorum.
Sabırla bekliyorum.

"Alo!"
"Efendim?"
"Annem... Annem. Benim, ben."
Sessizlik... Diğer uçtaki ses, sadece bir nefes.
"Anneciğim duyuyor musun beni?"

Bir çığlık kulağımı deliyor. Ruhumu, bütün varlığımı delip geçiyor.

Sessizlik.
Konuşamıyorum.
Sözlerim boğazımda düğüm düğüm.
Güçlükle bir ses çıkarmaya çalışıyorum.
Annem de konuşamıyor.
Sadece ağladığını duyuyorum.
"Annem. Annem dur, ağlama. Yalvarırım. Bir şey söyle."
Fısıldıyor.
"Kapat telefonu. Beni on dakika sonra ara. Arayabilir misin?"
"On dakika sonra."

Telefonu kapıyorum.
Orada öylece kalakalıyorum.
Boğazımdaki düğümler çözülüp hıçkırık oluyor, gürültüyle uçuşarak etrafa dağılıyor.
Her yan hıçkırıklarla doluyor, camlara, duvarlara çarpan hıçkırıklarla...

Gözyaşları...
Gözyaşlarım fışkırıyor.
Artık kendimi tutamıyorum.

Hayır, ağlamıyorum.
Ağlamamak lazım.
Hayır, ben ağlamıyorum ki.
Böğürüyorum.
Bir hayvan gibi.
İnsana benzer hiçbir yanım kalmadı.
Yere diz çöküyorum.
Yüzümü ellerimin arasına kıstırıp bütün acımı kusuyorum.
Annem... Annem... Seni ne çok özledim.

Konuştuklarımız...
Beylik, sıradan sözler.
Nasılsınlar, iyi misinler filan falan.
Anladığım tek bir şey var. Babam gitti, Annemi de kaybettim.
Bundan sonra hayattan ne beklerim?

Dünyada artık yalnız kaldığını ve bundan sonra artık bu yalnızlıkla yaşamak gerektiğini anlamak ne kadar büyük bir umutsuzluk.
Ama galiba yaşamın kuralı böyle.
İnsan yalnız doğuyor, yalnız yaşıyor, yalnız ölüyor.
Yapayalnız.

Kusmuğun o acı tadı ağzımda...

Eşyalarımı çöp torbalarına doldurup buradan gitmem gerek.
Tek çözüm bu artık.
Hayatım buna bağlı.
Bu evde anneyle ve kardeşimle daha fazla kalamayacağım.
Boğuluyorum.
Her geçen gün, hayattan biraz daha uzaklaşıyorum.
Yakında içi boşalmış, sönmüş, pörsümüş bir balona benzeyeceğim.
Gitmeli ama nereye?
Gidecek hiçbir yerim yok, hiç param yok.
Sokakta da kalamam.
Ama başa çıkacağım, bir çare bulacağım.

Kararımı, halamın kızıyla paylaşıyorum. Beni vazgeçirmeye uğraşıyor.
Ama mümkün değil.

Bazen, bazı "şeyleri" tam anlayamadığımı düşünüyorum.
İçimden, pek bilmediğim ya da az bildiğim hisler geçiyor.
Mesela öfke...
Sanki beni içimden kemiren, iliklerimi emen bir hayvan gibi.
Bazen soluk alamayacak hale geliyorum, boğulacak gibi

oluyorum. Kalbim çok hızlı atmaya başlıyor. Bir anda buz gibi oluyorum, vücudum kaskatı kesiliyor, sonra aniden ateşim yükseliyor.
Artık "içimde bir şeylerin iyi gitmediğini" fark ediyorum.
Her şey beni sinirlendiriyor, her şey kızdırıyor...
Artık sesimi yükseltmeden duramıyorum.
Artık "yaşarmışım" gibi yapamıyorum.
İçimdeki canavar uyandı.
Onu susturmak, bastırmak mümkün değil.

Anneye o kadar kızgınım ki.
Beni ikinci kez kovuyor, hem de gece vakti.
İlk defaki gibi yine gitmeyi reddediyorum evden.
O burada, Babanın parasıyla yaşıyor.
Burası Babanın evi.
O böyle istediği için gitmeyeceğim buradan.
Ben gitmeye karar verdiğim zaman gideceğim.

Tahammül edilmez bir halim var.
Babanın ölümünden beri o kadar değiştim ki.
Tatsız ve sevimsizim, ona terbiyesizce karşılık veriyorum.
Yaptıklarını onaylamadığımı açıkça söylüyorum.

Son kavga, bir telefondan sonra çıkmıştı.
Telefonu açıp da ONUN sesini duyduğumda.
Artık sabrım taşmıştı.
Hiç merhaba bile demeden, anneye seslendim ve ahizeyi ona uzattım:
"Telefon, sana!"

Bunu ilk defa yapmıyorum.

Onun her telefonu, buna benzer sert tavırlara sahne oluyor.

Mavi çöp torbalarına eşyalarımı dolduracağım.
Eski zamanlardaki mavi valizime doldurur gibi.
Yine nereye gittiğimi bilmeden...
Ama bu sefer, kimse bana "falancanın evine gidiyorsun" demeyecek.
Bu sefer kararı ben vereceğim.

Gitmeye karar veriyorum.
Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama hiç korkum yok.
Hayata tuhaf bir biçimde, sınırsızca inanıyorum.

O sesi telefonda duymak istemiyorum artık.
Annenin onunla çıkmak için hazırlanışını ve gece eve dönmeyişini görmek istemiyorum.
ONUN gelip anneyi evden almasını bir daha görmek istemiyorum.
Babanın eti kemiklerinden ayrılmış mıdır ki?

Anneyi yargılamaya hiç hakkım olmadığını biliyorum ama elimde değil.
Bütün bunları yaşamak için bence daha çok erken.
Annenin kalbinde başka birinin varlığını kabul edemiyorum.
Ona karışmaya ne hakkım var ki?
O ise tepkimi anlamıyor. Hiçbir şey anlamıyor.
Bütün bunlar anlamsız, yersiz.
Hayat anlamsız, yersiz.
Neredeyim?

Hayatın keşfi ile kederi arasında,

Gény ile Elif arasında kaybolmuş bir haldeyim.
Benimbabam neredesin?
Bizi neden bıraktın?
Sen devrim hayalleri kurarken, ölümün hayatımızda devrim yarattı.

Eşyalarımı mavi çöp torbalarına dolduruyorum.
Küçük bir not yazıyorum:
"Sana hayatta mutluluklar dilerim."
Onu uyandırmamak için kapıyı hafifçe kapatıyorum.
Halamın kızı da benimle birlikte geliyor.

Evet, ona, anneye çok mutluluklar diliyorum.
Bensiz, bizsiz mutluluklar.

Kardeşimden de ayrılıyorum, onu okulunda görmeye giderim, durumu açıklarım.
Hayır, ona hiçbir şey açıklamayacağım.
Böyle işte.
Hayat bunu gerektiriyor.
Gitmem gerekiyor.
Anlayacaktır.
Belki, daha sonra.

On dokuz yaşındayım, cebimde tek kuruş yok, halamın kızıyla birlikte sokaktayız, nereye gideceğimizi bilmiyoruz.
Daha lisedeyim.
Her şey hem çok bulanık hem de çok açık.
Nasıl olabilir bu?
Aynı anda hem bulanık hem açık nasıl olunur?
Gayet iyi biliyorum:

Hayatımın en doğru kararını aldım.
Gerisi... sadece zaman meselesi.
Hiç bu kadar huzurlu olmamıştım.

Kısa bir süre sonra, halamın kızıyla birlikte Tatiana'ya taşınıyoruz.
Bebek bakıcılığı, Türkçe ders vermek, temizlik gibi işler yapıyorum.
Halamın kızı da iş buluyor.
Yeni hayatımıza başlıyoruz...

Şefkatin bir adı var.
Adı Tatiana.

Tatiana'nın evindeyim.
Yataktan kalkamıyorum.
O kadar kötüyüm ki.
Yalnız.
Öylesine yalnız ki.
Hayatın hiçbir anlamı yok.
Bütün sevdiklerimi kaybettim.
Artık devam edemeyeceğim.
Devam etmek istemiyorum.
Artık umut yok.
Gidecek hiçbir yerim yok.
Sadece boşluk var.
Dipsiz bir kuyunun içine yuvarlanıyorum.
Çığlığım, kaldığım küçük odayı çınlatıyor.
Baba! Neredesin?
Beni görüyor musun?
Bak, ne hale geldim ben!
Güçsüz bir kız.
Tam tahmin ettiğin gibi güçsüz.
Çaresiz.
Cesaretsiz.
Utancın. Düş kırıklığın. Umutsuzluğun.

Ama sensiz ben ne olabilirim ki?
Seni tanıdığımdan beri, senin için yaşıyordum.
İçimdeki başarma hırsını bana veren sendin.
Ben kendimi sana beğendirmek için çalışıyordum, benimle gurur duy, benden memnun ol diye.
Peki ya şimdi?
Kim benimle gurur duyacak?
Kime beğendireceğim kendimi?

Çığlıklarım...
İçim paramparça.
Artık durdurmalı bu acıyı.
Biraz olsun dindirmeli.
Kendimi tokatlamalı... Evet...
Tokatlar, tokatlar...
Tenimin acısı içimin acısını bastırana kadar,
durmadan, daha hızlı tokatlar...
Katlanılamayanı, katlanılır kılana kadar.
Yatağımdan fırlıyorum, odamdan, evden çıkıyorum.
Sokaktayım.
Koşmak.
Hiç durmamak.
Nereye gittiğini bilmemek.
Koşmak, sadece koşmak.
Ayaklarım acıyor.
Koşmayı sürdürmeli.
Bu acıdan kaçmalı.
Koşmak, nefessiz kalana kadar...
Ayak acısı, iç acısı...
Koşmalı.
Oturacağım, nefes alacağım bir bank.

Rahatlık...
Vücudum ağır ağır sallanıyor, ileri geri.
İçime girmek için sallanıyorum.
Acıdan yanan ayaklarıma takılıyor gözüm.
Ayaklarım çıplak.
Bakışlarım oradan dizime doğru çıkıyor.
Kırmızı eşofmanım.
Başımı kaldırıp etrafıma bakınıyorum.
Gece... lambalar...
Hayret! Gece mi olmuş?
Ben yalınayak, gece yarısı, bir bankta...

Ne yapıyorum burada?
Neredeyim?
Yüzüm yanıyor. Kendimi çok tokatladım.
Karşıdaki binaya bakıyorum:
"Cité Universitaire Hastanesi."

Babanın gittiği hastanenin önündeyim.
O, buradan gitti.
Bizi bıraktı.
Bizi terk etti.
Beni, bana olan düş kırıklığıyla yalnız bıraktı.

Ağzımda gözyaşlarımın tuzlu tadı.

Birkaç yıl sonra...

Babamın gidişinin ardından çektiğim acı korkunçtu, rahatlamanın verdiği suçluluk ise daha beter.
Acı, içimdeki şiddeti kabarttı.
Şiddet, tek hayat kaynağı.
Ya yaşamalı ya da ölümün çekiciliğine bırakmalıydım kendimi.
Ölmeli ya da delirmeli...

Babam on sekiz yaşıma girdiğim yıl gitti.
Anayurduma dönemedim, kaynağıma erişemedim.
İçimdeki küçük göçebe artık bir yere yerleşmeliydi.
Dinlenmeli, soluklanmalıydı.
Korku da ona yardım etti.
Ve ismi...
Ağır gelen, kısıtlayan, hapseden, eli kolu bağlayan o isim.

Kalabalığın içinde, herkes gibi biri olma özgürlüğüne kavuşmalıydım.
Kendimi yargılanmış, meşaleyi taşımak zorunda hissetmemeliydim.
Sadece var olmalıydım.
Sadece ben olarak, bir kişi olarak var olmalıydım, falancanın kızı olarak değil...

Hayat beni sevdi.
Bana el uzattı.

Kanatları görünmez meleklerle karşılaştım.
Kanatlarıyla beni taşıdılar, üzerimi sihirli tozlarıyla kapladılar.
Beni kendi mekânlarında ağırladılar, bana çok iyi baktılar.
Dalgaların girdabı içinde yüzmeyi, ilerlemeyi,
karlı tepelere tırmanmayı,
gelincik tarlalarına hayranlıkla bakmayı öğrettiler.
Bütün bunlar, hep onlarla, onlar sayesinde oldu.

Bu kadar talihli olmayı hak etmemiştim.
Hayata teşekkür ederim.
Meleklere teşekkür ederim.

"Ne yapıyorsun orada canım?
Mezarın üstüne çıkma!
Şuradaki, tam o dipteki kuru çiçeği ver bana.
Lütfen, tam kenarda dur.
Fırçayı bir dakika tutar mısın?
Süpürmek mi istiyorsun? Peki, al."

Kızım yere çömeliyor.
Minik elleriyle acemice süpürüyor.
"Bekle anneciğim, hemen gelirim!"
"Nereye gidiyorsun?"

Ben cümlemin sonunu bile getiremeden gidiyor yanımdan.
Uzaktan sesi geliyor, yumuşacık bulutların arasından kıvrılarak yankılanır gibi.
"Görürsün."

Güzelim kızım dört yaşındaki boyuyla, keyifle sekerek ilerliyor.
Onun uzaklaşmasını izliyorum, kim bilir hangi hazinenin peşinde.

Nefret ettiğim o çelik kütleyi temizlemeye devam ediyorum.

Dört sütun... dört duvar.
Bana hapishaneyi anımsatıyor
Allahım!
Ne kadar da çirkin!

Bütün imkânlarımla güzelleştirmeye çalışıyorum.
Bir mezar güzelleştirilebilir mi?
Böyle bir acı güzelleştirilebilir mi?

Yavrum geri dönüyor.
Ne kadar da güzel görünüyor!
Elleri, ince dal parçalarıyla dolu.
Aralarından ikisini seçiyor, onları kıvırıp mezarın üzerine yerleştiriyor.

"Yapma ama canım, bak her yanı tertemiz yaptık, şimdi sen burayı pislikle dolduruyorsun!"
"Hayır anneciğim, bunlar pislik falan değil. Dedem için silah getirdim. Orada, eğer kötü adamlar ona saldırırsa kendini korusun diye."
Sesim kesiliyor.

Bir akşam, babamın bir filmini izlerken kızımın beni çok şaşırttığını hatırlıyorum. Bir sürü silahlı adama karşı tek başına dövüştüğü eski filmlerinden biriydi.

Kızım endişeliydi, çok telaşlanmıştı.
O kötü adamlar dedesine neden saldırıyorlardı?
Aynı zamanda, dedesinin kötü adamlara karşı kendini bu kadar iyi savunabilmesine hayran kalmıştı.
Büyük bir ilgi ve heyecanla seyrediyordu filmi.

"Haydi dedeciğim, koru kendini! Arkana bak! Dikkat, kötü adam tam arkanda!"
Elimden geldiğince onu sakinleştirmeye çalışmıştım.
"Bütün bunlar sahici değil kızım, bu bir film. Mahsusçuktan öyle yapıyorlar."

Hayat bir döngü.
Şimdi roller değişti, anne ben oldum ve küçük kızımı tıpkı annemin bana yaptığı gibi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ben babamı filmlerinden, başkalarının onun hakkında anlattıklarından tanıdım.
Dört yaşındaki kızım da dedesini aynı şekilde tanıyor.
Filmler, fotoğraflar ve ona anlatılanlar...
Olağanüstü bir dedeyi hayal ediyor.

Ne kadar da güçlüydü dedesi!

Çok sevinçli bir gün!
İkinci çocuğumu dünyaya getireceğim.
Bir erkek olmasını istiyorum.

Dileğim yerine geliyor.
Onu kucağıma aldığımda, daha şimdiden babamın silüetini görüyorum.
İnce, uzun.

Birkaç yıl sonra, bir sinema meraklısı oluyor.
Dedesinin aldığı ödüllere bakarken gözleri heves ve gururla parıldıyor.

Altın Palmiye'yi eline alıp dokunmak istediği gün on yaşında, kararını vermiş gibi sanki.
Büyük bir özenle uzun uzun okşuyor ödülü, gözleri Altın Palmiye'de, kendinden geçmiş gibi...
Bana dönüp kulağıma fısıldıyor:
"Anneciğim, bir gün ben de Altın Palmiye alacağım, tıpkı dedem gibi."

Hiç tanımadığı dedesi onun bir parçası ya da o, dedesinin.
"Biraz çılgın" bir dede, ama ne müthiş bir dede!

Sıkıntılı bir akşamımda bir arkadaşımın evine gidiyorum.
Konuşmamız sırasında ona, babamın bir filmini hayal meyal hatırladığımdan söz ediyorum:
"Kızım İçin."

Varlığından pek emin değilim.
Ama daha önce gördüğümü sanıyorum.

Yıllar önce, halama bu film hakkında sorular sormuştum.
Ona kalırsa, ya hayal görüyordum ya da uyduruyordum.
Böyle bir film yoktu.
Eğer olsaydı, o bilirdi!

Arkadaşım bilgisayarını açıyor, YouTube'a giriyor, önce babamın adını, sonra da "Kızım İçin" yazıyor.
Birkaç saniye sonra esrar çözülüyor.
Gerçekten de öyle bir film var işte!
"*Canlı Hedef/Kızım İçin.*"

Filmi seyrederek sabahlıyoruz.

"Olamaz" diyorum, "inanılır gibi değil!
Bu film, benim için!

Gerçekten de benim için!"

Daha ilk baştan, jenerik müziği "Sympathy" ile birlikte ağlamaya başlıyorum ve hatırlıyorum:
Bu müziği bir yerlerde her duyuşumda, nedenini hiç bilmeden babamı düşünürdüm.
Boğazım düğümlenirdi.

Film ilerledikçe hayretim de artıyor.
Başrol oyuncusunun bir kızı var. Adı, benimkiyle aynı.
Bir yetimhanede kalıyor, sekiz yaşında, uzun siyah örgüleri var.
Kız, onun babası olduğunu bilmiyor.
Adam, "iyi kalpli bir bey" olarak Elif'i ziyarete geliyor!
Bir gün, Elif'le neden bu kadar yakından ilgilendiğini soran öğretmene, baba şöyle cevap veriyor:
"Elif, benim kızıma çok benziyor, onun da adı Elif'ti."
"Kızınız şimdi nerede?"
"Öldü!"
Sonra öğretmen söze giriyor:
"Elif geldiğinde dört ya da beş yaşındaydı. Önceleri hep anne, baba diye ağlardı ama şimdi yalnızlığa alıştı."
Adam, ona şöyle diyor:
"İnsan hayatı, bir yalnızlıktır. Aslında hepimiz bu derdin içindeyiz."
Filmde Elif sekiz yaşında.

Gözümü kırpmadan izliyorum filmi.
Diyalogları yutarcasına izliyorum.
Bütün dediklerinden kendime pay çıkarıyorum.
Babam Elif'e hitap ediyor, kız da ona cevap veriyor ve ben

onları ağlayarak dinliyorum.
"Ağlama Elif, ağlama yavrum."
"Ne günahım var ki ben babasızım?"
"Ben gidiyorum Elif. Seni gözü yaşlı olarak hatırlamak istemem. Bana son bir defa daha Baba der misin?"
"Baba. Babacığım."

Gülümsemeler ve gözyaşları arasında bütün bu kelimeler, bütün bu şefkatli hareketler içime işliyor.
Ben o filmdeyim.
Ben Elif'im.
"Bir babanın günahını ödeyen küçük bir kız."

"Beni affet kızım. Affet beni yavrum. Bugüne kadar sana bir kötülük gelmesin diye hep uzak durdum. Sana hasret yaşamaya razı oldum. Ama başaramadım. Kötü mazimin cezasını sana çektirdiler. Beni affet!"

Benden özür dileyen babamı dinliyorum.

Daha sonra filmde, baba ile kızı bir nehrin üstündeki köprüye bağlarlar.
Bir tren geçer, bağı keser, babayla kız anında suya düşerler, kız ölür.
Trenin tekerlekleri halatı kestiği anda...
Flashback.
Halatın koptuğu anda, o lüks evin bahçesinde, babamın benim uzun siyah örgülerimi kesişini görür gibi oluyorum yeniden.
O sırada, ben de küçük bir ölüm hissine kapılmamış mıydım?
Film 1970 yılında çevrilmişti.

Ben dört yaşındaydım.
Çok kısa bir süre sonra, filmin yetimhane sahnelerinin çekildiği o yatılı anaokuluna verildim.
Sekiz yaşındayken uzun siyah örgülerim vardı.
Babam onları kesti.
Tıpkı o trenin aniden halatı kesip koparışı gibi!

Bütün bunlar tesadüf mü?
Rastlantılara hiç inanmadım.
Sanki yıllar sonra izlemem için yapmıştı o filmi...

Yıllar sonra onunla konuşabildim.
Anladım, zaman aldı ama anladım.
Ben senin *Yol*'unun küçük kızıyım,
Yazılmış ama söylenmemiş ismiyim.
Senin gölgelerinden biriyim.
Yol'u seslendirdiğin o daracık Paris sokağı var ya,
o sokakta oturdum on yıl boyunca.
Şu koca şehirde başka sokak mı kalmamıştı?
Filmin bitişini kutladığın o lokanta, ekmek teknemiz oldu yıllar boyunca.
Sarsıcı değil mi?

Bu gece, Benimbabamla karşılaştım.
Bu gece, Benimbabam benden af diledi.
Ben onu zaten kendi içimde çoktan affetmiştim.

Sonsöz

Ve roman kendiliğinden sona erer
Hayatımı ve şiirimi yırttım

Daha sonra, çok daha sonra
Benim kim olduğumu söylerler

Sayfalarca sayfalarca yırttım
Aynada suratımı parçaladım

Büyük güneş artık beni tanımıyor

Kitabımı ve anılarımı yırttım
İçinde çok fazla kara an vardı

Bulutları dağıtmak için ufku yırttım

Şarkımı yırttım gözyaşlarımı saklasın diye
Yok ettim silahların çıkardığı sesi

Yağmur dindikten sonra yağmurun içinde gülümsedim

Kalbimi yırttım, hülyalarımı yırttım,
Kalıntılarından yeni bir gün doğsun diye
Gördüklerimin hiçbirini, hiç görmemiş olsun.

Aragon, *Le Roman inachevé* (Bitmemiş Roman)

Arkama dönüp baktığımda, çevremdekileri anlamakta ne kadar zorlanmış olduğumu fark ettim.
Ailem uzun süre boyunca benim acı kaynağımdı, ama ailemin acılarını anlayamadım.

Annem.
Babamla ayrılığının acısı içinde kavruldu.
Sonra da benden ayrılığı!
Kendi ailesinin yokluğu, ömrü boyunca ona acı çektirmişti. Annemin öyküsünü epeyce geç öğrendim ve onun tavrına ancak böylece anlayış gösterebildim.
Ve beni "terk edişini" anlayabildim.
Tutkuyla sevdim Annemi.
Yokluğu, en derin acım oldu.

Babam.
Dava adamı.
Dünyayı değiştirmek isterken eli kolu bağlı.
Genç karısından ve yeni doğmuş oğlundan uzakta.
Kısacık özgürlüklerle,
hapisten hapise...
Bir insanın hayatını almanın suçluluğuyla.
Sanatından koparılmış olsa da,
iktidara meydan okuyan yazıları ve filmleriyle.
Ömrüm boyunca bana birazcık değer versin diye sürekli ardından koştuğum babam...

Babamın eşi.
O kadar güzel, o kadar gizemli, o kadar genç...
Babamla karşılaştığında henüz çocukluktan yeni çıkan.
Yarım kalan hayalleri, yalnızlığı, iç karmaşasıyla baş etmek zorunda kalan.

Onun yanına geldiğimde, ben on iki yaşındaydım.
O ise yirmi altı...
Yirmi altı yaşında ve oğluyla tek başına.
Damdan düşer gibi gelen bir üvey kız, hapiste bir koca.
Parmaklarının arasından kayıp giden bir hayat...
Babam vefat ettiğinde, ancak otuzlarındaydı.
Ve dul.

Bir bağ kurmakta o kadar çok zorlandığım bir kardeş.
Kıskançlığım, onunla iletişim kurmamı, onu görmemi engelledi.
O "babamın oğluydu", "benim kardeşim" değil.
Çok zaman geçmesi gerekti, onun "benim kardeşim" olabilmesi için.

Halam.
Hayatının büyük kısmını babamın, o çok sevdiği ağabeyinin ardından giderek geçirdi.
Hep ailemize destek çıktı, kendi ailesini bir kenara koyarak.
Halaçocuklarım, annelerinden mahrum kaldılar.
Varken bile yoktu, çünkü aklı hep ağabeyindeydi.

Acı, insanı kör, sağır, dilsiz ediyor.
Anlaşılmazlıklarla dolu bir dünyada mateme, aşka, söze nasıl yer bulunur?

Herkes köşesinde, kafesine kapalı,
fazla zedelenmeden hayatta kalmaya,
kadın, erkek, koca, ana, oğul, kız evlat olma yolunu bulmaya çabalarken.

Sarılacak, kabuk tutacak yaralarla, acıyla geçen onca zaman.

Hayatın, aşkın tadına bakmak...
Kendini ikiye bölmek:
Diğer yanının sevmesini, nefret etmesini, acı çekmesini, büyümesini izlemek.
Büyümek acı ve sevinç gözyaşlarıyla.
Ve kabullenmek hayatı, tüm o muazzam büyüsüyle,
hayranlık ve hayal kırıklığı içinde.
Diğer yanının elini tutmak, ilerlemek beraber.
Birleşmek kendindeki ötekiyle,
kendini ve herkesi, olduğu, olabildiği gibi affedebilmek için.

Ancak şimdi
kadın,
eş,
anne olarak,
bu hayatın bir parçası olarak,
insanın karmaşıklığını anlıyor, hissediyor, seziyorum.

Ne siyah var ne beyaz ne de gri...
Sadece gökkuşağı.

Bir gün mavinin huzuru, bir gün kırmızının öfkesi, başka bir gün yeşilin bağlılığı, beyazın belirsizliği, grinin hızı...
Karanlıkların siyahı...

Artık bir günden bir güne geçer gibi, bir odadan bir odaya geçmiyorum.
Gölgeler, ten örtülerimizin üzerinde güneşin yansıması.

İçimde aşk var,
acı var.

Onlarla birlikte yaşamayı öğrendim.

İçimdeki küçük kızın elini tutup
onunla ilerliyorum bilinmeze doğru.
Ama güvenliyim.
Biliyorum artık:
Aşk oldukça yaşam da var!

Bir odadan bir odaya geçtim.

Teşekkür

Teşekkür edeceğim o kadar çok kişi var ki. Onların adlarını saymamayı tercih ettim. Her biri kendini tanıyacaktır.
Sadece teşekkür etmek istiyorum.
Hayat boyunca yoluma çıkan ve şimdi benimle birlikte yürüyen herkese çok teşekkür ederim.
Dostlarım, akrabalarım, iş arkadaşlarım... geçip gidenler ve sürekli kalanlar.
Hepsi de hayata bakmayı, ona bir anlam vermeyi, kısaca YAŞAMAYI öğretti bana.

İşte babam böyle bir aynaydı. Önden parlak, arkadan sırlıydı.

...

Babam sadece bir put değil,
sadece bir poster değil, sadece bir görüntü değil.
O, mücadele.
O, öfke.
O, bağışlama.
O, aşk.
Hepimiz gibi o etten kemikten bir insan.

Elif Güney Pütün, babası Yılmaz Güney'i bambaşka bir pencereden yansıtıyor. Küçük bir kızın acılarını, yalnızlığını ve çaresizliğini anlatırken bir baba, bir eş ve bir insan olarak bilinmeyen yönleriyle yepyeni bir Yılmaz Güney portresi sunuyor okura.

Elif Güney Pütün 1966'da İstanbul'da doğdu. 15 yaşına kadar Türkiye'de yaşadı, 1981 yılında ailesiyle birlikte Fransa'ya yerleşti. Liseden sonra psiko-pedagoji eğitimi aldı. Eğitiminin ikinci yılında yaptığı bir staj sırasında otistik çocuklarla tanıştı ve tüm iş hayatını onlara adadı. Psikanaliz formasyonunun yanı sıra aile terapisti formasyonu da alan yazar, eşi ve iki çocuğuyla Fransa'da yaşıyor.

Çeviren: Nükhet İzet

DK DOĞAN KİTAP

ISBN 978-605-09-0494-9

sertifika no: 11940

doğankitap.com.tr

12 TL